

雲歡

2

หมอ
หิน
พลัด
ธรรมเนียน

雨久花 อัจฉริยา เขียน
พรทิพย์ แปล
พิมพ์ครั้งที่ 1

มากกว่ารัก

คือทุกสิ่งที่เชื่อมโยงใจไว้คู่กัน

**แฉมใสขอส่งมอบความรัก
และแบ่งปันความสุขให้เต็มพื้นที่ในใจคุณ**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวความสุข กับ มากกว่ารัก ได้ที่
www.facebook.com/morethanlovebook

คำนำ

เป็นอย่างไกันบ้างคะหลังจากอ่านเล่มแรกจบไป เรื่องราวภายในบ้านยังคงเข้มข้นสมกับเป็น 'อวีจิวฮวา' จริงๆ และที่มองข้ามไม่ได้เลยก็คือการสอดแทรกวิชาแพทย์เข้ามาด้วย ซึ่งถือเป็นส่วนสำคัญของ 'หมอหญิงพลิกกรรมนิยม' เลยค่ะ

มาถึงเล่มนี้ 'หลวนอวี่นซุ' ไม่สนว่าจะถูกผู้อื่นมองเหยียดเรื่องอาชีพเก้าฐานะชั้นต่ำ ยังคงตัดสินใจจะเป็นหมอ โดยเริ่มจากรักษาผู้ป่วยในเรือนที่อาการปางตายจนหายดีได้ในไม่กี่วัน ทว่าสตรีอย่างไรก็ถูกดูแคลนอยู่วันยังค่ำ เมื่อหลวนอวี่นซุต้องพิจารณาใบสั่งยากับหมอลงที่ถูกเรียกขานว่า 'หมอเทวดา' หากนางวินิจัยผิดก็คงหมดโอกาสในการเป็นหมอ!

โชคยังดีที่ช่วงเวลาการเอาชีวิตรอดในजनนางยังได้พบกับ 'ลู่เซวียน' ผู้มีแววดาคล้ายกับคนรักเก่าเมื่อชาติก่อน แต่ฟ้าคงกลัวนางสบายใจเกินไป จึงให้นางไปล่วงรู้ความลับสะเทือนฟ้าของจอมเสเพลอย่าง 'เจียงเสียน' เข้า

หลวนอวี่นซุจะหาทางเอาตัวรอดในเมืองโบราณนี้อย่างไร เหล่าสะใภ้ของสกุลต่งจะลอบวางแผนการชิงดีชิงเด่นอะไรกันอีกหรือไม่ จะมีเหตุพลิกผันใดกับชีวิตของหลวนอวี่นซุ ไปติดตามต่อกันได้เลยค่ะ

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

“

"พวกเจ้าอย่าได้เสียใจภายหลัง!"

हरुเยียนยิ้มหยัน "คนที่เสียใจภายหลังคือเจ้า!"

"เจ้าดู นั่นคืออะไร" เจียงซานชี้มือไปที่ข้างเตียง

ด้วยกลัวเจียงซานจะล่อเสือออกจากถ้ำ हरुเยียนไม่ได้ขยับ ดวงตามองจ้องเขาตาไม่กะพริบ หลวนอวิ้นซุกกลับหันหน้าไป นัยน์ตาเบิกกว้างขึ้นทันที ตัวลั่นสะท้านไปทั้งร่างราวถูกไฟผ่านร่าง

ผ้าขาดกระจัดกระจายอยู่เต็มเตียง ล้วนเป็นเสื้อผ้าของนาง มีเพียงชิ้นเดียวที่นับว่าครบถ้วน สมบูรณ์ นั่นคือเสื้อเอี๊ยมตัวในสีขาวนวลลายดอกกล้วยไม้ตัวนั้นของนาง ปลายข้างหนึ่งห้อยอยู่ใต้เตียง ยังแกว่งไปมาไม่หยุด

"แม่นางหลวนหลงหายดู คนของจวนกั้วกงเห็นเสื้อผ้าของท่านอยู่บนเตียงของคุณชายของข้าแล้ว จะคิดอย่างไร" เจียงซานหัวเราะอย่างชั่วร้าย

”

แนะนำตัวละคร

- * หลวนอวี่นงู บุตรสาวหัวหน้าสำนักศึกษาหลวง สะใภ้สฤงคตัง เป็นม่าย ถูกยกย่องเป็นบัณฑิตหญิงแห่งยุค มีวิญญานของ เลี้ยวจิงชู่ที่เป็นคนยุคปัจจุบันมาเข้าร่าง เก่งวิชาแพทย์
- * เจียงเสียน ท่านโหวของแคว้นหลี่ ถูกอุบายจนหนีมาแคว้นหลวน ขึ้นชื่อว่าเป็นจอมเซเพลแห่งเมืองหลวง เป็นที่ปรึกษา ให้ต่งกั๊วกง ฉานะมั่งมี
- * ลู่เซวี่ยน จ้างหยวนปีที่สิบสองแห่งฮ่องเต๋โม้ต๊ บัณฑิตกองอาลักษณ์ คนรักเก่าของหลวนอวี่นงู เป็นคนสุภาพ รักบ้านเมือง
- * เหยาหลั่น บุตรสาวคนรองของภรรยาเอกท่านอัครเสนาบดี สะใภ้ใหญ่ สฤงคตัง เป็นคนดูแลเรื่องในบ้าน
- * เจาเสวี่ย บุตรสาวจากภรรยาเอกของผู้บัญชาการฝ่ายซ้าย สำนักตรวจการนครหลวง สะใภ้รองสฤงคตัง ชอบ ดอกกล้วยไม้
- * เจียงซาน ผู้ได้บัญชาลำดับที่เจ็ดของเจียงเสียน รักเทิดทูนเจ้านาย อย่างมาก มีวรยุทธ์

41

"สะใภ้"

ได้ฟังคำพูดนี้แล้ว เฉิงชิงเสวียสีหน้าเศร้าสร้อย เรียกเสียงต่ำออกมาคำหนึ่ง หลวนอวี่นซู่ชะงักนิ่งไปชั่วขณะแล้วกล่าวต่อ

"ประการแรก เมื่อคืนข้าสั่งให้คนโบยเจ้า แม้จะเป็นส่วนหนึ่งของแผนการ แต่ก็คิดจะทดสอบความจงรักภักดีและความอดทนของเจ้าจริง ตอนข้าเดินไปที่ห้องโถง เห็นใบหน้าของเจ้ามีจิตสังหารปรากฏขึ้น ตอนนั้นข้าก็คิด เจ้าติดตามข้า ต่อไปเกรงว่ายังต้องได้รับความอับยศอดสูยิ่งกว่านี้" หลวนอวี่นซู่จ้องเฉิงชิงเสวียนิ่ง นิ่งเสียบไปชั่วขณะ "ถ้าแม้แต่เรื่องนี้เจ้ายังอดทนไม่ได้ ข้าเอาตัวเจ้าไว้ก็ไม่มีประโยชน์! ถ้าเจ้าต่อต้านจริง ย่อมไม่อาจรั้งอยู่ต่อไปได้"

"สะใภ้! ให้คน...ให้คน...ถอด...ที่แท้เพราะคิดจะทดสอบความอดทนของป่าว?" เฉิงชิงเสวียพลันกะพริบตา นัยน์ตาใสซื่อกลมโตเต็มไปด้วย

ความรู้สึกไม่ได้รับความเป็นธรรม "แต่ท่านก็ออกจะ..."

ความบริสุทธิ์ไร้ราศีของสตรีสำคัญยิ่งกว่าชีวิต ต่อให้เป็นการทดสอบก็ออกจะทำเกินไปแล้ว!

ถ้าหน้าผากของนางไม่ได้สักตัวอักษร ถ้านางไม่เคยถูกคนลากไปลากมาราวกับเป็นวัวเป็นควาย ถูกดูถูกเหยียดหยามสารพัด ถ้าไม่ใช่นางคิดว่าชาตินี้ต้องกลับไปพบหน้ามารดาอีกสักครั้ง ถ้าไม่ใช่นางห่วงพะวงว่าความแค้นของบิดายังไม่ได้ชำระ...

น่ากลัวว่านางกับหลวงอินชุงคงโลหิตสาครกระเซ็นอยู่ที่นั่นไปแล้ว!

ก็แค่เผยก้นออกมาต่อหน้าผู้คน เจ้ายังไม่ได้เห็นการประเวศสาวงามเมื่อชาติก่อนของข้า สาวๆ เหล่านั้นสวมชุดทูพีชขึ้นไปเดินโชว์บนเวที รับรองเจ้าต้องตกใจตายแน่! หลวงอินชุงมองนัยน์ตากลมโต ลั่นไหวของเจิงชิงเสวี่ย อยากจะต่อว่าแต่ก็ไม่กล้า ทำสีหน้าคล้ายสะใจใหม่ที่ได้รับความไม่เป็นธรรม นางพลันหัวเราะพรีตออกมา

"นี่ไม่ใช่เพื่อทดสอบความอดทนของเจ้า เจ้าก็รู้เสื้อผ้าที่เจ้าสวมใส่ ล้วนทอมาจากเส้นด้าย ถ้าสวมอยู่บนตัว โขยไปไม่กี่ไมล์เส้นด้ายนั้นก็จะถูกหวดเข้าไปในเนื้อ ตอนรักษาบาดแผลต้องดึงออกมาที่ละเส้น เจ็บปวดทรมานไม่พูดถึง ยังจะทิ้งรอยแผลเป็นเอาไว้ ข้าเองก็นึกถึงเรื่องนี้ได้ ในตอนนั้น ถึงได้ทำเช่นนั้น" แล้วทอดถอนใจ "ในห้องโถงมีแต่สตรี เจ้าเองก็ไม่ต้องใส่ใจมากเพียงนั้น"

"สะใจสี่...บ่าว..."

ที่แท้ก็เป็นเช่นนั้น ที่แท้ก็เป็นเช่นนั้น!

สะใจสี่ต้องแบกรับชื่อเสียงหมิ่นฉาวโฉ่เช่นนั้น เพียงเพื่อให้ข้าได้รับ

ความทุกข์ทรมานน้อยลง!

'หันหลังไป ไม่ว่าใครก็ห้ามแอบดู หาไม่ ข้าจะควักตาพวกเจ้าเสีย!'

เสียงที่คมกริบนั้นยังดังอยู่ข้างหู หยาดน้ำตาเอ่อท้นดวงตาทั้งสอง
ทันที เฉิงชิงเสวียสะอื้นออกมาอย่างห้ามไม่อยู่

"ป่าว...เข้าใจแล้วเจ้าค่ะ"

ได้เจ้านายเช่นนี้ ชีวิตนี้ยังต้องการอะไรอีก

คำพูดกลายเป็นสิ่งไม่จำเป็น ชีวิตนี้นางจะใช้ชีวิตของตนเองปกป้อง
สะไม๊สี่

คล้ายไม่เห็นประกายแวววับในส่วนลึกของดวงตา เฉิงชิงเสวีย
หลวนอวิ้นชูงะเขยหน้าขึ้น พยายามไล่อาการแสบจุกที่ผุดขึ้นมาให้กลับลงไป
แล้วกล่าวต่อ

"ประการที่สอง ตามการคาดการณ์ของข้า พ่อบ้านเฮ่าจะต้องรอน
นายหญิงใหญ่กินอาหารเข้าแล้วจึงจะรายงานเรื่องนี้ได้ รอนายหญิงใหญ่
เกิดโทสะ ให้หลี่มามาเดินทางมารับตัวเจ้า อย่างน้อยก็ต้องใกล้เคียง
ด้วยเหตุนี้ข้าจึงให้ผู้หรงดูเวลา ยาเทียบแรกให้กินในช่วงยามชื้อ ยาก็จะ
ออกฤทธิ์ตอนเที่ยงพอดี คิดไม่ถึงว่าสะไม๊ใหญ่กลับเปิดโปงเรื่องนี้ออกมา
ก่อนกำหนด ข้าวิงวอนถ่วงเวลาไม่สำเร็จ นายท่านตัดสินใจฆ่าดาใน
ประโยคเดียว เมื่อมานับเวลาดู ถ้าผู้หรงไม่ได้ป้อนยาก่อนเวลา บาดแผล
ของเจ้ายังไม่ทันกำเริบ หลี่มามาก็คงมาถึงแล้ว นางเห็นเจ้ามีบาดแผล
ถูกโบยเพียงไม่กี่รอย ทั้งได้เงินก้อนโต ย่อมต้องเอาตัวเจ้ากลับไปแน่"

"สวรรค์! ถ้าเป็นเช่นนั้นจริง หลี่มามาต้องช่วยป่าวไม่ได้แน่นอน เกรงว่า
ต้องจบชีวิตจริงๆ แล้ว" เฉิงชิงเสวียสุดลมหายใจด้วยความหนาวเหน็บ

มองผู้ทรงด้วยความซาบซึ้งใจ "ดีที่พี่ผู้ทรงจิตใจดี"

ผู้ทรงหน้าแดง ยิ้มอย่างเคอะเขิน

พี่ผู้ทรง?

หลวงวีนชยุ่นหัวคิ้ว เหตุใดนางได้ยินแล้วรู้สึกขัดหู

หลวงวีนชมุของผู้ทรง ขยับริมฝีปากแล้วพูดต่อ

"ใช่ นี่เป็นเพราะเจ้าดวงแข็ง...ประการที่สามก็เป็นเช่นนี้ ข้ากลัวสภาพบาดแผลของเจ้าจะดูไม่หนักหนาหากพอ แล้วหลีกมาละโมบในเงินทอง ดั่งต้นจะเอาตัวเจ้าไป นอกจากข้าจะใช้ยาแรงที่ทำให้โลหิตไหลออกมาแล้ว ยังเพิ่มยาเร่งอาการเข้าไปด้วย จุดประสงค์ก็เพื่อให้เจ้าดูแล้วเหมือนคนตาย..."

ถ้าหลีกมายังละโมบในเงินทองอยู่อีก ข้าก็จะไว้วางใจให้นางยอมรับว่าเจ้ามีโรคเกาอยู่ก่อนแล้ว ตั้งใจว่าจะปาวประกาศออกไปทำลายชื่อเสียงของนาง บีบบังคับให้นางต้องยอม การทำเช่นนี้แม้จะรอบคอบไม่มีทางพลาด ทว่ากลับมีความสุ่มเสี่ยงอันตรายอยู่จุดหนึ่ง นั่นก็คือหลังจากใช้ยาแล้ว ภายในเวลาสามชั่วยาม ถ้าไม่ได้ยาห้ามเลือดสมานแผลอย่างทันท่วงที เจ้าก็จะเสียเลือดมากและตาย ด้วยเหตุนี้พอข้าเห็นผู้ทรงจะตามข้าไปศาลบรรพชน จึงบังคับสั่งให้นางกลับมาดูแลเจ้า ก็ด้วยอยากให้นางช่วยเจ้าอย่างทันท่วงที คิดไม่ถึงว่านางจะ..."

พูดมาถึงตรงนี้หลวงวีนชมุก็หันไปทางผู้ทรง

"ยังดี เพื่อจะรักษาชื่อเสียงของข้า เจ้าจึงถูกนางข่มขู่ หาไม่..."

"บ่าวผิดไปแล้ว เกือบจะก่อเภทภัยใหญ่หลวงขึ้นมาแล้ว" ผู้ทรงโบหน้าชี้ตาดูเขาหลงไป "สะใภ้สี่โปรดลงโทษด้วย"

"เจ้าลุกขึ้นเถิด นี่ก็เป็นเพราะข้าคาดการณ์เรื่องราวไม่รอบคอบ ถืถ้วนพอ รู้ว่าเจ้าซี้ซลาด กลัวว่าบอกเจ้าแล้ว เจ้าจะห่วงหน้าพะวงหลัง จนยิ่งทำให้เสียเรื่อง แต่ก็โชคดีที่เป็นเช่นนั้น หาไม่ยาเทียบแรกเจ้าก็คงไม่ป้อนก่อนเวลา" น้ำเสียงหยุดนิ่งไปเล็กน้อย แววดาของหลนวนอินฐพลันเปลี่ยนเป็นเฉียบขาด "แต่เจ้าต้องจำไว้ ต่อไปห้ามตัดสินใจเองเด็ดขาด!"

"เจ้าคะ ต่อไปบ่าวไม่กล้าสงสัยสะใภ้สักแล้ว"

หลนวนอินฐพยักหน้าหน่อยๆ แล้วหันไปทางเชิงชิงเสวีย

"ผู้ทรงอยู่กับข้ามาตั้งแต่เล็ก ย่อมมีความผูกพันกับข้ามากกว่าเจ้า วันนี้นางถูกข่มขู่จึงคิดร้ายต่อเจ้า ก็เป็นเรื่องปกติธรรมดา เจ้าไม่อาจผูกใจเจ็บ นับแต่วันนี้ไปพวกเจ้าก็เป็นมือซ้ายขวาของข้า ไม่อาจบาดหมางใจกันเพราะเรื่องนี้ ได้ยินหรือไม่"

"สะใภ้สัวังใจ บ่าวจะขอบคุณนางยังแทบไม่ทัน เป็นเช่นที่ท่านกล่าว ถ้าไม่ใช่เพราะความจิตใจดีของนางจึงป้อนยาให้บ่าวก่อนเวลา บ่าวถูกเอาตัวไปไม่พุดถึง เกรงว่าคงจบชีวิตไปก่อนแล้ว" เชิงชิงเสวียมองผู้ทรงแวบหนึ่ง "อย่าว่าแต่นางเลย เปลี่ยนเป็นบ่าวก็ต้องทำเช่นนั้น!"

หลนวนอินฐรู้สึกปลื้มใจ มุมปากหยักโค้งขึ้น จู่ๆ สีหน้าพลันแปรเปลี่ยน

"ข้าทู่เม่ความคิดเอาตัวเจ้าไว้ก็เพราะมีความคิดที่เห็นแก่ตัวอยู่ เห็นว่าวรยุทธ์ของเจ้าช่วยปกป้องข้าได้"

"สะใภ้สืเห็นว่าบาวยังมีประโยชน์ ถือเป็นวาสนาของบ่าว นับแต่นี้ไปบาวก็คือเงาของท่าน ถ้าใครคิดจะทำร้ายท่าน ก็ต้องก้าวข้ามศพของบ่าวไป!"

เป็นเช่นคำกล่าวที่ว่า 'ไม่ลงไปในหุบเหวลึกหมื่นจั่ง จะเอามุกใส่ที่

ได้คามังกรดำมาได้ยังไง?" มองเจิงชิงเสวี่ยที่เอ่ยคำสาบานด้วยน้ำใสใจจริงน่าเชื่อถือ หลวนอวิ้นซุพลันรู้สึกว้าวเขาไม่เจ็บมากเพียงนั้นอีกแล้ว ได้บ่าวที่จงรักภักดีเช่นนี้ ต้องคุกเข่าอยู่สองชั่วยามก็คุ้มค่า

"เจ้าพบว่ามีนายของข้ามีพวกเอ่อกู้ตัวยาที่ช่วยกระจายเลือด" หลวนอวิ้นซุมองเจิงชิงเสวี่ยแล้วเปลี่ยนหัวข้อสนทนา "เจ้าก็รู้จักยาหรือ"

"บ่าวเคยเรียนวิชาแพทย์กับอาจารย์ พอมีความรู้อยู่บ้าง แต่ไม่เชี่ยวชาญเช่นท่าน บ่าวคิดเท่าไรก็คิดไม่ออก ท่านใส่อะไรงงไปนยาถึงได้ทำให้บ่าวไม่อาจขยับเนื้อตัว ปากก็ไม่อาจพูด ต้องไม่ใช่ยาสลับแนวหาไม่ บ่าวคงสังเกตพบแต่แรก ต่อให้ตายก็ไม่ยอมกิน"

"นั่นไม่ใช่ยาสลับหรอก แต่เป็นหญ้าเคลิบเคลิ้ม"

"หญ้าเคลิบเคลิ้ม?" เจิงชิงเสวี่ยมองหลวนอวิ้นซุด้วยความฉงน "บ่าวไม่เคยได้ยินมาก่อนเลยเจ้าคะ"

"เจ้าเคยเรียนวิชาแพทย์?" ไม่ได้ตอบนาง หลวนอวิ้นซุกลับย้อนถาม "หรือว่าแคว้นหลืออนุญาตให้อิสตรีเรียนวิชาแพทย์ได้"

"เจ้าคะ แคว้นหลือแตกต่างจากแคว้นหลวนของพวกท่าน ในแคว้นของเราหมอบเป็นอาชีพที่สูงส่ง ครอบครัวหมอเหล่านั้นล้วนได้รับความเคารพนับถืออย่างมาก นอกจากนี้สตรีก็เป็นหมอได้ บ่าวมาถึงแคว้นหลวนแล้วถึงได้รู้ว่าอาชีพหมอของที่นี่ถึงกับถูกจัดเป็นเก้าฐานะชั้นต่ำ คิดไม่ถึงจริงๆ"

"เรื่องนี้มืออะไรเข้าไฉยาก" ผู้ทรงมองเจิงชิงเสวี่ยราวกับมองตัวงูมปราดหนึ่ง ชิงพูดขึ้น "เจ้าไม่เคยได้ยินหรือ 'อยู่แคว้นหลืออย่าลงไม้ลงมือ

* 'ไม่ลงไม้ลงมือหลือหนึ่งจั้ง จะเอามากใส่ที่ได้คามังกรดำมาได้ยังไง' เป็นคำอุปมา หมายถึงต้องเสียอันตรายจึงจะเอาสิ่งล้ำค่ามาได้

อยู่แคว้นหลวงนอยาเอ๋ยปาก' พวกเจ้าคนแคว้นหลี่ชอบคิดปะการต่อสู้วันๆ
เอาแต่ต่อสู้เช่นฆ่าสังหาร ย่อมหนีไม่พ้นหมอก!"

"เจ้าพูดก็ถูก"

คนแคว้นหลวงไม่ต่อสู้เช่นฆ่าสังหาร...ก็เลยไม่รู้จักป่วยหรือ

เฉิงชิงเสวี่ยพยักหน้าตามมารยาท คล้ายเข้าใจคล้ายไม่เข้าใจ พลัน
นึกอะไรขึ้นมาได้ จึงหันมาทางหลวงนอวีนชูด้วยนัยน์ตาเจิดจ้าเป็นประกาย
"จริงสิ สะใภ้คงไม่รู้ สองปีก่อนองค์หญิงหมิงจุซึ่งเป็นพระชนินุสสุชาของ
ฝ่าบาทป่วยเป็นโรคประหลาด ฝ่าบาททรงประกาศให้รางวัลไปทั่วทุกหนแห่ง
ติดประกาศมาเกือบสองปีแล้ว หมอที่มีชื่อเสียงจากทั่วทุกสารทิศแห่กันมา
เป็นกลุ่มรวมกับฝูงเปิด ถึงกับไม่มีใครสามารถรักษาได้ เสียชีวิตท่านอยู่ที่
แคว้นหลวง หาไม่ ด้วยฝีมือด้านการรักษาของท่านก็น่าจะไปลองดู"

แคว้นหลี่ให้ความสำคัญกับแพทย์! นอกจากนี้อิสตรีก็เป็นหมอได้!

ประหนึ่งคนว่ายน้ำอยู่กลางทะเลกว้างไพศาลสุดลูกหูลูกตา ในที่สุด
ก็เห็นไฟนำทางดวงหนึ่ง ดวงตาของหลวงนอวีนชูสว่างสดใสดุจดวงดาว
ไม่ได้ตั้งใจฟังคำพูดช่วงท้ายของเฉิงชิงเสวี่ย นางยังคงใจลอย

ใช่ ไปแคว้นหลี่!

รอข้ามี่ทุนเพียงพอแล้ว ก็จะมีไปแคว้นหลี่!

คิดมาถึงตรงนี้ หัวใจของหลวงนอวีนชูก็เต้นตึกๆ ขึ้นมา ช้อนตาขึ้นมอง
เฉิงชิงเสวี่ยด้วยความตื่นเต้นดีใจ

เฉิงชิงเสวี่ยจัดผมที่ปรกหน้าผาก เอ่ยถามด้วยความฉงน

"สะใภ้! ท่านเป็นอะไรไปหรือเจ้าคะ"

พอเห็นรอยสักที่หน้าผากของเฉิงชิงเสวี่ย หัวใจของหลวงนอวีนชูก็

หนักอึ้งขึ้นมา

หนีไปแคว้นหลี่ ต้องข้ามผ่านชายแดนที่ยาวไกลนั้น แค่พูดอย่างเดียว
ก็ง่ายอยู่ ไม่พูดถึงเรื่องอื่น ลำพังฐานะของเจิงชิงเสวี่ย พอเจอด่านก็ต้อง
ถูกตรวจสอบ พานางไปด้วยเกรงว่าแม้แต่เมืองหลวนเจิงก็ยังออกไป
ไม่ได้ ถ้าไม่พานางไปด้วย ตนที่เป็นสตรีอ่อนแอผู้หนึ่ง ไหลไม่อาจแบกหาม
มือหิ้วของหนักไม่ไหว จะหลบพ้นการไล่ล่าสังหารของจวนกั้วกง ข้ามผ่าน
แม่น้ำและภูเขานับร้อยนับพันลูกไปได้ได้อย่างไร!

42

"รอยสักนี้คงทำให้สะใภ้ลำบากใจ" เห็นหลวนอวินชุมองหน้าผากของตนแล้วสีหน้าแปรเปลี่ยน เฉิงชิงเสวี่ยรู้สึกเจ็บปวด "นับจากวันนี้บ่าวจะเป็นเหมือนเงาของท่าน แอบคืบครองท่านลับๆ พยายามไม่ปรากฏตัวต่อหน้าผู้คนเจ้าคะ"

"คนแคว้นหลวนทำให้ครอบครัวเจ้าแตกแยก คนในครอบครัวตายเจ้า..." รู้ว่าเฉิงชิงเสวี่ยเข้าใจผิดแล้ว หลวนอวินชุมกลับไม่ได้ชี้แจง "แค้นคนแคว้นหลวนหรือไม่"

"แค้น! บ่าวแค้นที่ไม่อาจ..."

เสียงขาดห้วนหายไปอย่างฉับพลัน นึกได้ว่าหลวนอวินชุมก็เป็นคนแคว้นหลวน เฉิงชิงเสวี่ยใบหน้าซีดเผือด

"ข้าก็เป็นคนแคว้นหลวน" หลวนอวินชุมผงกศีรษะอย่างเข้าใจ "เจ้า..."

"สะใภ้! บ่าวไม่ได้..." ยังพูดไม่จบเฉิงชิงเสวี่ยก็ร้องขึ้นมาด้วย

ความร้อใจ ครูหนึ่งจึงสบลง "บ่าวเพียงแค่นเจียผิงโจรสุนัขผู้้นั้น กับบ่าว
ชั่วเจิงสื่ออี แค่นคนที่เคยสบประมาทเหยียดหยามบ่าวเหล่านั้น บ่าว
ไม่แค่นสะใภ้สี่และไม่แค่นราษฎรแคว้นหลวน บุญคุณที่ท่านอุปถัมภ์ค้ำชู
ชั่วชีวิตบ่าวยากจะตอบแทนได้หมด ถ้าท่านไม่เชื่อ วันนี้บ่าวจะสาบาน
ต่อหน้าท่าน"

ว่าแล้วเจิงชิงเสวียก็ยกมือขวาขึ้น

"บ่าวขอสาบาน วันนี้บ่าวยอมรับสะใภ้สี่เป็นนาย ชั่วชีวิตนี้ไม่มีวัน
เปลี่ยนใจ ถ้าฝ่าฝืนคำสาบาน ขอให้ฟ้าผ่าสายฟ้าฟาด ไม่มีวันได้บุตร
ได้เกิด!"

คิดไม่ถึงว่าเจิงชิงเสวียจะเอาจริงเอาจังเช่นนี้ หลวนอว้นซู่ตะลึงงัน
จากนั้นก็หัวเราะออกมา

"ข้ายังพูดไม่จบ ทำให้เจ้าต้องร้อใจแล้ว ถ้าไม่เชื่อเจ้า ข้าก็คง
ไม่สิ้นเปลืองสมองรับเจ้าไว้ ชายแดนแคว้นหลี่แคว้นหลวนมีกระตุกขาว
เพิ่มใหม่ทุกปี มีกี่ครอบครัวต้องพลัดที่นาคาที่อยู่ นักโทษของทางการ
เช่นเจ้ายิ่งมีมากจนยกตัวอย่างไม่หวาดไม่ไหว สาเหตุก็มาจากการช่วงชิง
แร่และเกลือ เว้นเสียแต่สองแคว้นรวมเป็นหนึ่ง หาไม่ การต่อสู้ช่วงชิง
เช่นนี้คงไม่มีวันเลิกรา นี่ไม่ใช่เรื่องที่ความแค้นของคนคนหนึ่งจะสามารถ
เปลี่ยนแปลงได้" หลวนอว้นซู่มองเจิงชิงเสวีย น้ำเสียงค่อยๆ จังจ้งขึ้น
"จะเอาชีวิตรอดท่ามกลางความลำบาก สิ่งสำคัญที่สุดคือรู้จักเอาตัวรอด
ความแค้นของบ้านเมืองเหล่านั้น เจ้า...ลืมได้ก็ลืมเสียเถิด"

นางต้องพยายามล้างสมองเจิงชิงเสวียอย่างสุดความสามารถ นางหนู
ผู้นี้จะได้ไม่ถูกความแค้นทำให้หูตามัว

"สะใภ้สี่สิ่งสอนได้ถูกต้อง บ่าวจะจดจำไว้ในใจ แต่ความแค้นที่สังหารบิดาไม่อาจอยู่ร่วมโลก ถ้าชาตินี้ทำไม่สำเร็จก็แล้วไปเถิด วันหน้าถ้ามีโอกาส บ่าวจะต้องสังหารศัตรูด้วยมือของตนเอง!" เจิงชิงเสวียกัดฟันพูดขึ้น "หวังว่าสะใภ้สี่จะช่วยเหลือให้สมปรารถนา"

"จะล้างแค้นก็ต้องมีกำลังความสามารถพอจึงจะได้!" หลวนอวิ้นชุนน้ำเสียงน่าเกรงขาม "หาไม่ เจ้าก็ต้องล้มไปให้หมดสิ้น อย่างน้อยก็ต้องฝังความแค้นนี้ไว้ในใจ รอจนกว่าจะถึงวันที่เจ้ามีกำลังมากพอ"

"สะใภ้สี่คงกลัวว่าบ่าวจะถูกความแค้นครอบงำจิตใจ ต้องสูญเสียชีวิตไปเปล่าๆ เรื่องนี้บ่าวเข้าใจดี ก่อนจะมีกำลังพอที่จะไปแก้แค้น บ่าวจะไม่เอ่ยถึงเรื่องนี้อีก ถ้าทั้งชีวิตยังไม่มีกำลังความสามารถพอ บาวก็จะทำเช่นที่สะใภ้สี่กล่าว ล้มทุกอย่างทุกอย่างไปให้หมดสิ้นเจ้าค่ะ!"

เพียงแต่ความแค้นที่สลัดลี้กลบไปถึงกระดูกนี้ จะบอกลี้มก็ลี้มได้อย่างไร พุดจบหัวใจของเจิงชิงเสวียก็เจ็บปวดราวถูกมีดคว้าน

ไม่ได้สนใจสีหน้าเศร้าหมองของเจิงชิงเสวีย หลวนอวิ้นชุนเองก็รู้ความแค้นที่สลัดลี้กลบไปถึงกระดูกนี้ ไม่ใช่บอกลี้มก็ลี้มได้ นางก็แค่เตือนเท่านั้น

"เรื่องในอดีตย่อมเป็นดังหมอกควันที่เลือนหายไปตามกาลเวลานับแต่วันนี้เป็นต้นไป เจ้าจงซื้อหุเรียนเถิด" หลวนอวิ้นชุนมองเจิงชิงเสวียแล้วกล่าวด้วยคำพูดที่เต็มไปด้วยน้ำใสใจจริงและแฝงความหมายที่ลึกซึ้ง "ซื้อนี้จะช่วยเตือนเจ้าอยู่ตลอดเวลา แทนที่จะจดจำแต่เรื่องที่เลวร้ายในอดีต ไม่สู้ล้มเลือนไปให้หมดสิ้น แล้วเป็นคนที่ยืดหยุ่นมีความสุขคนหนึ่ง"

เจิ้งชิงเสวีย Ning จัน แล้วโขกศีรษะกล่าวขอบคุณ

"ขอบคุณสะใภ้ที่ตั้งชื่อให้ป่าว นับแต่นี้ในแคว้นหลวนจะมีเพียง
หฺวูเยียน 'ไม่มีเจิ้งชิงเสวียเจ้าค่ะ!'"

'เป็นดังหมอกควัน' นี่โยมิใช้กำลังเตือนตนเองหรือไร เรื่องราว
เมื่อชาติก่อนที่ควรลืมก็ลืมเสีย เพียงทะนุถนอมสิ่งที่อยู่ตรงหน้าก็พอ
หลวนอวิ้นซุมงก็ศีรษะด้วยความปลื้มปิติยินดี แล้วหันไปมองฝูหรง

ทุกครั้งที่เรียกฝูหรงก็จะทำให้นางนึกถึงพี่ฝูหรง* มักจะมีภาพ
ปากกว้างดุจกระถางโลหิตผุดขึ้นมาตรงหน้า ทำให้นางรู้สึกคลื่นเหียน
อยากจะเปลี่ยนชื่อให้ฝูหรงนานแล้ว เพียงยังไม่มีเวลา

แต่จะให้ชื่ออะไรดีหนอ

ดุจเมฆดุจหมอกควันเป็นคู่กันก็จริง แต่ชื่อของตนมีคำว่า 'อวิ้น' ที่มี
ความหมายว่าเมฆอยู่แล้ว ทำเช่นนั้นจะผิดธรรมเนียมได้

"สะใภ้สิ..."

เห็นหลวนอวิ้นซุมองมาแล้วใจลอย ฝูหรงรู้สึกกระวนกระวายใจขึ้นมา
หลวนอวิ้นซุมองคิดขึ้นมาได้จึงตั้งชื่อใหม่ให้ฝูหรงว่า 'หฺวูอี้' นางตัดสินใจ
แล้วว่าจะวางแผนหนีไปแคว้นหลี จึงหวังว่าเรื่องนี้จะสมปรารถนาด้วยดี
"หฺวูอี้...หฺวูอี้ ทุกสิ่งสมปรารถนา ต่อไปเจ้าก็ชื่อหฺวูอี้เถิด จะได้เป็นเหมือน
พี่สาวน้องสาวกับหฺวูเยียน และหวังว่าเจ้าจะทำทุกเรื่องได้ดังใจข้า"

"สะใภ้สิ!" ฝูหรงร้องเสียงแหลมขึ้นมา นางชอบ 'ฝูหรง' สองคำนี้

* พี่ฝูหรง หรือ Sister Furong เป็นเน็ตไอดอลของจีน ปี ค.ศ. 2003 ฝูหรงได้โพสต์ภาพตัวเองใน BBS ของมหาวิทยาลัยชิงหว่านเป็นครั้งแรก ภาพของเธอแพร่กระจายไปทั่วประเทศอย่างรวดเร็ว ได้รับความสนใจจากผู้คนอย่างมาก การโพสต์ภาพและคำพูดที่เขียนกำกับด้วยความมั่นใจในตัวเองอย่างสูง ซึ่งขัดแย้งกับความป็นจริงที่ผู้คนเห็นทำให้เป็นที่หัวเราะเยาะและดูถูก ชื่อฝูหรง (ดอกบัว) ที่เธอตั้งขึ้นมาจากความหมายที่ว่า 'แม้จะเกิดจากโคลนตมแต่ก็บริสุทธิ์งดงาม'

อย่างมาก "ชื่อของบ่าวกับหมุดต้นเดิมท่านก็เป็นคนตั้ง ฝูหรง* กับหมุดต้น** ล้วนเป็นสิ่งที่ท่านชอบมาก ตอนนั้นท่านตั้งชื่อนี้ให้บ่าว เป็นเพราะความรักเอ็นดูที่มีต่อบ่าว บ่าว...บ่าวชอบชื่อนี้มาก"

พูดมาถึงช่วงท้าย เสียงของฝูหรงแทบไม่ได้ยิน แต่ดวงตาที่ใสกระจ่างดูสายน้ำกลับมีประกายเฝ้าวพรารณาอย่างมาก

หรือฟังดูธรรมดาเกินไป ไหนเลยจะหอมกรุ่นสง่างามเฉกเช่นฝูหรง

หลวนอวีนชูแอบทอดถอนใจ นี่ก็คือความแตกต่างทางวัฒนธรรมของสมัยโบราณกับปัจจุบัน ก็เหมือนคำว่า 'คุณหนู' ในสมัยโบราณก็คือคำเรียกขานอย่างยกย่อง เป็นสัญลักษณ์ของอิสตรีที่ยังไม่ออกเรือน แต่มาถึงยุคปัจจุบัน กลับถูกเพิ่มเติมความหมายให้ใหม่ หมายถึงคนอีกประเภทหนึ่งใน 'ย่านโคมแดง'*** กลายเป็นคำต้องห้ามของหญิงสาวลูกผู้ดีมีสกุล

คำว่า 'ฝูหรง' ก็เช่นกัน ในสมัยโบราณเป็นสัญลักษณ์ของความสูงส่ง ร่ำรวยเจริญรุ่งเรือง ความอบอุ่นในมุ้งดอกบัว ใบหน้าฉนวนเนียนดุจดอกบัว งดงามอ่อนช้อยดุจดอกบัวที่เพิ่งโผล่พ้นน้ำ คุณหนูที่อยู่แต่ในห้องหับเจียบเหงาย่อมชื่นชอบ แต่กลายเป็นถูกพี่ฝูหรงผู้นั้นทำจนเสียหมด อย่างน้อยในสายตาของหลวนอวีนชูคนในยุคปัจจุบันผู้นี้ ฝูหรงสองคำนี้ดูพื้นๆ ธรรมดา ยิ่ง นางได้ยินแล้วขัดหูเป็นพิเศษ

สงบใจลงมาทำตัวกลมกลืนเข้ากับยุคสมัยนี้ หลวนอวีนชูก็รู้ว่านางกับฝูหรงมีวาสนาความเป็นนายบ่าวที่ต้องผูกพันกันอีกยาวนาน

* ฝูหรง คือดอกบัว

** หมุดต้น คือดอกโบตั๋น

*** ย่านโคมแดง หมายถึงชองโสเภณี สถานเจริญมย์ต่างๆ

นางไม่อาจปฏิบัติต่อหูของตนอย่างโหดร้ายทารุณเด็ดขาด

มองแววดตาที่เต็มไปด้วยการขอร้องวิงวอนของผู้หญิงแล้ว หลวนอวี่นซู่
เพียงแต่ยิ้มน้อยๆ

"พื้นรองเท้าเก่าชิ้นนี้ดูหนา แต่ไม่เทอะทะแม้แต่น้อย" แล้วสวม
อีกข้างหนึ่ง นายหญิงใหญ่ลองเดินไปสองสามก้าว "เปรียบกับพื้นรองเท้า
เจ็ดชั้นแล้วยังนุ่มกว่าเบากว่า รู้สึกสบาย"

"ใช่เจ้าคะ ทำพื้นรองเท้าเก่าชิ้นนี้นุ่มและเบาเพียงนี้ เกรงว่าคงจะ
มีแต่ฝีมือจากคนที่สะใภ้สี่สอนออกมา บ่าวลองทำอยู่ตั้งหลายครั้ง ไม่เคย
สำเร็จเลยสักครั้ง" เห็นนายหญิงใหญ่พอใจ สีเหมยก็พลอยยิ้มไปด้วย
"ได้ยินสิ่งวิบอก ช่วงนั้นสะใภ้สี่อยู่ที่ห้องโถงตั่งศพทุกวัน เท้าเย็นจน
ปวดท้อง รองเท้าที่ติดมาพร้อมกับการแต่งงานก็มีแต่สีแดง ไม่อาจสวมใส่
ผู้หญิงจึงได้รับทำ พอสี่จี้เห็นเข้าจึงบอกจะทำให้ท่านสองคู่"

"นี่สี่จี้เป็นคนทำหรือ" รอยยิ้มจางไปเล็กน้อย นายหญิงใหญ่ล่งนั้ง
บนเตียงเตา "นางหนูผู้นี้ยังคงห่วยพะวงถึงข้า"

"ก็ไม่ใช่เจ้าคะ" สีเหมยค้อมเอวลงถอดรองเท้าให้นายหญิงใหญ่
แล้วหยิบหมอนอิงใบหนึ่งให้นายหญิงใหญ่พิงหลัง "พอสะใภ้สี่ได้ยินว่า
นางจะทำให้ท่านก็ไม่ทำของตนเองแล้ว รีบทำให้ท่านก่อน ผู้หญิงก็ร้อนใจ
บอกตอนกลางคืนจะทำให้ท่านใหม่ ผลปรากฏว่า..."

"ปรากฏว่าอย่างไรหรือ"

นายหญิงใหญ่ยื่นมือไปรับน้ำชาที่สีเหมยส่งมาให้ ก้มหน้าลงดื่ม
คำหนึ่ง

"ปรากฏว่าสะใภ้ก็บอก ความกตัญญูสูงสุดของลูกหลานไม่มีอะไรจะสำคัญไปกว่าการเคารพพ่อแม่ นายหญิงใหญ่เพิ่งจะสวมรองเท้าที่มีพื้นรองเท้าเจ็ดชั้น นางจะกลั้วสวมรองเท้าที่มีพื้นรองเท้าเก้าชั้นได้อย่างไร ยังทำให้นายท่านด้วยสองคู่ ทั้งหน้ารองเท้า สักกับลวดลายสะใภ้ที่เป็นคนเลือกด้วยตนเอง ด้วยเห็นว่าตนเองไม่ใช่คนนำโชค กลัวท่านจะถือสา จึงได้ไม่กลั้วลงมือทำด้วยตนเองเจ้าค่ะ"

"นี่เป็นบุญวาสนาของนายหญิงใหญ่ เท่าที่บ่าวเห็นในบรรดาสะใภ้ทั้งสี่คน สะใภ้ที่มีความกตัญญูมากที่สุด" เห็นนายหญิงใหญ่อยู่บนเตียงเตา ด้วยท่าที่ผ่อนคลาย กว้ามัวมัวก็หยิบรองเท้าที่นางเพิ่งถอดขึ้นมา "เพียงดูจากที่นางมานวดบาทุบหลังให้ท่านไม่ขาดแม้แต่วันเดียว ก็เป็นสิ่งที่ไม่ว่าสะใภ้คนไหนก็ทำไม่ได้"

จางหมัวมัวฟังแล้วก็เบิกปาก หันหน้าออกไปทางหน้าต่าง

"อย่าเพิ่งพูดไป บางทีอวิ้นซู่อาจเป็นวิชาแพทย์จริง" นายหญิงใหญ่หัวเราะออกมา ยกมือขึ้นนวดๆ บ่า "นับแต่นางมานวดบาทุบให้ข้า โรคปวดบ่าที่เป็นมานานของข้าถึงกับไม่กำเริบมาหลายวันแล้ว"

43

"ตามสายตาของบ่าว วิชาแพทย์ของสะใภ้สูงส่งกว่าใคร ผู้คนเล่าลือกันไปทั่วเมืองหลวงเจิง บอกว่านางเป็นดวงดาวบนท้องฟ้าลงมาเกิดในแดนมนุษย์" กั๋วหม่วหม่วพลิกดูพื้นรองเท้าเก่าชั้นหนานุ่มในมือ แล้วส่งเสียงจุปาก "ดูฝีมือในการทำนี่สิเจ้าคะ มีแต่นางเท่านั้นที่สั่งสอนออกมาได้" แล้วหันไปมองนายหญิงใหญ่อีก "นายหญิงใหญ่บุญบารมีเทียมฟ้า นางอาจเป็นดวงดาวบนท้องฟ้าลงมาเกิดในแดนมนุษย์จริงๆ ท่านคุณาง แต่งบทกวีได้ดีกว่าจ้วงหยวนแห่งราชสำนัก งานเย็บปักถักร้อยก็เทียบได้กับของโน้วไน่วัง มาบัดนี้เพียงอ่านตำราแพทย์ไม่กี่วัน ฝีมือการรักษาก็ถึงกับ..."

"คนหนุ่มสาวอดไม่ได้ที่จะโอ้อวด กั๋วหม่วหม่วอย่าได้พูดเช่นนั้น" จางหม่วหม่วปรายตามองพื้นรองเท้านุ่มในมือ กั๋วหม่วหม่วอย่างหยาบหยันแวบหนึ่งพลาจยั่มหยัน "ข้าก็ไม่เห็นว่าคุณมีฝีมือด้านการรักษาแต่อย่างใด"

กั้วหมั้วหมั้วหวัะระเหี๊ สองครั้ง หันไปทางนายหญิงใหญ่

"ที่บ่าวพูดลั่นเป็นเรื่องจริง ดูอย่างเรื่องแม่นางหุเรียน ท่านก็เห็นแล้ว คนที่เห็นแล้วไม่น่าจะมีชีวิตอยู่ได้เกินหนึ่งวัน พริบตาเดียวก็ลูกมากระโดดโลดเต้นได้ เพียงเรื่องนี้เรื่องเดียว บรรดาหมอทั้งหลายเหล่านั้นก็สู้ไม่ได้แล้ว"

กั้วหมั้วหมั้วลูปคลำลูปประจำไข่มุกทะเลใต้ที่ข้อมือแล้วยิ่งไหมกำลังชมเชยเต็มที่

นางมีชีวิตอยู่มาครั้งก่อนชีวิต ยังไม่เคยได้รับของขวัญล้ำค่าเช่นนี้มาก่อน เหยาหลันเห็นนางเป็นที่โปรดปรานต่อหน้านายหญิงใหญ่ ก็เพียงพูดจาให้เกียรตินางสามส่วน มีเพียงหลวนอวี่นชูเท่านั้นที่ใจกว้างเช่นนี้ ไม่เพียงพูดจาให้เกียรติ ยามหยิบยื่นให้สักครั้งก็ยังไม่นึกอิดอดหรือตระหนี่ถี่เหนียว

"นักปราชญ์ก็บอกเอาไว้ อีสตรีไม่มีความปราดเปรื่องก็คือคุณธรรม มีความปราดเปรื่องหรือไม่เป็นเรื่องเล็ก ที่สำคัญคือความประพฤติอุปนิสัยใจคอต้องดี" คนที่เรื้อนลุ่มย่นลั่นถูกจางหมั้วหมั้วลวงเกินจนทั่วแล้ว เห็นนายหญิงใหญ่ยิ้มแยมหน้าบานด้วยความปิติยินดี นางก็รู้สึกหัวใจปีบรัด "ความเฉลียวฉลาดเฉียบแหลมของสะไภ้ไม่เป็นสองรองใครในใต้หล้า ข้างนอกผู้คนเล่าลือกันบอกนางเป็นดวงดาวบนท้องฟ้าลงมาเกิดในแดนมนุษย์ก็จริง แต่เกรงว่าคงเป็นดาวปีศาจดวงหนึ่ง เพราะด้วยวิธีการที่นางทรมานบ่าวไพร่ก็ดูไม่เหมือนใคร"

รอยยิ้มเลือนหายไปดุจสายน้ำไหล ไบหน้าของนายหญิงใหญ่
เคร่งขรึมลง

ใบหน้าสูงวัยของกั้วหมั้วมัวกลายเป็นสีม่วง ราวกับกินแมลงวัน
เข้าไปนั่งอึ้งอยู่อย่างนั้น

สี่หมยใช้ที่จิ้มจิ้มสาละหิมะที่เพ่งเห็นเสร็จขึ้นมาขึ้นหนึ่ง ยื่นส่งให้ถึง
ปากนายหญิงใหญ่

"ท่านชิมดู สาละนี้เพ่งส่งมาจากนอกจวน เนื้อจ๋าเป็นพิเศษ
ช่วยดับไอร้อนช่วงฤดูใบไม้ผลิได้พอดี"

"อืม...ออกจะหวานไปสักหน่อย" นายหญิงใหญ่ก้มหน้าลงกัด
คำหนึ่งแล้วพยักหน้า ชีมือไปที่จาน "พวกเจ้าก็ชิมดู"

สี่หมยจึงเอาจานมาแบ่งให้กั้วหมั้วมัวกับจางหมั้วมัว แล้วเอาไป
วางไว้ให้ตรงหน้า

"นายหญิงใหญ่มอบให้ หมั้วมัวทั้งสองชิมดู"

บรรยาการก็คลี่คลายลงมา

"บ่าวขอขอบคุณนายหญิงใหญ่ที่เมตตา" หยิบขึ้นมาส่งเข้าปากขึ้นหนึ่ง
พอเป็นพิธี กั้วหมั้วมัวกล่าวขอบคุณไม่หยุด "บ่าวได้ยืนอยู่บ่อยๆ ว่าคนเรา
พอเจอเรื่องดีใจหรือเสียใจมากเข้า นิสัยก็จะเปลี่ยนไป สะเก็ดแต่งงานได้
สามวันก็...จากดีใจมากมาเสียใจมาก ก็เป็นธรรมดาที่นิสัยจะฉุนเฉียว
ไม่มีเหตุผลไปบ้าง ดีที่อายุยังน้อย นายหญิงใหญ่อบรมสั่งสอนตอนนี้
ก็ยังไม่สาย"

พูดจบกั้วหมั้วมัวก็ลอบชำเลืองดูสีหน้านายหญิงใหญ่ เห็นนาง
ผงกศีระระ ก็ใจกล้าขึ้นมาอีกนิด

"ท่านลงโทษนางไป นางก็รู้ตัวว่าผิดแล้ว เห็นช่วงนี้ไม่ว่าไปที่ใดนางก็
ต้องพาหุเรียนไปด้วย เพียงเท่านี้ก็รู้แล้วว่านางสำนึกผิดและตั้งใจจะ

แก้ตัวใหม่ คนหนุ่มคนสาวมีใครบ้างไม่เคยทำผิด นายหญิงใหญ่ยังสอนปาว อยู่เสมอว่าต้องรู้จักให้อภัยผู้อื่น"

จางหมั่มมัวยิ้มหยัน

"ที่นางพนักโทษทางการเมืองคนหนึ่งเดินอวดโอ้ไปทั่วก็เพียงเพราะเป็น วัวสันหลังหวะ อยากจะชำระล้างสลดให้หลุดจากชื่อเสียงฉาวโฉ่เสีย โดยเร็ว"

กั๋วหมั่มมัวเบือนหน้าหนีมองไปนอกหน้าต่าง ไม่พูดอะไรอีก

"ฤดูใบไม้ผลิมาถึงเร็วยิ่งนัก" คล้ายไม่ได้ยินคำพูดของจางหมั่มมัว นายหญิงใหญ่เอนพิงไปข้างหลังอย่างอ่อนล้า สายตามองออกไป นอกหน้าต่าง "พริบตาเดียวดอกท้อก็เริ่มติดดอกแล้ว"

"ใช่เจ้าคะ เอาแต่เก็บตัวอยู่ในห้อง ข้างนอกต้นหญ้าเขียวชอุ่ม นานแล้ว" สี่เหมยยกจานออก เอาผ้าห่มผืนบางคลุมขาให้นายหญิงใหญ่ "แสงอาทิตย์ข้างนอกอบอุ่นยิ่งนัก ไกล่จะถึงช่วงเดินเล่นรับฤดูใบไม้ผลิ* อีกแล้ว"

"สี่เหมยพูดถูก แสงอาทิตย์อบอุ่นเช่นนี้ควรออกไปเดินเล่น" นายหญิงใหญ่เลิกผ้าห่มออก ลูกขึ้นมานั่ง แล้วมองสี่เหมย "เจ้าไปเชิญ สะไม่สิมา"

"สวรรค์มอบความประพุดิและคุณธรรมให้คนเรียกว่า 'กมลสันดาน' คนปฏิบัติตามสิ่งที่สวรรค์มอบให้...เรียกว่า 'หลักทำนองคลองธรรม'"

* เดินเล่นรับฤดูใบไม้ผลิ หรือทำจริง แปลตรงตัวว่าเหยียบลงสู่พื้นสีเขียว เป็นหนึ่งในกิจกรรมประจำเทศกาล ชิงหมิง (ชิงเหมิง) เนื่องจากเทศกาลนี้อยู่ในช่วงฤดูใบไม้ผลิ ต้นหญ้าเริ่มออกเป็นสีเขียว จึงถือว่าเป็นการ ออกไปเที่ยวชมธรรมชาติ

นักปราชญ์ใช้หลักทำนองคลองธรรมมาควบคุมพฤติกรรมของผู้คน เรียกว่า... 'สั่งสอน'*" หูเหียนถือหนังสือท่องตะกุกตะกัก "อย่าเห็นว่ายอยู่ในที่ลับตา อย่าเห็นว่าเป็นเรื่องเล็กน้อย แม้อยู่ตามลำพังก็ต้อง..."

"แม้อยู่ตามลำพังก็ต้องระวังวาจาสำรวมการกระทำ!" เห็นหูเหียนลากเสียงยาว ท่องไม่ได้ หูอี้ก็ช่วยบอก "ข้าก็เรียนตำราเหล่านี้มาตั้งแต่เล็กไม่เห็นต้องเปลืองแรงมากเหมือนเจ้า หนังสือตัวเดียวอ่านมาสิบกว่ารอบก็ยังจำไม่ได้"

"ตัวอักษรของภาษาหลวนแต่ละตัวล้วนกลมๆ เหมือนลูกกลมลูกเดียว" หูเหียนอายจนหน้าแดง แก้วอ้อก็หัวเราะ "ไม่มองให้ตึกก็ดูเหมือนกันไปหมด แยกแยะยาก"

"เจ้าก็ไม่รู้จักคิดโยงตามประโยคนำประโยคหลัง เห็นเจ้าพูดจาทำอะไรคล่องแคล่วว่องไว เหตุใดเรียนหนังสือจึงหัวซ้าเช่นนี้"

หูอ้อมองหูเหียนแวบหนึ่ง ความอดทนของนางถูกใช้ไปหมดสิ้นแล้ว หลวนอวีนชุมรอบเรือนลู่อ้วนให้นางดูแลทั้งหมด มืงานเป็นกองรออยู่ ทว่าหูเหียนผู้นี้แค่ตัวอักษรไม่กี่ตัวก็ยังจำได้ไม่หมด ต้องมาติดค้างอยู่ที่นี้เสียเวลาของนาง...

หูอ้อมองหลวนอวีนผู้ที่ถือหนังสือเล่มหนึ่งอยู่ทางด้านข้างด้วยความคับแค้นใจแวบหนึ่ง สะเก็ดเงินก็มีต่างกัน บังคับนางให้สอนภาษาหลวนให้นางหนูโง่งมผู้นี้ก็แล้วไปเถิด ยังจะเห็นเป็นเรื่องสำคัญ ทุกวันต้องมานั่งดูอย่างจริงจัง ทำให้นางจะแอบขี้เกียจสักนิดก็ไม่ได้

* บทความนี้มาจากจยง หนึ่งในสี่ตำราห้าคัมภีร์ สี่ตำราห้าคัมภีร์เป็นตำรามาตรฐานและปรัชญาอันพหุของลัทธิขงจื๊อ (ขงจื๊อ) นักปราชญ์ผู้เสนอแนวคิดในการปฏิบัติตนให้อยู่ในจารีตประเพณีและคุณธรรมอันดีงาม สี่ตำรา ได้แก่ หลุนอวี่ ตำเสวี่ จยง และเม้งจื๊อ ใช้กำหนดเนื้อหาของการสอบเข้ารับราชการของจีนโบราณห้าคัมภีร์ได้แก่ ซื่อจิง ชูจิง อี้จิง หลิ่งจิง และชุนชิว

"กมลสันดานเอ๋ย หลักทำนองคลองธรรมเอ๋ย อะไรพวกนี้ข้าอ่าน
ก็รอบคอบไม่เข้าใจ จะคิดโยงได้อย่างไรเล่า" เห็นหูรู่ก็มองหลวนอวิ้นชู
หูเยียนก็ยิ่งลำบากใจ และหันไปทางหลวนอวิ้นชูอย่างไม่สบายใจ "คืนนี้
ป่าวจะต้องท่องท่อนนี้ให้ได้ จะไม่ทำให้ท่านต้องผิดหวัง สะใภ้สี่พักผ่อน
ก่อนเถิด ท่านมาอยู่เป็นเพื่อนเช่นนี้ ป่าว..."

"เจ้าเรียนเป็นเร็วหน่อย จะได้สอนภาษาหลี่ให้ข้า" หลวนอวิ้นชู
เปิดหนังสือในมือลง ยกหน้าขาขึ้นมาตีคําหนึ่ง มองไปที่หูรู่ "หูเยียน
ไม่ชอบเนื้อหาเหล่านี้ พຼ່ງนี้เจ้าไปหาหนังสือ 'สมุนไพรรสกลุเว่ย' มา
สอนนางเถอะ"

หูรู่ผู้นี้ก็ไม่ใช่คนที่เหมาะจะเป็นครูเอาเสียเลย บทความที่เข้าใจยาก
เช่นนี้ ไม่ทันอธิบายสักคําก็บังคับให้หูเยียนท่องเสียอย่างนั้น เรียนรู้ได้เร็ว
ก็แปลกแล้ว ถ้าไม่ใช่ไม่มีคนอื่นให้เลือก นางก็ไม่อยากให้หูรู่สอนหรอก
หลวนอวิ้นชูเฝ้าหน้าขึ้นมองหูรู่แล้วยิ้มขมขื่น

ถ้าไม่ใช่ความสามารถในการอ่านผ่านตาก็อ่มีลืมนางยังอยู่
เกรงว่านางก็คงเป็นนักเรียนโง่งมในสายตาของหูรู่เช่นกัน

"ป่าวขอบคุณสะใภ้สี่ที่ส่งเสริม" หูเยียนดีใจ สายตาที่มองหลวนอวิ้นชู
เปล่งประกายวิบวับ ใช้หนังสือเล่มนั้นเรียนภาษาหลวน หูรู่คงไม่ว่านาง
โง่งมอีกแล้ว "สมุนไพรรสกลุเว่ย" เป็นตำราแพทย์ที่มีชื่อเสียง ป่าวเคยอ่าน
ฉบับถอดความเป็นภาษาหลี่ ชอบมากเจ้าคะ"

หลวนอวิ้นชูก็หัวเราะขึ้นมา

นางเองก็ไม่ชอบหนังสือเล่มนี้ที่หูรู่เลือกมา มีแต่จื้อฮูเจ้อเหยีย*

* จื้อฮูเจ้อเหยีย (之乎者也) หมายถึงภาษาโบราณ คำเหล่านี้เป็นศัพท์เสริมน้ำเสียงที่มักใช้อยู่เสมอในภาษา
เหวินเหยียน (文言) ซึ่งเป็นภาษาโบราณของจีน

อ่านครั้งหนึ่งก็เปลืองแรงมาก มีเวลาทั้งที่ เอามาอ่านคัมภีร์โบราณ
ทางการแพทย์ของมิตินี้ก็ไม่ว่าง 'สมุนไพรรสกล่วย' คือผลงานมีชื่อเสียง
ด้านวิชาการแพทย์เพียงเล่มเดียวของแคว้นหลวงวินที่นางเคยได้ยินมา
ในเวลา

"สะใภ้" หรือสี่หน้าเศร้าสลด รู้สึกเห็นใจความคาดหวัง "บ่าวไม่มี
ความรู้เกี่ยวกับหนังสือเล่มนั้นแม้แต่บ่อย เกรงว่า..."

หญิงเยนก็ตัวแข็งค้าง มองมาที่หลวงวินซุอย่างเคร่งเครียด

"เจ้าเพียงรับผิดชอบสอนนางให้รู้จักตัวอักษรก็พอ" หลวงวินซุ
ห่อตาล ยิ้มน้อยๆ "ไม่ต้องอธิบายเนื้อหา"

"เล่มนั้น..."

ขณะที่กำลังพูดอยู่นั้นก็มีเสียงอะอะดังมาจากด้านนอก นางที่
จิตใจสับสนว่ารุ่นก้นหัวคิ้ว

"นี่ยังไม่จบไม่สิ้นอีกหรือ!"

"มีอะไรหรือ"

เห็นหลวงวินซุถาม หรือก็ตัวสั่นเต็ม เพิ่งนึกได้ว่าหลวงวินซุ
ยังอยู่ที่ด้านข้างจึงลงเลื้ขึ้นมา

"มีอะไรหรือ" เห็นนางอีกอัก หญิงเยนก็ขมวดคิ้ว "อะไรควรพูดก็พูด
ออกมาเถิด จะอย่างไรสะใภ้ก็เป็นนาย ถ้ากลัวสะใภ้โกรธก็ยังไม่อาจ
ปิดบัง!"

หญิงเยนมองสี่หน้าหลวงวินซุอย่างไม่สบายใจแล้วกล่าวอย่างลังเล

"เดิมนางไม่อยากให้ท่านต้องรำคาญใจ ใครจะคาดคิดว่าสี่หน้า
นับวันยิ่งทำอะไรไม่เข้าท่า"

"สี่หลั่น?" หัวคิวหลวนอวินชูกระดูก นางวางถ้วยน้ำชาลง "ไม่ใช่
ให้นางกับสี่จิวไปช่วยจัดเตรียมสินเดิมให้คุณหนูสามหรือก หรือ ยังมี
เวลามาอะอะไวยาวใจได้อย่างไร"

"บ่าวทำตามที่ท่านสั่งกำชับไว้ นาสวที่ใช้ที่ใกล้ชิดกับพวกนางไปไว้
ที่เรือนด้านหลัง เพียงคัดเลือกคนที่ทำงานขยันขันแข็ง จงรักภักดีต่อท่าน
ไว้ที่เรือนด้านหน้า สี่จิวยังดี ทุกวันเพียงทำงานเย็บปักถักร้อย ไม่ว่า
เรื่องอะไรก็ไม่ถามไถ่ สี่หลั่นกลับอะอะขึ้นมา"

หู่อี้ลุกขึ้นมารินน้ำชาร้อนให้หลวนอวินชูถ้วยหนึ่งแล้วปิดประตู
ปิดกันเสียงอะอะไปเสีย จากนั้นก็พูดต่อ

"นางไม่กล้าหาเรื่องบ่าว แต่จะใช้กำลังกับสาวใช้ที่อยู่เรือนด้านหน้า
เพียงมีอะไรผิดเล็กน้อยก็ทั้งด่าทั้งตี และก็ให้จำเพาะนางเป็นคนจับผิดได้
บ่าวเองก็ไม่อาจปกป้องได้ ทำเอาสาวใช้เหล่านี้เวลาเจอหน้าบาวก็ไม่กล้า
พูดอะไรมาก กลัวจะถูกนางเจอเข้าแล้วจะหาเรื่องหาราว เมื่อวานจูเออร์
ยังวิ่งมาคุกเข่าขออภัยบ่าวให้ช่วยส่งเสริม บอกต่อให้ต้องหาน้ำกวาดพื้น
อยู่เรือนด้านหลังก็ยังดีกว่าต้องอยู่อย่างอกสันขั้วฉวนทุกวัน"

"นางทำเช่นนี้เพราะไม่อาจยอมรับเรื่องที่สะกิดใจจัดการ" หู่เยียน
วางหนังสือลง มองหลวนอวินชูด้วยความกังวล "เป็นเช่นนี้ต่อไป เกรงว่า
หู่อี้จะคุมคนเหล่านี้ไม่อยู่"

44

"นางต้องการให้เป็นเช่นนั้น!" หฐอู้เลึกหัวคิ้ว จากนั้นก็มีท่าทีหมด
กำลังใจ "เวลานี้คนเหล่านั้นไม่กล้าเข้ามาใกล้ขีดบ่าวอย่างเปิดเผยแล้ว"

"ว่ากันตามเหตุผล ต่อให้ไม่ยินยอมพร้อมใจอย่างไรรักเป็นเพียง
บ่าวไพร่คนหนึ่ง ไม่น่าใจกล้าเพียงนี้ ท่านยังอยู่ในห้อง นางก็อะอะไวยวาย
อยู่ข้างนอกจนโกลาหลอลหม่าน นี่เกรงว่าจะเป็น..." หฐเยินเอ่ยแล้ว
หยุดชะงักไป

"เกรงว่าจะเป็นอะไรหรือ" หฐอู้เบิกตากว้าง สายตาของหลวนอวิษฐ
ก็มองตามนางมาหยุดนิ่งอยู่ที่ร่างของหฐเยิน

หฐเยินสีหน้าเคร่งขรึม

"เกรงว่าจะเป็นความต้องการของนายหญิงใหญ่ ถ้าท่านลงโทษ
สี่หัดัน เรื่องอะอะใหญ่โตขึ้นมา นายหญิงใหญ่ก็จะถือโอกาสนี้สอดมือ
เข้ามายุ่งเกี่ยวเรื่องคนในเรือนลุ่ม่วน ขับไล่บ่าวออกไป..."

เสียงค่อยๆ แผ่วต่ำลง ฐานะนักโทษทางการของตนสร้างปัญหาที่
แก้ยากให้กับหลวนอวีนชุนมากมายนุ้ยเยินไม่อาจทนเห็นผู้เป็นนายต้อง
ถูกข่มเหงรังแกเพราะตนอีก

แสงอาทิตย์เจิดจ้าอบอุ่นในเดือนสามส่องผ่านช่องหน้าต่างเข้ามา
กระทบใบหน้า เกิดเป็นแสงเรืองรองสีเหลืองทองชั้นหนึ่ง ยิ่งขับให้ใบหน้า
ของหลวนอวีนชุนดูสงบอ่อนโยนมีเมตตา นางจิปซาคำแล้วคำเล่า เป็นนาน
ไม่ได้พูดอะไร นางคิดมาโดยตลอด ถ้านางจะต้องสืบลั่น นายหญิงใหญ่
ก็คงจะถือโอกาสสอดมือเข้ามาในเรือนลู่อ้วนและเปลี่ยนคนใหม่หมด...
นางหนูผู้นี้ก็นับว่าเฉลียวฉลาดยิ่ง

"สะไกสี่ หรือไม่ท่านก็ให้บ่าวไปทำงานที่เรือนด้านหลังเถิด บ่าวแอบ
คุ้มครองท่านอยู่ในที่ลับก็ได้"

"เรื่องไม่ได้ซับซ้อนเช่นนั้น เจ้าก็อย่าคิดอะไรเหลวไหล" พูดแล้ว
หลวนอวีนชุนก็หันไปทางนู้ย "นายหญิงใหญ่ยังไม่หายโมโหซ้ำ เช่นนั้น
ก็ปล่อยสืบลั่นไปก่อนเถิด ต่อให้ก่อเรื่องมากกว่านี้ข้าก็ไม่มอบเรื่องดูแล
คนในเรือนให้นาง เจ้าเพียงจัดการเรื่องราวอย่างเที่ยงธรรม ให้รางวัลและ
ลงโทษอย่างเด็ดขาด ไม่ดีก็ลงโทษ โดยเฉพาะพวกที่ยอมสยบให้กับ
แรงกดดันและประจบเอาใจนาง ก็ให้ลงโทษไปทำงานที่สกปรกที่สุด
เหน็ดเหนื่อยที่สุดที่เรือนด้านหลังให้หมด ที่ดีก็ให้รางวัล ไม่ต้องตระหนี่
ถี่เหนียว อย่างไรเสียสินเดิมที่มีอยู่เต็มสองห้องของข้าก็ไม่ได้ใช้"

"สะไกสี่..."

นั่นเป็นสินเดิม เพื่อจะซื้อใจคนข้างกายนายหญิงใหญ่ก็ใช้ไป
ไม่น้อยแล้ว ถ้ายังประลองกำลังกับสืบลั่นมอบรางวัลให้คนเหล่านี้ น่ากลัว

ว่าคงจะไม่มีเหลือจริงๆ แล้ว หรือคิดจะห้ามปราม แต่เหลือบไปเห็นสีหน้า
เศร้าหมองของหฺรูเยียน เสียงก็ชะงักค้าง เปลี่ยนมาพูดว่า

"ก็ดี อย่างไรก็ตามเสียชาตินี้ท่านก็ไม่อาจใส่สีแดงได้อีก แจกจ่ายไป
ให้หมดก็ดีเจ้าคะ"

ขณะที่หฺรูอี้พูดอยู่นั้น ก็เห็นจูเอ๋อร์เข้ามารายงานว่าสู่ยี่เยียงจากเรือน
ของสะไภ้รองมา

"ไม่รู้เกิดอะไรขึ้น หลายวันมานี้เรือนต่างๆ คล้ายนัดกันไว้อย่างไร
อย่างนั้น ต่างชิงกันเอาของมามอบให้" หลวนอว้นชู่พูดขึ้นอย่างไม่เข้าใจ

ฟังคำพูดนั้นแล้วหฺรูอี้ก็หัวเราะออกมา "ที่นั่นชั้นที่สุดคือสะไภ้สามที่
แม้ขนเส้นเดียวก็ไม่ยอมให้ร่วงหล่นถึงกับมอบผ้าแพรสายฝน* ให้พับหนึ่ง"

"นางไม่ได้บอกว่ามีธุระอะไรหรือ"

"ไม่ได้บอกเจ้าคะ ล้วนแต่เอามามอบให้แล้วก็ไป โดยเฉพาะเหวินชี่เยียง
จากเรือนสะไภ้สาม ไม่รอให้ข้าทนต์ได้ถาม วางของไว้แล้วก็จากไปทันที
ราวกับเรือนเรามีผีไล่ตามเช่นนั้น"

พูดจบก็หัวเราะหึๆ หฺรูเยียนก็หัวเราะเบาๆ จู่ๆ สีหน้าก็เปลี่ยนเป็น
เคร่งขรึม เอ่ยว่า "สุภาษิตว่าไว้มอบของขวัญให้ผู้อื่นย่อมต้องมีเรื่องขอร้อง
สะไภ้สี่ยังคงระวังไว้น้อย"

"ย่อมต้องมีเรื่องขอร้องแน่ แต่ไม่รู้พวกนางมีสิ่งใดจะขอร้องพวกเรา
ถึงกับไม่กล้าสัมผัสถูกกลืนอายความโชคร้าย!" หฺรูอี้ยิ้มหยัน เห็นสายตา
ที่หฺรูเยียนส่งมา คำพูดพลันหยุดชะงัก "หรือไม่ให้บ่าวไปลองสืบดู"

* ผ้าแพรสายฝน เป็นผ้าแพรสุจันอย่างหนึ่งทอจากเส้นไหมย้อมสีและเส้นไหมสีขาว โดยเส้นไหมย้อมสีจะทอ
จากหญ้าใบละเียด เส้นไหมสีขาวจะทอจากละเียดไปหยาบ ทำให้เกิดเป็นเส้นคล้ายสายฝนอย่างชัดเจน
บนเส้นสายฝนยังทอดลวดลาย ให้ผิวสัมผัสที่ดูอ่อนคลายมีชีวิตชีวา

"ในเมื่อเอามามอบให้แล้ว เจ้าก็เพียงรับไว้ ต่อให้มีเรื่องที่ข้าทำไม่ได้ ของขวัญเหล่านี้พวกนางก็สมควรใจจะส่งมาเอง เราไม่มีอะไรต้องกังวลใจ" หลวนอวี่นซู่ถึงเรื่องที่พานหมิ่นยอมรับของขวัญจากนาง แต่ยังคงพูดจาไม่ดีใส่นาง กัดหัวเราะขึ้นมาเบาๆ ไม่ได้ แล้วหันไปทางจูเออร์ "พานางเข้ามา"

เห็นหลวนอวี่นซู่ที่นั่งตัวชาอยู่ สู้ยเซียงก็สาวเท้าเร็วๆ เข้ามาคารวะ "คารวะสะใภ้ เมื่อวานสะใภ้รองได้จานฝนหมึกเชิงหนี* มาอันหนึ่ง ทราบว่าท่านชอบสะสม จึงให้บ่าวนำมามอบให้โดยเฉพาะ ของขวัญเล็กน้อยไม่เพียงพอต่อการแสดงความเคารพ หวังว่าสะใภ้จะรับไว้เจ้าค่ะ"

พูดจบสู้ยเซียงก็กวักมือไปทางด้านหลัง มีสาวใช้ยกถาดที่มีผ้าดินคลุมอยู่ขึ้นมามอบให้อย่างนอบน้อม เมื่อเปิดผ้าดินออก สิ่งที่อยู่ด้านในกลับไม่ใช่จานฝนหมึกสีดำอย่างที่คิดไว้ หากแต่เป็นจานฝนหมึกเหลืองเข้มรูปวงรีมีลวดลายสิริมงคลสมปรารถนาสลักอยู่มุมหนึ่ง

หลวนอวี่นซู่ไม่มีความรู้เกี่ยวกับของสิ่งนี้แม้แต่น้อย ยิ่งไม่ต้องพูดถึงว่าชอบ จึงอดย่นหัวคิ้วไม่ได้

หู่เยียนเข้าใจว่าผู้เป็นนายไม่ชอบ จึงมองสู้ยเซียงแล้วบอก

"จานฝนหมึกสีเหลืองปลาไหลเป็นของชั้นเลิศในหมู่จานฝนหมึกเชิงหนี ในแคว้นหลี่เองก็พบเห็นได้น้อย สะใภ้รองมอบของขวัญล้ำค่าเช่นนี้ สะใภ้สิเราะ..."

"ดูเจ้าพูดเข้า นายหญิงของเราแย้งแล้วว่าสะใภ้จะไม่ถูกใจด้วยซ้ำ"

* จานฝนหมึกเชิงหนี เป็นหนึ่งในสี่จานฝนหมึกที่เลื่องชื่อของจีน ซึ่งทั้งสี่ชิ้นถูกสร้างขึ้นในสมัยราชวงศ์ถังและราชวงศ์ซ่ง ประกอบด้วย จานฝนหมึกตวน จานฝนหมึกเซ่อ จานฝนหมึกเถาเหอ และจานฝนหมึกเชิงหนี

เห็นหรุเยียนทำท่าจะปฏิเสธ ฮุยเซียงรีบเปลี่ยนสีหน้า "สะไภ้รอกบอก
สิ่งของไม่แบ่งแยกว่าถูกหรือแพง เพียงดูประโยชน์ใช้สอย นางไม่ชอบ
ซิดเซียน จานผนหมึกนี้สำหรับนางแล้วไม่มีค่าแม้แต่เหวินเดียว สะไภ้สี่
เป็นบัณฑิตหญิงผู้ยอดเยี่ยมแห่งยุค จานผนหมึกนี้มีแต่ต้องมอบให้ท่าน
ท่านจึงจะคู่ควรต่อการเป็นเจ้าของที่แท้จริง"

หีเอาไว้ที่ซำก็เปล่าประโยชน์เช่นกัน

สมญานามบัณฑิตหญิงผู้ยอดเยี่ยมแห่งยุคนี้ช่างทำให้คนเห็นดีเห็น
เสียจริง หลวนอวิ้น[†]รับจานผนหมึกมาดูเล่นอยู่เป็นนานสองนาน ก็ยัง
มองไม่ออกที่หรุเยียนบอกว่า 'พบเห็นได้น้อย' อยู่ตรงจุดใด นางจึงเอ่ยปาก
ชื่นชมไปส่งๆ สองคำแล้วบอก

"ในเมื่อเป็นน้ำใจจากพี่สะไภ้รอกก็เอาไว้ที่นี้เถิด ฮุยเซียงกลับไปแล้ว
ช่วยขอบคุณพี่สะไภ้รอกแทนข้าด้วย"

ฮุยเซียงสีหน้าอ่อนคลายลง ขณะจะตอบคำอยู่นั้นก็เห็นจูเออร์
เร่งรัดเข้ามารายงาน "นายหญิงใหญ่ให้คนมาเชิญสะไภ้สี่ไปที่เรือนอินย่วน
ในตอนนี้อยู่เจ้าคะ"

เหนือความคาดหมายของหลวนอวิ้น[†] สี่จวีไม่ได้พานางไปที่ห้อง
ข้างด้านตะวันออก หากแต่เดินทะลุตรอกตรอกหนึ่งมาถึงประตูด้านหลัง
หลวนอวิ้น[†]ในใจรู้สึกประหลาดใจแต่ก็ไม่ได้ถาม เพียงเดินตามไปซำๆ
พร้อมกับหรุเยียน

ก้าวออกจากประตูมาก็เห็นนายหญิงใหญ่ สีจู่และสี่เหมยยืนอยู่
ใต้ชายคา หันหลังให้ประตู แสงอาทิตย์สีเหลืองทองสาดส่องลงมากระทบ

ศัระษะนายหญิงใหญ่ เกิดเป็นแสงรัศมีเรืองรองพราวเลื่อนวងหนึ่ง หลวนอวิณฐุ เห็นแล้วเหม่อลอยไปชั่วขณะ

ยามเที่ยงเช่นนี้ นายหญิงใหญ่เรียกนางมาที่นี้เพื่ออะไร

"เรียนนายหญิงใหญ่ สะใภ้สี่มาแล้วเจ้าคะ" สี่จู่เอ๋ยขึ้น

"อืม"

นายหญิงใหญ่ขานรับ แต่ไม่ได้หันหน้ามา

"คารวะท่านป้า" หลวนอวิณฐุเยื้องย่างน้อมนวลอ่อนช้อยไปด้านหน้า นายหญิงใหญ่ ยอบตัวลงเล็กน้อย "ท่านป้าเรียกสะใภ้มา มีอะไรจะสั่ง หรือเจ้าคะ"

"อวิณฐุ..." นายหญิงใหญ่มองนางแวบหนึ่ง สีน่ายากแก่การ คาดเดา "หลายวันก่อนข้าลงโทษเจ้า ในใจเจ้ารู้สึกไม่พอใจหรือไม่"

"จะเป็นไปได้อย่างไรเจ้าคะ ท่านป้าสั่งสอนได้ถูกต้อง สะใภ้ต้อง จดจำใส่ใจไว้"

"อืม...ไม่ได้ไม่พอใจก็ดีแล้ว"

พูดจบนายหญิงใหญ่ก็ไม่พูดอะไรอีก สาวเท้าลงจากบันได ทั้ง หลวนอวิณฐุที่ไม่รู้ควรทำอย่างไรไว้

เรียกตัวนางมาอย่างเร่งด่วน คงไม่ใช่เพื่อจะยืนยันให้แน่ใจว่านาง ไม่ได้แค้นเคืองกระมัง

ต่อให้มีก็ไม่อาจพูดออกมาได้ตรงๆ!

หมุนตัวไปมองจ้องเงาด้านหลังของนายหญิงใหญ่ หลวนอวิณฐุลังเลใจ ด้วยไม่รู้จะต้องตามไปหรือไม่ ก็เห็นสีเหมยหันหน้ามากวักมือให้นาง หยุดยืน ก็ดึงแขนนาง หลวนอวิณฐุจึงตื่นจากภวังค์ สาวเท้าเดินตามไป

อ้อมผ่านประตูจากนั้นก็เห็นโขดหินใหญ่สูงสองจั้งกว้างสี่จั้ง สูงชัน มีตะไคร่น้ำเกาะเป็นช่วงๆ ขวางหน้าอยู่คล้ายยอดเขาเขียวขจีตามธรรมชาติ ที่ด้านข้างปลูกกอไผ่ไว้ห่างๆ หลายกอ ประหนึ่งเข้าไปในหุบเขาลึกไร้ผู้คน หลวนอวีนชู่จิตใจพลันอีกheimขึ้นมา

เดินตามนายหญิงใหญ่ไปตามถนนเส้นเล็กที่ปูด้วยก้อนกรวด สายหนึ่ง อ้อมผ่านโขดหินใหญ่ หลวนอวีนชู่รู้สึกผิดหวัง ด้านหลังโขดหินใหญ่ หาใช้สวนดอกไม้ในหุบเขาลึกอะไรอย่างก็คาด แต่เป็นเรือนเล็กตามแบบทั่วไป ห้องข้างตะวันออกตะวันตกสองด้านมีระเบียงเชื่อมต่อกับห้องหลัก ห้าห้องที่อยู่ทางด้านเหนือ ล้วนเป็นหลังคาทรงอยู่เตียน* กระเบื้องเคลือบ คานและเสาแกะสลักลวดลาย แลเหล็องอวามงามตา สาวใช้หญิงสูงวัย หลายคนกำลังก้มหน้าก้มตาทำงานอยู่อยู่ เห็นพวกนางมาถึงก็พากัน ลูกขึ้นเข้ามาคารวะทักทาย

นายหญิงใหญ่ไม่ได้สนใจพวกนาง พาหลวนอวีนชู่เดินมาตาม ระเบียงทางเดิน ตรงออกประตูจากกันด้านตะวันตก ผนังจากันแกะสลัก ลายนูนขนาดใหญ่บดบังสายตา หลวนอวีนชู่ตะลึงงัน กำแพงบังตาเช่นนี้ โดยทั่วไปจะสร้างไว้ที่ประตูด้านหน้าของคฤหาสน์ นอกจากประโยชน์ ในการเป็นฉากกบังแล้ว ที่สำคัญที่สุดคือตัดเส้นทางการมาของภูตผี ปีศาจ คนโบราณเชื่อเรื่องมงาย เข้าใจว่าผีเดินเป็นเส้นตรง ไม่รู้จัก หลดเลี้ยว ทำกำแพงบังตากันขวางไว้เช่นนี้ผีก็จะเข้ามาไม่ได้ ด้วยเหตุนี้ จึงเรียกอีกชื่อว่า 'กำแพงน่าเกรงขาม' ด้วย

ด้านในคฤหาสน์หาได้มีผี เพราะเหตุใดต่งกัวงต้องสร้างของสิ่งนี้ไว้

* หลังคาทรงอยู่เตียน (อยู่เตียนตั้ง) คือหลังคาทรงปั้นหยาลักษณะหนึ่ง ไม่มีหน้าจั่ว ลาดหลังคามีสองด้าน ตรงข้ามกันเป็นรูปสามเหลี่ยม อีกสองด้านเป็นรูปสี่เหลี่ยมคางหมู

หลวนอินชุกวาดสายตาไปที่ด้านข้างก็เห็นสาวใช้รุ่นเล็กสวมชุด
สีเขียวทั้งชุดกำลังเดินอยู่แถวกำแพงบังตา คิดว่าคงกำลังเล่นสนุก แต่พอ
เห็นนายหญิงใหญ่มาจึงรีบฉุนเฉินหลบไป และเมื่อเฟ่งสายตามองไป
เงาด้านหลังคนผู้นั้นคล้ายชวงเอ๋อร์อย่างมาก หลวนอินชุกร่างสั่นเต็ม

ชวงเอ๋อร์!

นางยังมีชีวิตอยู่?

ข้างหลังกำแพงบังตา คือสถานที่ใดกัน ชวงเอ๋อร์ถูกส่งตัวมาทำอะไร
อยู่ที่นี่

หลวนอินชุกคิดพลางสาวเท้าไล่ตามไป

45

"สะใภ้" หรือเยียนคว่ำแขนนางไว้ ซี่มือไปอีกทางหนึ่ง "ทางนี้เจ้าคะ"

หลวนอวี่นชูหันไปมอง เห็นกำแพงด้านตะวันตกมีประตูข้าง
บานหนึ่ง นายหญิงใหญ่และคนอื่นๆ ไปถึงหน้าประตูแล้ว เพียงชั่วเวลา
แวบเดียว หลวนอวี่นชูหันกลับมาอีกที่สาวใช้ชุดเขียวผู้นั้นก็หายตัวไปแล้ว

หลวนอวี่นชูรีบสาวเท้าไล่ตามสี่เหมย แล้วเอ่ยถามเสียงต่ำ

"ด้านหลังกำแพงบังตาคือที่ใดหรือ เหตุใดจึงเจียบวิเวกเช่นนี้"

"บ่าวก็ไม่ทราบเจ้าคะ" สี่เหมยสั่นศีรษะ "ที่นี่ปกติห้ามเข้า บ่าวก็
ไม่เคยเข้ามาก่อน"

"แล้ว..." หลวนอวี่นชูลังเลเล็กน้อยแล้วชี้ไปที่ประตูข้างตรงหน้า

"ประตูบานนี้ไปที่ใดหรือ"

"ไป..."

ขณะพูดก็เดินออกจากประตูข้างมาแล้ว ช้อนตาขึ้นมองก็เห็น

นายหญิงใหญ่รออยู่ที่ปากประตู สีเหมยจึงรีบปิดปาก

นายหญิงใหญ่เห็นพวกนางออกมาก็ไม่ได้พูดอะไร เพียงเดินไปข้างหน้าต่อ ด้านหน้าเป็นสะพานโค้งหยกขาวที่เชื่อมไปสู่เนินลาดเอียงซึ่งอยู่ห่างออกไปไม่ไกล ที่นั่นแวดล้อมไปด้วยต้นไม้เขียว ได้สะพานเป็นสายน้ำใสสะอาดไหลซ่าๆ ไม่รู้ไหลไปที่ใด ข้างสะพานมีต้นไทรขนาดใหญ่หนึ่งคนโอบไม่รอบสองต้น ท่ามกลางสายลมแผ่วพลั้วมีเสียงพู่ ราวอสรพิษร้ายกำลังพ่นพิษ บรรยาการเยือกเย็นน่าสะพรึงกลัว

บนเนินลาดเอียงมีเรือนหลังเล็กหลังคาทรงเจี๋ยนเมิง* สามหลังตั้งตระหง่านอยู่ แตกต่างจากเรือนอื่นยวนที่หรูหราอร่ามงามตา เรือนหลังเล็กนี้กลับดูเรียบง่ายยิ่ง คล้ายแดนสุขาวดีที่อยู่ห่างไกลจากทางโลก

ในจวนกั้วกิงที่เอะอะเสียงดังถึงกับมีสถานที่เงียบวิเวกเช่นนี้...
ที่นี้คือที่ใดกัน

นายหญิงใหญ่พาเข้ามาที่นี้เพื่ออะไร

หลวนอวิ้น[†]เดินข้ามสะพานโค้งตามนายหญิงใหญ่ไปด้วยความจงนสงสัยเต็มอก ก้าวขึ้นขั้นบันไดที่ทำจากไม้มาถึงหน้าเรือนหลังเล็ก หลวนอวิ้น[†]ถึงได้พบว่าบนชายคาเรือนหลังเล็กแขวนป้ายสีแดงกะเป็นลายค้างคาว มีตัวอักษรจำนวนห้าตัวใหญ่สามตัว คิดว่าคงเป็นชื่อของเรือนเล็กหลังนี้ น่าเสียดาย นอกจากอักษรตัวกลางคำว่า 'สตรี' แล้ว ตัวอื่นนางล้วนอ่านไม่ออก

นายหญิงใหญ่โบกมือให้ทุกคนหยุดอยู่นอกประตู ก่อนพาหลวนอวิ้น[†]เข้าไปข้างใน สิ่งแรกที่ปรากฏต่อสายตาคือโต๊ะบูชา มีป้ายชื่อ

* หลังคาทรงเจี๋ยนเมิง คือหลังคาลาดเอียงลงมาสองข้าง ตรงกลางที่เป็นจุดเชื่อมต่อมีหลังคาทรงโค้งครอบอยู่

และเครื่องเช่นไห้ววางตั้งอยู่ บนผนังด้านหลังโต๊ะบูชาไม้ภาพวาดอิสตรี
แขวนอยู่เต็มไปหมด บ้างก็แซมซ้อยแบบบาง บ้างก็ภูมิฐานงดงาม
วาดได้คล้ายคนจริง งดงามมีชีวิตชีวา หลวนอวีนซุพลันตระหนก ที่นี้
น่าจะเป็นศาลบรรพชนสกุลต่าง

หลวนอวีนซุมองภาพวาดสตรีท่าทางภูมิฐานสุภาพเยือกเย็นที่อยู่
ตรงกลางแล้วพลันอุกคิต ไม่ถูกต้อง ในเมื่อเป็นศาลบรรพชน เหตุใดจึง
ไม่บูชาบุรุษ สตรีในสมัยโบราณไม่มีฐานะ ถ้าไม่ใช่ภรรยาเอกและไม่มี
บุตรชาย ล้วนไม่มีชื่ออยู่ในจารึกสกุล เมื่อกวาดตาดูในห้องนี้ต่อ แม้แต่
ตำแหน่งประธานก็บูชาสตรี รวากับย้อนกลับไปสู่สังคมหญิงเป็นใหญ่
ในยุคโบราณอย่างไรอย่างนั้น

ตั้งแต่เมื่อไรกันที่จวนกั้วกงให้ความสำคัญและยกย่องสตรีเช่นนี้
เหตุใดนางจึงไม่รู้สึกละอายนั้น ถ้าที่นี่ไม่ใช่ศาลบรรพชน แล้วที่นี่คือ
ที่ใด

ในใจหลวนอวีนซุนึกสงสัย สีหน้ากลับไม่ได้แสดงออกมา เห็น
นายหญิงใหญ่คุกเข่ากราบไหว้เสร็จก็ลุกขึ้นมามองนาง หลวนอวีนซุจึง
ทำตามอย่าง จุดธูปสามดอกแล้วปักลงบนกระถางธูปรูปสัตว์อย่าง
นอบน้อม จากนั้นก็คุกเข่าบนเบาะทรงกลมไขกศิระสามครั้งด้วย
ความเคารพ ก่อนลุกขึ้นมายืนอยู่ด้านหลังนายหญิงใหญ่

นายหญิงใหญ่มองป้ายชื่อบนโต๊ะบูชาเงิบๆ พักใหญ่จึงทอดถอนใจ
เบาๆ

"สตรีในสกุลต่างเรา ถ้าสามารถทั้งป้ายชื่อไว้ที่นี้ได้ก็นับเป็นเกียรติ
อย่างสูงสุด"

อย่างไรกัน ที่บุชซาอยู่ที่นี่ไม่ใช่ นายหญิงทุกคนของสกุลต่งหรือ...
 เช่นนั้นคนเหล่านี้คือใครกัน สร้างผลงานยิ่งใหญ่เกริกก้องอะไร
 ถึงได้รับการกราบไหว้บุชซาอยู่ที่นี่ ได้รับการสรรเสริญว่ามีเกียรติอย่าง
 สูงสุด

"ท่านป้า ที่นี่..."

"ตอนเจ้ายังเล็กข้าเคยพาเจ้ามาที่นี่ คิดไม่ถึงว่าหลังจากเจ้าสูญเสีย
 ความทรงจำก็ลืมไปหมดสิ้น หลังจากข้าใคร่ครวญดูแล้ว ยังคงพาเจ้ามา
 กราบไหว้และพูดคุยกับเจ้าอีกสักครั้ง เจ้าจะได้ไม่ทำ..." เสียงขาดห้วน
 หายไป นายหญิงใหญ่หมุนตัวกลับมามองหลวนอวิ้นซู ผ่านไปครู่ใหญ่
 จึงทอดถอนใจออกมาคำหนึ่ง "ว่ากันตามเหตุผล ฝ่าบาททรงอนุญาตให้
 สตรีเข้าออกที่ซุ่มนุ้ม เจ้าเองก็มีชื่อเสียง ข้าไม่ควรบังคับควบคุมเจ้า"

"ท่านป้า..."

"ตระกูลของเราไม่เหมือนตระกูลอื่น นับแต่สกุลต่งก่อตั้งมาก็มี
 ประวัตินับร้อยปี มาถึงรุ่นพ่อสามีของเจ้า แบ่งแยกออกเป็นยี่สิบสาย มี
 แม่ฝ่ายที่ครองพรหมจรรย์มาแล้วเก้าสิบแปดคน เรียกได้ว่าหาได้ยาก
 บนโลกใบนี้ ฝ่าบาททรงรับปากด้วยพระองค์เอง ถ้าสกุลต่งมีแม่ฝ่ายที่
 ครองพรหมจรรย์ครบหนึ่งร้อยคน ก็จะสร้างขุมประตูละครเสริญภิเษก
 ห้าช่อง พระราชทานป้ายทองที่เขียนด้วยลายพระหัตถ์ เจ้าบ้านฝ่ายหญิง
 จะได้รับการสืบทอดตำแหน่งนายหญิงตราตั้งสืบต่อกันไปทุกรุ่น ทั้งให้
 ราชอาลักษณ์เรียบเรียงชีวประวัติ"

ขณะพูด ในดวงตาของนายหญิงใหญ่มีประกายโชติช่วง
 แปลกประหลาดผุดขึ้นมาสองดวง ท่ามกลางแสงสลัวและม้ายาวเวดตา

ดูร้ายของงูพิษที่มีสีเขียวเรืองเรือง ชวนให้ชนลุ่นน่าสะพรึงกลัว

"อวิน⁺ชู ถ้าเจ้ากับหลันเออร์สามารถครองพรหมจรรย์ได้" ลมหายใจ
นายหญิงใหญ่พลันเปลี่ยนเป็นกระชั้นถี่ นางจับตัวหลวนอวิน⁺ชูไว้แน่น
"เจ้าก็จะเป็นหญิงม่ายที่ครองพรหมจรรย์คนที่หนึ่งร้อยของสกุลต่งเรา!"

ป้ายสลดดีประกาศเกียรติคุณลำดับที่หนึ่งร้อย

นี่คือเกียรติยศสูงสุดที่นายหญิงใหญ่พูดถึง!

หลวนอวิน⁺ชูโบหน้าซีดขาว ร่างโอนเอน ถ้าไม่ใช่ นายหญิงใหญ่จับตัว
อยู่ นางคงจะล้มลงไปแล้ว หลวนอวิน⁺ชูพยายามสงบจิตใจ เงยหน้าขึ้น
กวาดตามองภาพวาดบนผนังด้วยแววตาคมกริบ

อยู่ตัวคนเดียวบนคนเดียว ใช้ชีวิตอ้างว้างเอกากับโคมดำ ผ่าน
คำคืนอันเหน็บหนาวสายลมเย็นเยียบไปชั่วชีวิต เพียงเพื่อหลังจาก
ตายแล้วจะได้สัมผัสประตูละครที่เย็นเยือกที่บนที่มน่าสะพรึงกลัว นี่คุ้มกัน
หรือไม่!

เกียรติอันสูงสุดของสกุลต่ง มันเกี่ยวอะไรกับข้าเล่า

"พวกนาง..." หลวนอวิน⁺ชูชี้มือสั่งเท้าไปที่สตรีทั้งหลายบนผนัง
"พวกนางล้วนเป็น..."

นายหญิงใหญ่ดึงมือหลวนอวิน⁺ชูลงมา ส่วนลึกในดวงตามีแวว
ไม่พอใจพาดผ่านจางๆ ก่อนกลับคืนสู่ปกติ

"พวกนางก็คือหญิงม่ายครองพรหมจรรย์และหญิงม่ายที่พลีชีพเพื่อ
ครองพรหมจรรย์แต่ละยุคในอดีตของสกุลต่งเรา ในสกุลต่งยี่สิบสาย
เราเป็นสายที่สิบแปด มีหญิงม่ายที่ครองพรหมจรรย์และหญิงม่ายที่
พลีชีพเพื่อพรหมจรรย์รวมทั้งหมดสิบแปดคน ถือว่ามากที่สุดตระกูล

นี่ก็เป็นเกียรติของพวกเราในสายนี้ เทียบกับพวกนาง เจ้ากับหลันเออร์
ยังไปเรือนต่างๆ ได้ นับว่าโชคดีแล้ว ในสมัยของบรรพบุรุษ สตรีที่ครอง
พรหมจรรย์มีขนบธรรมเนียมที่เคร่งครัดยิ่ง แม้แต่เรือนในก็ห้ามออก"

พูดพลางนายหญิงใหญ่ก็เดินมาถึงหน้าต่างเล็กที่ตั้งอยู่ตรงมุมผนัง
ด้านตะวันออก ตู๋ไบ้นี้ทำจากไม้หวงฮวาหีสลักลายมังกรแบบดออย่าง*
โน้มตัวลงเปิดประตูหีบสมุนไพรใหม่ออกมาปึกหนึ่ง ถืออยู่ในมือดู
สิ่งล้ำค่า ดูแล้วคู่อีก

"ท่านป้า นี่คืออะไรหรือเจ้าคะ"

"นี่คือ 'โอวาทมารดา' ที่ตกทอดมาจากบรรพบุรุษของเรา ในนี้
นอกจาก 'คำพูดสตรี' 'ความประพฤติสตรี' 'คุณธรรมสตรี' คำสอนและ
ข้อห้ามทั้งสามบทที่นายหญิงรุ่นแรกทิ้งไว้แล้ว ยังบันทึกชีวิตประวัติของ
หญิงม่ายครองพรหมจรรย์ หญิงม่ายที่พลีชีพเพื่อครองพรหมจรรย์แต่ละยุค
ในอดีตของสกุลต่งและข้อคิดคำเตือนของพวกนาง

ว่ากันตามเหตุผล สิ่งนี้ควรสืบทอดให้พีชะไ่ใหญ่ของเจ้า แต่เจ้า
เป็นหลานสาวแท้ๆ ของข้า ทั้งเป็นบัณฑิตหญิง ข้าใคร่ครวญอยู่นาน ยังคง
สืบทอดให้เจ้าดีกว่า เจ้าเป็นคนมีชื่อเสียง วันหน้าจะได้ฟังคำพูดไว้ในนี้
สักประโยคสองประโยค เช่นนี้ก็เป็นเกียรติของชนรุ่นหลัง"

"ท่านป้า สิ่งนี้..."

ของสิ่งนี้สืบทอดให้พีชะไ่ใหญ่ดีกว่ากระมัง!

เห็นนายหญิงใหญ่สองมือประคองยื่นส่งมาให้ หลวนอวินชูลงเลอยู่
ชั่วขณะ

* มงคลดออย่าง หมายถึงสิ่งของดออย่างที่มีปรากฏในพุทธศิลป์ของทิเบต ได้แก่ หอยสังข์ ดอกบัว
ธรรมจักร ฉัตร เกื่อนมงคล ปลาทองคู่ ธงแห่งชัยชนะ และแจกันโภคทรัพย์

นายหญิงใหญ่เหมือนนึกถึงอะไรขึ้นมาจึงห่มมือกลับไป กุมไว้แน่น
ดูของล้ำค่า มองหลนวนวีนชูอย่างจริงจังเป็นพิเศษ

"ว่ากันตามจริง ข้าควรทำตามอย่างบรรพบุรุษ รอดถอนจากโลกนี้ไปแล้ว
ค่อยมอบให้เจ้า ทว่าตั้งแต่เจ้า..." นายหญิงใหญ่หยุดพูดไป ก่อนพูดต่อ
"อุปนิสัยเจ้าเปลี่ยนไปมาก กลัวเจ้าจะครองพรหมจรรย์ไม่สำเร็จ จึง
มอบให้เจ้าเสียแต่ตอนนี้ เจ้าศึกษาชีวิตของบรรพบุรุษให้มาก รอบคอบ
ในทุกเรื่อง ระมัดระวังตัวตลอดเวลา จะได้ไม่หุนหันพลันแล่นชั่วขณะ
ทำเรื่องที่ไม่อาจเรียกคืนกลับมาได้ลงไป เพียงแต่อย่าให้พี่สะใภ้ใหญ่
ของเจ้ารู้เข้า หาไม่ก็จะถูกเปรียบเทียบกันอีก"

เห็นนายหญิงใหญ่จริงจังเช่นนี้ หลนวนวีนชูที่สงบเยือกเย็นลงแล้ว
จำต้องยื่นสองมือไปรับมาอย่างนอบน้อม แสร้งทำเป็นพลิกดูอย่างจริงจัง
ดูได้สองหน้า ตัวอักษรเดี่ยวจ้วนคล้ายหิวเต๋อเต๋มพิ่ดไปหมด หลนวนวีนชู
ดูจน নয়น์ตาพร่าพรายไปด้วยดวงดาวสีน้ำเงิน อยากจะจุดไฟเผาทิ้ง
เสียให้หมดเรื่อง

แอบมอบ 'โอวาทมารดา' ให้นางรากับมอบสมบัติล้ำค่าของ
ครอบครัวเช่นนี้ นับว่านายหญิงใหญ่ให้คนผิดแล้วจริงๆ

ถ้ามอบให้เหยาหลัน บางทีพี่สะใภ้ใหญ่ที่ทำอะไรละเอียดรอบคอบ
ชอบออกหน้าออกตาไปเสียทุกเรื่อง อาจจะเกิดทุนไว้และสืบทอดต่อกัน
ไปจากรุ่นสู่รุ่นด้วยความเคารพบูชาดุจสมบัติล้ำค่าของครอบครัว
น่าเสียดาย ด้วยความคิดเห็นแก่ตัวของนายหญิงใหญ่ถึงกับให้นางที่เป็น
คนยุคปัจจุบันมาสืบทอด ทั้งยังคิดจะให้นางผู้เป็น 'บัณฑิตหญิง' ที่ไม่รู้
หนังสือผู้นี้ทั้งถ้อยคำเอาไว้ นำเกียรติมาสู่ตระกูล

ฝันไปเสียเถอะ!

ไม่ช้าก็เร็วข้าต้องจุดไฟเผาเจ้าสิ่งกวนใจนี้เสีย

หลวงอินทุมองประกายเจิดจ้าในดวงตานายหญิงใหญ่พลางคิด
ด้วยความแค้นใจ

"อินทุม กลับไปค่อยอ่านก็ไม่สาย" เห็นนางจดจ่ออย่างจริงจัง
นายหญิงใหญ่ก็อารมณ์ดีขึ้นมาก "มา ข้าจะเล่าเรื่องราวของ
คนในภาพวาดเหล่านี้ให้เจ้าฟัง"

46

นายหญิงใหญ่พูดพลางดึงมือหลวงนอวิ้นชูเดินผ่านโตะบูชามาถึง
หน้ารูปภาพก็ชี้มือไปยังภาพที่อยู่ตรงกลาง ภาพวาดสตรีท่าทางภูมิฐาน
งดงามอายุราวสามสิบ

"นางก็คือคนที่ข้าพูดไปเมื่อครู่ ต่งเซวียชื่อ นายหญิงรุ่นแรกของ
บ้านสกุลต่ง นับขึ้นมา นางเป็นทวดของไท่จูไห่ไน้* ของเจ้า และเป็น
หญิงม่ายครองพรหมจรรย์คนแรกของสกุลต่งเรา ไม่เพียงเหล่าสตรี
ครองพรหมจรรย์ในศาลสตรีที่ครองพรหมจรรย์แห่งนี้ เหล่าสตรีที่พลีชีพ
เพื่อพรหมจรรย์ของตระกูลทางด้านนั้นก็กราบไหว้บูชานาง"

ที่แท่นนั้นก็คือศาลสตรีที่ครองพรหมจรรย์

"ที่นี่..." หลวงนอวิ้นชูลอยๆจะยืนยันให้แน่ใจ คำพูดมาถึงริมฝีปาก
กลับเปลี่ยนคำพูดใหม่ "ภายหลังถึงสร้างขึ้นมาหรือเจ้าคะ"

* ไท่จูไห่ไน้ คือแม่ของทวดของทวด นับจากเราขึ้นไปเจ็ดชั่วคน

"อืม ก็ไม่นับว่าใช่" นายหญิงใหญ่พยักหน้าก่อนจะส่ายหน้า "ที่นี่เป็นสถานที่เดิมที่นายหญิงรุ่นแรกอยู่ครองพรหมจรรย์ เดิมเป็นกระท่อมมุงหญ้าคาสามห้องหลังจากไต้ฝุ่นเหยียะเยีย*ของเจ้ามั่งมีขึ้นมาจึงสร้างขึ้นใหม่ ต่อมาภายหลังยังผ่านการซ่อมแซมปรับปรุงใหม่หลายครั้ง แต่ก็รักษารูปทรงเดิมมาโดยตลอด"

หลวนอวี่นชูตระหนักรู้ในฉบับล้น "มิน่าที่นี้จึงต่างจากเรือนอื่นในจวน"

"แม้เรือนหลังนี้ในตอนนี้จะดูว่าโบราณเรียบง่าย แต่ในสมัยนั้นก็นับว่าหรูหราแล้ว" นายหญิงใหญ่ทอดถอนใจบอก "สมัยนั้นยังไม่มีเรือนที่มีหลังคาทรงเสี้ยวซาน หลังคาทรงอยู่เตียนเช่นสมัยนี้"

หลวนอวี่นชูผงกศีรษะไม่ได้พูดอะไรอีก เพียงมองภาพวาดนายหญิงใหญ่ก็พูดเสียงเจ๋อยแจ้วขึ้นมา

"สามีของต่งเซวียชื่อจากโลกนี้ไปตอนนางอายุได้สิบเจ็ดปี ทั้งลูกสองคนที่ยังต้องกินนมกับที่นาชั้นเลวไม่ก็ห่มผ้าชีวิตลำบากจนกระทั่งไม่มีเงินจะจ้างคน นางได้แต่ต้องตื่นเช้านอนดึกมูมานะทำงานด้วยความเหนื่อยยาก มีอยู่วันหนึ่งกลับมาค้า เดินตลาดตกงไปใต้น้ำ ถูกบรูษะผู้หนึ่งที่เดินผ่านมาดึงขึ้นมาช่วยชีวิตเอาไว้ ต่งเซวียชื่อเห็นว่าตนสูญเสียพรหมจรรย์ หลังจากกลับไปเดิมคิดจะฆ่าตัวตาย แต่เนื่องจากบุตรชายยังเล็กมาก กลัวว่าหลังจากตนตายไปจะไม่มีใครเลี้ยงดู ทำให้สกลต่งไร้ผู้สืบสกุล เทากับไม่กตัญญู ครั้นแล้วนางจึงฟันมือข้างที่ถูกคนดึงขึ้นมาทิ้งไป"

* ไต้ฝุ่นเหยียะเยีย คือพ่อของทวดของทวด นับจากเราขึ้นไปเจ็ดชั่วคน

ไม่ใช่กรรมมัง เรื่องโหดร้ายเช่นนี้ยังจะหยิบยกมาเผยแพร่ราวกับ
ต้องการจะประกาศไฉ่อด

หลวนอวีนชูสะตั้งเฮือกตัวลั่นเต็มด้วยความหนาวเหน็บ มองมือ
ของตนตามสัญชาตญาณ ยังดี ต่งเหอน้อยเพ็งห้าขวบ ไม่นับเป็นบุรุษ
"อวีนชู"

ขณะกำลังเหม่อลอยอยู่นั้น นายหญิงใหญ่ก็ก้าวไปอยู่เบื้องหน้า
ภาพอีกภาพหนึ่งแล้ว และกวักมือเรียกนาง

"นางเป็นใครหรือเจ้าคะ" เห็นคนในภาพเกล้าผมทรงมวยคู่
หลวนอวีนชูในใจนึกงง "ดูเหมือนจะยังไม่ออกเรือน"

"นางยังไม่ออกเรือนจริงๆ" นายหญิงใหญ่พยักหน้า "นางก็คือ
บุตรสาวของไท่จูเหี้ยเยี่ยของเจ้า ชื่อของนางคือต่งผิง มีคู่หมั้นหมาย
ตั้งแต่เล็ก ยังไม่ทันเข้าพิธีสามีก็ตายแล้ว จึงครองพรหมจรรย์อยู่ที่
บ้านเดิม วันหนึ่งนางติดตามไท่จูไหน่ของเจ้าออกไปข้างนอก เจอคน
เสเพลหลายคน เห็นนางรูปร่างหน้าตางดงามก็เข้ามาพูดจาแตะโลมนาง
บนท้องถนน บอกดวงตาทั้งสองของนางสามารถเกี่ยววิญญาณได้...

หลังจากกลับไป บุตรสาวของไท่จูเหี้ยเยี่ยเห็นว่าตนไม่มีหน้าจะ
พบเจอผู้คน จึงทมิดวงตาสุกใสแวววาวคุ่นนั้นของตนจนบอด เรื่องไปถึง
พระภรรณฝ่าบาท บุตรสาวของไท่จูเหี้ยเยี่ยไม่เพียงได้รับแต่งตั้งเป็น
นายหญิงตราตั้ง ยังมีพระราชโองการยกเว้นการเกณฑ์แรงงานของ
สายเราเป็นพิเศษ ไท่จูเหี้ยเยี่ยของเจ้าก็มั่งมีขึ้นมาเพราะเหตุนี้"

หยุดนิ่งไปครู่หนึ่ง นายหญิงใหญ่ก็เอ่ยเสริมขึ้น

"ครองพรหมจรรย์เพื่อสามี บุตรสาวของไท่จูเหี้ยเยี่ยของเจ้าแม้จะ

ไม่ได้ออกเรือน แต่ก็เกล้าผม ภาพวาดนี้วาดขึ้นหลังจากนางตายไปแล้ว เพื่อให้ทุกคนได้ประจักษ์ชัดแจ้งถึงเรื่องราวที่นางครองพรหมจรรย์ทั้งที่ยังไม่ออกเรือน ท่านทวดของเจ้าจึงตั้งใจให้คนวาดภาพออกมาเช่นนี้"

ไม่ได้ออกเรือนแล้วจะครองพรหมจรรย์ก็ช่างเถิด ยังทมิฬตาตนเอง บอดทั้งสองข้าง นี่ไหนเลยจะเป็นหญิงม่ายที่พลีชีพเพื่อพรหมจรรย์ เป็นสตรีที่สมควรพิกลพิการอย่างที่สุดมากกว่า!

มิน่า บัณฑิตหญิงผู้ยอดเยี่ยมแห่งยุคผู้นั้นเห็นอยู่ว่าไม่ชอบต่งอ้ายทั้งๆ ที่รู้ว่าเขาจะมีชีวิตอยู่ได้อีกไม่นาน แต่ก็ยังจะโงมแต่งเข้ามาที่แท้ก็ถูกล้างสมองมานานแล้ว

ไม่ต้องฟังต่อ ในบรรดาหญิงม่ายที่ครองพรหมจรรย์ของสกุลต่งเหล่านี้ คงมีครึ่งหนึ่งที่เสียสติ!

หลวนอวินทูลมองปากนายหญิงใหญ่ที่ประเดี๋ยวอำประเดี๋ยวหุบ รู้สึกสองตาพร่ำล่าย

"เอ๊ะ" สายตาหลวนอวินทูลจับจ้องไปที่ภาพสตรีเจ็ดคนที่อยู่ด้านซ้าย ภาพหนึ่งพลางร้องขึ้น "ภาพวาดนี้เหตุใดจึงมีคนมากเช่นนี้"

นายหญิงใหญ่มองตามมือที่ชี้ไปของหลวนอวินทูล เป็นเช่นที่นางพูด ภาพนี้แตกต่างจากภาพอื่น ตรงกลางภาพมีสตรีรูปร่างอวบอิมอายุราวสี่สิบปีหน้าตาดคล้ายต่งผิงนังเด่นเป็นสง่าอยู่บนเก้าอี้เท้าแขนทำจากไม้จิว* ข้างหลังนางมีสตรีงามหยาดเยิ้มหกคนยืนอยู่ด้วยท่าทางพินอบพิเทา

นายหญิงใหญ่พินิจพิเคราะห์อยู่พักใหญ่ แล้วชี้ไปยังสตรีที่นั่งเด่น

* ไม้จิวหรือต้นบีช (Beechwood) เป็นไม้ผลัดใบชนิดหนึ่ง ลำต้นสูง 70-80 ฟุต ใบกลมรี เปลือกไม้สีเทาอ่อน ผิวเรียบ แก่นไม้สีน้ำตาลแดง มีกระพุ่มแคบสีขาว การเรียงตัวของเส้นไม้ตรง เนื้อไม้แข็งละเอียด ทาสีย้อมสีง่าย นิยมนำมาทำไม้หมอนรถไฟ เครื่องเรือน

เป็นสง่าผู้้นั้น

"ท่านนี่ก็คือไท่จูเหียนในของเจ้า หกคนที่อยู่ข้างหลังนางคืออนุของ
"ไท่จูเหียนเหียน"

"อนุ...หก...หกคน?!"

หลวนอว้นชูถึงกับพูดติดอ่าง

นี่ก็มากเกินไปหน่อยกระมัง แต่งเข้ามาที่ก็หกเจ็ดคน เป็นเช่นนี้
ยังจะขอให้สตรีถือครองพรหมจรรย์ ช่วงเป็นธรรมเนียมปฏิบัติที่วิปริต
เสียจริง

"หรือว่าทั้งเจ็ดคนนี่...ล้วน..."

"ใช่" นายหญิงใหญ่พยักหน้า "พวกนางเป็นสตรีที่พลีชีพเพื่อ
ครองพรหมจรรย์ด้วยกัน"

"เป็นสตรี...สตรีที่พลีชีพเพื่อครองพรหมจรรย์!"

ที่บอกพลีชีพ...ก็คือตายเพื่อครองพรหมจรรย์?

คนผู้หนึ่งพลีชีพเพื่อรักษาเกียรติของตน นั่นเพราะมีความรักที่ลึกซึ้ง
เจ็ดคนพลีชีพพร้อมกัน ก็ต้องเป็นนิทานอาหรับประหลาด* แล้ว!

คงไม่ใช่เพราะสกุลต่งต้องการประสมประเสตว์เลขให้ครบจำนวน
จึงบังคับพวกนางให้ฆ่าตัวตายเพื่อครองพรหมจรรย์กระมัง

หลวนอว้นชูเบิกตากว้างด้วยความประหลาดใจ มองนายหญิงใหญ่
อย่างไม่อยากจะเชื่อ

"พวกนางเป็นสตรีที่พลีชีพเพื่อครองพรหมจรรย์พร้อมกันจริง ตอนนั้น
ข้าได้ยินเรื่องนี้แล้วยังตกใจยิ่งกว่าเจ้าเสียอีก"

* นิทานอาหรับประหลาด (天方怪谈) เป็นการล้อคำจากนิทานอาหรับราตรี (天方夜谭) ซึ่งกลายมาเป็นสำนวน
อุปมาถึงเรื่องที่เป็นไปไม่ได้

"พร้อม...พร้อมกัน"

หลวณอวินชุตติดอ่าง นายหญิงใหญ่ก็พยักหน้ายืนยัน

"เพราะเรื่องของบุตรสาวของไต้จู้เหี้ยเยี่ย ไต้จู้เหี้ยเยี่ยของเจ้าเจริญก้าวหน้าขึ้นอย่างรวดเร็ว มาถึงปีที่หนึ่งในรัชสมัยฮ่องเต้หนานตี้ก็มีตำแหน่งเป็นรองข้าหลวงเมืองฝานเซียงแล้ว ปีนั้นอดีตฮ่องเต้สวรรคต ฮ่องเต้หนานตี้ยังทรงพระเยาว์พระชนมพรรษาแปดพรรษา แคว้นหลี่ แคว้นซื่อคิดจะข่มเหงฮ่องเต้พระองค์ใหม่ ฉวยโอกาสนี้บุกเข้ามาโจมตี ขุนนางใหญ่ ปล้นชิงนาเกลือของแคว้นเรา เห็นได้หล้าสับสนวุ่นวาย เกิดการรบพุ่งขึ้นมามากทุกหย่อมหญ้า ไต้จู้เหี้ยเยี่ยของเจ้าทั้งตำแหน่ง ขุนนางเข้าร่วมกองทัพ อาศัยวรยุทธ์ที่กล้าแกร่งจึงได้เลื่อนขั้นเป็น เซวียนเว่ยสื่อ* ครึ่งหนึ่งได้รับคำสั่งให้ไปปรับและส่งคนในครอบครัวของ แม่ทัพ ระหว่างทางพบศัตรูกล้าแข็ง ไต้จู้เหี้ยเยี่ยของเจ้าได้รับบาดเจ็บสาหัส พยายามแข็งใจคุ้มกันบุตรของแม่ทัพใหญ่หลบหนี ไต้จู้ไหนโนและ อนุทั้งหกเห็นเขาหลบหนีไปก็กลัวจะถูกทหารฝ่ายศัตรูชิงตัวไปทำลาย ความบริสุทธิ์ ทำให้ไต้จู้เหี้ยเยี่ยของเจ้าต้องอับอายขายหน้า พวกนาง เจ็ดคนจึงพากันฆ่าตัวตาย"

สวรรค! ไม่น่าแปลกใจที่สกุลต่งจะมีหญิงม่ายครองพรหมจรรย์ถึง เก้าสิบแปดคนที่แท้ก็ฝึกฝนออกมาเช่นนี้เอง

นี่มันธรรมเนียมปฏิบัติอะไรกัน ท่ามกลางความสับสนวุ่นวาย ไม่มี กำลังจะคุ้มครองภรรยาและอนุ จึงขอให้พวกนางเป็นหญิงที่พลีชีพเพื่อ ครองพรหมจรรย์ ส่วนตนเองกลับหนีไป หลังจากจบเรื่องก็เอื่อยยกย่อง

* เซวียนเว่ยสื่อ ตำแหน่งขุนนางต่างประเทศพระภรรณ ทำหน้าที่ตรวจสอบพื้นที่เขตใดเขตหนึ่ง นำคำสั่งของ ราชสำนักมาประกาศให้ทราบ และปลอบขวัญราษฎร

สรรเสริญไม่ก็คำ วาดภาพนำมาบูชาไว้ที่นี้ก็เป็น 'เกียรติสูงสุด' ที่สตรีทั้งหลายต่างไฝฝัน ส่วนเขาก็แต่งภรรยาใหม่ แต่ก็ยังเป็นสิ่งที่ 'ทุกคนต่างพึงพอใจ'

หลวงอินทมนมองภาพสตรีทั้งเจ็ดแล้วยิ้มหย่น นางนึกถึงพงศาวดารเรื่องสามก๊กเมื่อชาติก่อน จูเกอเลียงเผาเมืองชินเหยีย หลิวเปี๋ยพาราษฎรข้ามแม่น้ำ เจอทหารของเฉาเซาไล่ตามมา หมี่ฟูเหรินได้รับบาดเจ็บสาหัสเพื่อจะช่วยเอาตัวและปกป้องความบริสุทธิ์ของตน จึงกระโดดลงไปบ่อน้ำที่แห้งขอด กลายเป็นสตรีที่พลีชีพเพื่อพรหมจรรย์ นั่นก็ไม่เห็นหลิวเปี๋ยจะอาลัยอาวรณ์สักเท่าไร* กลับเป็นเรื่องที่จูเกอเลียงฝากถุงแพรไว้ หลิวเปี๋ยไปดูตัวที่วัดกันลู่ ได้แต่งขุนช้างเหียงเป็นภรรยาด้วยความชาญฉลาด ได้รับเล่าสืบต่อกันมาว่าเป็นเรื่องที่ดั่งมา**

พลีชีพเพื่อครองพรหมจรรย์อะไรกัน!

บุรุษที่เห็นแก่ตัวกลุ่มหนึ่งได้สร้างข้อปฏิบัติทางศีลธรรมจริยธรรมที่วิปริตแปลกประหลาดออกมา บุรุษมีภรรยาได้หลายคน แต่งงานใหม่ได้

* ในเรื่องสามก๊ก ครั้งหนึ่งเฉาเหรินขุนศึกของเฉาเซา (โจโฉ) บุกโจมตีเมืองชินเหยียที่หลิวเปี๋ย (เล่าปี่) ตั้งมั่นอยู่ จูเกอเลียง (ซ่งเบ้ง) ได้ออกอุบายให้ทั้งเมืองอพยพผู้คนออกไป เมื่อทัพเฉาเหรินมาถึงเห็นชินเหยียเหลือแต่เมืองร้างจึงให้ทหารตั้งค่าย พอตกคำจูเกอเลียงก็จุดไฟเผาเมือง ทหารในทัพเฉาเหรินหนีตายออกมานอกเมือง เจอกองกำลังของกวนอู (กวนอู) และเจ้าอาวิน (จูหลิง) ที่ดักรออยู่จนแตกพ่าย เฉาเซาทราบเรื่องโกรธมากและยกทัพใหญ่มาตีหลิวเปี๋ยที่ย้ายมาอยู่เมืองฝาน หลิวเปี๋ยรู้วาทานไม่ไหวจึงคิดจะหนีไปเมืองเซียงหยาง และพาราษฎรที่สมัครใจจะติดตามข้ามแม่น้ำนั้น หมี่ฟูเหรินและกันฟูเหรินภรรยาทั้งสองของหลิวเปี๋ยอยู่ในกองคาราวานที่กำลังอพยพ เมื่อทัพเฉาเซาตามมาถึงต้องลงจากรถหนีไปกับฝูงชน หมี่ฟูเหรินอุ้มเอาตัวบุตรชายของหลิวเปี๋ยมาด้วย ต่อมาเจ้าอาวินตามมาพบจะพานางขึ้นม้าหนีไปหาหลิวเปี๋ย แต่หมี่ฟูเหรินเห็นว่าตนบาดเจ็บจะเป็นตัวถ่วง จึงมอบเอาตัวให้เจ้าอาวินแล้วกระโดดบ่อน้ำฆ่าตัวตาย

** เป็นเหตุการณ์ตอนหลิวเปี๋ยยืมเมืองจิงโจจากขุนฉวน (ซุนกวน) แล้วไม่ยอมคืน โจวอู๋ (จิวยี่) จึงออกอุบายให้ขุนฉวนลวงหลิวเปี๋ยมาเมืองหนานสี้และจับเป็นตัวประกันเพื่อเรียกเมืองจิงโจคืนโดยทำทีจะยกน้องสาวให้แต่งงานด้วย จูเกอเลียงได้ซ่อนแผนโดยมอบถุงแพรสามใบให้เจ้าอาวิน ให้เปิดอ่านเมื่อมาถึงถิ่นของขุนฉวนแล้ว จูเกอเลียงเขียนไว้ให้เจ้าอาวินป่าวประกาศเรื่องหลิวเปี๋ยมาเพื่อจะแต่งงานกับขุนช้างเหียงออกไปให้ชาวบ้านรู้โดยทั่วกัน เรื่องไปถึงหูมารดาเลี้ยงของขุนฉวน และได้ขอตัวหลิวเปี๋ยโดยให้ไปที่วัดกันลู่ เมื่อเห็นแล้วก็พึงพอใจในตัวหลิวเปี๋ยและยกบุตรสาวให้แต่งงานด้วย แผนของโจวอู๋จึงล้มเหลว

สตรีกลับต้องครองพรหมจรรย์ อีกทั้งสตรีที่ได้รับเคราะห์กรรมกลุ่มนี้ก็ถูกชาวโลกนำมาขายย่องสรรเสริญว่าเป็นหญิงที่ครองพรหมจรรย์ หญิงที่พลีชีพเพื่อครองพรหมจรรย์ได้รับป้ายสดุดีประกาศเกียรติคุณ บันทึกไว้ในหนังสือประวัติตระกูล ทั้งได้รับการยกย่องให้เป็นแบบอย่าง

ก็เหมือนกับนายหญิงใหญ่ในเวลานี้ ในดวงตาที่เปล่งประกายเจิดจ้า คุณนั้นบอกไว้อย่างชัดเจน

สามีตายแล้วก็ไม่อาจแต่งงานใหม่ ไม่อาจแต่งงานใหม่เด็ดขาด

มองปากนายหญิงใหญ่ที่อ้าๆ หุบๆ ในน้ำเสียงเต็มไปด้วยความเลื่อมใสศรัทธาและชื่นชม หลวนอวี่นซุชอยากจะถามยิ่งนัก แม้นายหญิงใหญ่จะมีความเลื่อมใสและมุ่งมาดปรารถนาอย่างสูงสุด ตั้งปณิธานจะเป็นหญิงที่ครองพรหมจรรย์ แต่โชคไม่ดีที่ตั่งกั่วงอายุนี้นาน กระทั่งอาจมีชีวิตยืนยาวกว่านาง ส่งผลให้นางแม้จะจงรักภักดีต่อตั่งกั่วงอย่างแน่นแฟ้นไม่มีวันเสื่อมคลาย ก็ยังคงเข้ามาอยู่ในศาลสตรีที่ครองพรหมจรรย์ไม่ได้ไม่ได้รับเกียรติสูงสุดนั้น นางจะแค่นใจหรือไม่ที่อายุขัยของตั่งกั่วงยืนยาวเกินไป ไม่ตายเสียแต่เยาว์วัยเหมือนตั่งอ้าย

มาคิดดูอีกทีก็ไม่น่าแปลกที่นายหญิงใหญ่จะเป็นเช่นนี้ จำนวนหญิงม่ายที่ครองพรหมจรรย์ของสกุลตั่งมีตัวเลขที่น่าตกตะลึงเพียงนี้ ต่อให้มีคนที่เป็นเช่นหลวนอวี่นซุช ไม่อยากเป็นหญิงม่ายที่ครองพรหมจรรย์เกรงว่าก็ต้องถูกศีลธรรมจรรยาที่วิปริตแปลกประหลาดและตัวเลขสถิติที่น่าตกตะลึงนี้ควบคุมกักขังไว้จนตาย

ยามเผชิญหน้ากับหญิงม่ายที่ครองพรหมจรรย์และพลีชีพเพื่อพรหมจรรย์เต็มผนังเหล่านี้ในใจของหลวนอวี่นซุชมีความหนาวเหน็บผุดขึ้นมา

• นมอณึ่งพิภพกรรมหนึ่ง 2

เป็นระลอกกริ้ว อยู่ในจวนแก้วกงที่เต็มไปด้วยหญิงม่ายที่ครองพรหมจรรย์ และพลีชีพเพื่อพรหมจรรย์แห่งนี้ หากนางคิดจะแต่งงานใหม่ เกรงว่าคงต้องรอจนท้องทะเลกลายเป็นที่นาจริงๆ แล้ว

เส้นทางสายนี้ปกคลุมไปด้วยหนามมาตั้งแต่ต้นแล้ว นางจะเดินต่อไปอย่างไรดี

47

'เรื่องเหล่านี้เจ้าไปศึกษาจากหลันเออร์ให้มาก ต่อไปเมื่อถอดชุดไว้ทุกข์ แล้วก็ไม่ต้องใส่เสื้อใส่กางเกงไป เจ้าคุณาง ตลอดปีใส่แต่สีน้ำเงิน นี่นับว่าดีมาก ถ้าไม่ชอบสีน้ำเงิน เจ้าจะสวมสีดำนี่ได้'

'ฝีมือเย็บปักถักร้อยของเจ้าดี อยู่ว่างๆ ก็ทำงานเย็บปักถักร้อยให้มากหน่อย อย่าเอาแต่ไปเดินเล่นที่ทะเลสาบลั่วเหียน ที่นั่นมีพวกที่ปรึกษาเข้าออกอยู่เสมอ พวกบุรุษทนต่อการเย้ายวนไม่ได้ เจ้ายิ้มให้เขา เขาก็เข้าใจว่าเจ้าหมายความว่าเช่นนั้น'

'สรุปก็คือ เจ้าเป็นคนครองพรหมจรรย์ต้องเอาอย่างไท่จูไห่ในกับบุตรสาวของนางให้มาก ทุกคำพูดทุกการกระทำต้องระมัดระวัง จำไว้ ไม่อาจทำให้ดวงวิญญาณของอ้ายเออร์ที่อยู่บนสรวงสวรรค์ต้องอับอายขายหน้าเป็นอันขาด'

หลวนอวี่นั้งอยู่บนเก้าอี้ด้วยจิตใจที่ห่อเหี่ยวหงอยเหงา คำพูดที่

เตือนแล้วเตือนอีกด้วยความหวังดีของนายหญิงใหญ่ยังคงล้าดังอยู่ข้างหู
สิ้นสะเทือนจนสองหูของหลวงวีนชุมมีเสียงอื้ออึงอยู่ตลอดเวลา นางเป็น
คนที่เคยใช้ชีวิตอยู่ท่ามกลางแสงนีออนระยิบระยับ เสียงดนตรีเอะอะ
อีกทีก็คนหนึ่ง มาบัดนี้ต้องมาอยู่ในโลกที่แตกต่างไปจากเดิม ไม่มีภาพยนตร์
ไม่มีโทรทัศน์ ไม่มีอินเทอร์เน็ต นางก็ได้แต่อดทน!

ไม่รู้จักตัวหนังสือ นางก็เริ่มเรียนตั้งแต่ต้น

นางอายุยังน้อย เปี่ยมไปด้วยความเพียรต่ออนาคต มุมานะ
พยายามให้ได้มาซึ่งสิ่งที่ต้องการโดยตลอด เสาะแสวงหาอย่างไม่หยุดยั้ง
แม้จะต้องอยู่ในจวนที่กว้างที่ทำให้นางหายใจหายคอไม่ค่อยออกแห่งนี้
ก็ตาม

แต่เมื่อนางได้ตัวหุเรียนมา กำลังกระหึ่มยิ้มอย่างว่ามีกำลังพอจะ
ออกจากจวนได้แล้ว นายหญิงใหญ่ก็มาบอกนาง จวนที่กว้างเป็นตระกูล
ที่มีป้ายสดุดีประกาศเกียรติคุณ มีหญิงม่ายที่ครองพรหมจรรย์มาแล้ว
เก้าสิบแปดคน จะให้นางไปช่วงชิงป้ายสดุดีประกาศเกียรติคุณลำดับที่
หนึ่งร้อย...

นางพยายามประจบเอาใจนายหญิงใหญ่ซื้อของขวัญนายหญิงใหญ่
ไว้เป็นพวก นั่นก็เพียงเพื่อจะหาหนทางในการอยู่รอด คิดไม่ถึงว่ากลับ
ช่วงชิงเอา 'สมบัติสืบทอด' ของสกุลต่งมา เป็นแอกสวมคอที่กักขังนาง
ทำให้นางหายใจไม่ออกยิ่งขึ้น

ปลายนิ้วลูบไล้โอวาทมารดาที่วางคว่าอยู่บนโต๊ะเล่มนั้นเบาๆ
ชีวิตวนไปบนปกผ้าไหมที่นุ่มลื่นเป็นวงๆ มุมปากของหลวงวีนชุมมีรอยยิ้ม
เย้ยหยันเหน็บแนมผุดขึ้นจางๆ *สวรรค์ลงโทษซ้ำที่คิดการวางแผนเก่ง*

เกินไป ถึงกับให้ข้าอิงลูกเข้าประตูตนเองเช่นนี้เวลานี้คงกำลังมองหาทาง
 อ้อั้งของข้าแล้วหัวเราะฮาๆ อยู่กระมัง

"สะใภ้! อาหารกลางวันส่งมาแล้วเจ้าคะ"

หรรอ้มองหลวนอวินชูลอย่างเป็นห่วงพลางเอ่ยขึ้นเบาๆ

นางถามหรรเยียนแล้ว หรรเยียนเพียงบอกว่านายหญิงใหญ่พา
 หลวนอวินชูลไปเรือนเล็กแบบโบราณเรียบง่ายแห่งหนึ่ง ไม่รู้ว่าพูดอะไรบ้าง
 หลังจากกลับมาก็เป็นเช่นนี้ นั่งนิ่งอยู่กับที่ ไม่ขยับ นิ้วมือชี้ดวงไปมา
 อยู่บนสมุดผ้าไหมที่ไม่รู้เอามาจากที่ใด...

ทบทวนดูในความทรงจำทั้งหมดแล้ว หรรอื่ก็ยังไม่ออกว่าในจวนก็วง
 มีเรือนเล็กอย่างที่หรรเยียนบรรยายอยู่ ในใจจึงมีความกระวนกระวาย
 เพิ่มขึ้นมา นางไม่เคยเห็นหลวนอวินชูลเป็นเช่นนี้มาก่อน แม้จะถูกลงโทษ
 จนเป็นลมอยู่ในศาลบรรพชน หลังจากฟื้นขึ้นมาเห็นนางน้ำตาหยาดหยด
 หลวนอวินชูลก็ยังคงยิ้มอย่างสบายใจ

"สะใภ้!"

หรรเยียนก็เรียกตามเบาๆ สองตาเต็มไปด้วยความห่วงกังวล

"ข้าจะไปเอน้ำ" เห็นหลวนอวินชูลไม่มีอาการตอบสนอง หรรอื่จึง
 สั่งการอย่างเฉียบขาด "เจ้าไปสั่งคนจัดอาหารเถิด"

หรรเยียนล้งเลอยู่ชั่วขณะ มองหลวนอวินชูลที่เหม่อลอยแวบหนึ่ง แล้ว
 พยักหน้าอย่างห่วงกังวล

กระบวนความคิดของหลวนอวินชูลเองลอยไปอย่างไร้จุดหมาย
 กระทั่งสายตานางมากระทบ 'ภาพสตรีสูงศักดิ์' ใสอยู่ในกรอบไม้แดงบนผนัง
 ที่อยู่ด้านหน้า สายตาหยุดนิ่งอยู่ที่นั่น แววดตาของหลวนอวินชูลที่เดิม

เลื่อนลอยพลันพุ่งมารวมกันเป็นจุดเดียว

แม้จะไม่เห็นว่าห้องนี้ถูกตกแต่งด้วยสีแดง แต่ก็พอจะนึกภาพออก
ในห้องหอที่เต็มไปด้วยสีแดง เอาภาพสตรีสูงศักดิ์ที่ดูพึ่ๆ เรียบๆ มาแขวนไว้
ลากก็ไม่ซ้ำมากเกินไป* เช่นนี้ ย่อมสะดุดตาถึง

ถึงอย่างนั้นนายหญิงใหญ่ก็ตั้งใจตกแต่งเช่นนี้ ประจักษ์ชัดแจ้งถึง
ความคิดที่อยู่ในใจ

เสียตาย ตอนนางมาถึงบรรยากาศการเฉลิมฉลองได้จางหายไป
แล้ว ในเรือนเต็มไปด้วยสีขาวยุ่เย็นเยือกวังเวง สอดคล้องกับภาพสตรี
สูงศักดิ์ที่ดูพึ่ๆ เรียบๆ พอดี คล้ายว่าเดิมทีก็ควรเป็นเช่นนี้อยู่แล้ว นาง
ถึงกับไม่เคยสังเกต ย่อมไม่เข้าใจถึงความคิดของนายหญิงใหญ่...

ภาพสตรีสูงศักดิ์ที่สุขุมเยือกเย็นค่อยๆ เปลี่ยนเป็นภาพวาดเต็มห้อง
ภาพแต่ละภาพดูปราดเปรียวดังมีชีวิตจริง แต่ละนางกำลังจ้องมอง
หลวนอวีนซูลอย่างน่าสะพรึงกลัว รวากับมีเสียงเยือกเย็นแปลกประหลาด
ดังขึ้นมา

'สามีตายแล้ว เจ้าก็ต้องครองพรหมจรรย์เหมือนพวกเราทุกคน!'

'ห้ามเที่ยวเอ้อระเหยไปทั่ว ห้ามสวมเสื้อผ้าสีฉูดฉาด ห้ามกินปลา
กินเนื้อสัตว์'

'ห้ามยืมให้บุรุษ ยิ่งห้ามคิดถึงบุรุษ'

'จำไว้ เจ้าเป็นแม่ม่าย'

'ต้องทำเหมือนพวกเราทุกคน'

'เหมือนพวกเราทุกคน'

* ลากก็ไม่ซ้ำมากเกินไป เป็นสำนวนหมายถึงไม่ซ้ำกัน ไม่เป็นไปในทางเดียวกัน คล้ายสำนวนหัวมังกุท้ายมังกร

'เหมือนพวกเราทุกคน'

สตรีที่เหมือนคนเสียสติกลุ่มหนึ่งหัวเราะฮาๆ เดินออกมาจากผนัง
ส่งเสียงจ๊อกแจ๊กจ๊อแจมารวมตัวกันอยู่ข้างกายหลวนอวินชูเสียงแหลมนั่น
เสียดแทงจนทำให้คนหงุดหงิดคลุ้มคลั่ง...

ปลายนิ้วพล้นออกแรง หลวนอวินชูว่า 'โอวาทมารดา' ที่อยู่ในมือ
ขว้างใส่สตรีกลุ่มนั้น

เสียงแหลมหายไปแล้ว หญิงเสียสติกลุ่มนั้นก็หายไป มีเพียงภาพ
สตรีสูงศักดิ์ที่อยู่บนผนังกำลังแกว่งไปมาอย่างแรง

ครู่หนึ่งภาพสตรีสูงศักดิ์ก็กลับคืนสู่ความสุขุมเยือกเย็น ยิ้มแย้ม
เต็มหน้า จับพล้นก็แปรเปลี่ยนเป็นใบหน้าของนายหญิงใหญ่ที่บิดเบี้ยว
เพราะความตื่นเต้นผิดปกติ ในดวงตาอิมครีมน้ำสะพรึงกลัวมีประกาย
สีเขียวเรืองทอออกมา นางชี้มาที่หลวนอวินชู

'เจ้าจะต้องเอาป้ายสดุดีประกาศเกียรติคุณลำดับที่หนึ่งร้อยกลับมา
ให้สกุลต่งเรา'

'เอาป้ายสดุดีประกาศเกียรติคุณลำดับที่หนึ่งร้อยกลับมา ป้ายสดุดี
ประกาศเกียรติคุณลำดับที่หนึ่งร้อย ป้ายสดุดีประกาศเกียรติคุณลำดับที่
หนึ่งร้อย!'

ป้ายสดุดีประกาศเกียรติคุณลำดับที่หนึ่งร้อย?

ฝันไปเถอะ!

ข้าจะทูป้ายสดุดีประกาศเกียรติคุณลำดับที่หนึ่งร้อยให้แลก
ละเอียด!

หลวนอวินชูพล้นลุกขึ้นมา เดินสองสามก้าวเข้าไปกระชากภาพสตรี

สูงศักดิ์ลงมา ขว้างลงกับพื้นอย่างแรง

ในที่สุดข้างหูกก็สงบลง หลวนอวินชูส่งเสียงหัวเราะแปลกประหลาด
ขึ้นมา

ทูปนางจนแหลกแล้ว ดูชิบคนผนังยังมีสตรีโผล่ออกมาสั่งสอนซ้ำ
อีกหรือไม่!

พอหันกลับมา ร่างของหลวนอวินสูญพลันสิ้นเต็ม ตรงจุดที่เคยมีภาพ
สตรีสูงศักดิ์แขวนอยู่มีช่องลับปรากฏออกมา ประตูช่องลับมีด้ามจับ
สีเขียวเข้มสองอันติดอยู่ที่นั่นราวกับหนอนผีเสื้อ

หลวนอวินชูอึ้งตะลึงอยู่ชั่วขณะ รีบยกม้านั่งทรงดอกเหมยมาตัวหนึ่ง
แล้วเหยียบขึ้นไป จับไปที่ด้ามจับแล้วดึงเบาๆ มีเสียงแอ๊ด ประตูถึงกับ
ไม่ได้ใส่กุญแจ

เป็นช่องเก็บของในผนัง?!

คงไม่ใช่ที่เก็บเงินส่วนตัวของต่งอ้ายตอนยังมีชีวิตกระมัง

พยับเมฆที่มีอยู่เต็มอกพลันสลายหายไป หัวใจของหลวนอวินชู
เต้นตึกตักขึ้นมา สุดลมหายใจเข้าลึกๆ ที่หนึ่ง สงบจิตใจแล้วเพ่งมองไป
เห็นหีบฝังเปลือกหอยบรรจุรักสีดำวางอยู่ข้างในอย่างสงบนิ่งไปหนึ่ง

หลวนอวินชูประคองหีบลงรักสีดำออกมาด้วยความตื่นเต้นและดีใจ
แล้วลองกะประเมินน้ำหนัก

เบาเพียงนี้ ไม่คล้ายเงินทองเพชรนิลจินดา สีหน้าหลวนอวินชูหม่นลง
ผิดหวังอย่างมาก ขณะจะวางกลับไปในัน นางพลันเกิดความคิด หรือ
เคยพูดไว้ แคว้นหลวนมีตัวแลกเงินมานานแล้ว ยากจะบอกได้ว่าไม่ใช่
ตัวแลกเงิน

หาไม่...เหตุใดต้องย้ายต้องเก็บไว้ลึกลับเช่นนี้

มีเงินแล้ว เรื่องออกจากจวนของนางก็ขยับใกล้เข้ามาอีกก้าวหนึ่ง
ความสุขและอิสรภาพเป็นสิ่งที่นางเสาะแสวงหาอย่างไม่ระย่อทอดย
ในชีวิตนี้ ถึงจะมีอุปสรรคขวากหนาม นางก็ไม่มีวันปล่อยมือ

ป้ายสตุติประกาศเกียรติคุณอันดับที่หนึ่งร้อยก็ไปเจอผีเกิด!

หลวนอวี่นซุมองหีบลงรักที่ประคองอยู่ ดวงตาของนางสว่างแวววาว
ดูจู่โจมกราดรี สาดประกายเรืองเรื่อ

หีบลงรักสี่ด้านราบเรียบดูพิเศษยิ่ง เฟ่งดูอยู่นาน อย่าว่าแต่จะเปิด
กระทั่งใส่กุญแจตรงไหนก็ไม่พบ หลวนอวี่นซุยกยหน้าขึ้นมองช่องลับ
ในผนัง เมื่อครู่ตื่นตื่นเกินไป รีบร้อนหีบของลงมา ถึงกับไม่ได้มองว่า
ข้างในมีของอื่นอีกหรือไม่ บางทีอาจจะมีเคล็ดลับในการเปิดหีบใบนี้
คิดได้ดังนี้ ขณะหลวนอวี่นซูกำลังลงจากม้านั่งทรงดอกเหมยก็มีเสียงฝีเท้า
ดังมาจากด้านนอกประตู

มีคนมาแล้ว!

หลวนอวี่นซุตื่นตระหนก กวาดตาไปรอบหนึ่งอย่างรวดเร็ว เกิดปัญญ
ขึ้นมาท่ามกลางความร้อนใจ รีบเอาหีบลงรักยัดเข้าไปใต้เตียงส่งๆ แล้ว
ดึงม่านเตียงปิดไว้ เฟ่งลุกขึ้นยืนก็เห็นประตูเปิดออก หรือเล็กมานขึ้น
จูเอ๋อรัยกว่าน้ำเดินตามเข้ามา

"สวรค์! สะใภ้ท่านทำอะไรเจ้าคะ"

เท้าเกือบจะเหยียบลงไปบนภาพสตรีสูงศักดิ์ หรือสะดุ้งตกใจ รีบ
หดเท้า มองข้าวของที่ระเกะระกะเต็มพื้น ร้องเสียงแหลมขึ้น

"ภาพนี้นายหญิงใหญ่มอบให้ตอนท่านแต่งงาน กำชับเป็นพิเศษ

ให้แขวนไว้ในห้องนอน" หลังจากสงบใจลงมา หรุอิก็ก้มลงเก็บภาพสตรี
สูงศักดิ์ขึ้นมา บ่นพึมพำอย่างไม่สบายใจ มองไปเห็นโอวาทมารดาที่นอน
อยู่บนพื้นด้วยสภาพดูไม่ได้ "สวรรค์...นี่ถึงกับเป็นโอวาท..."

เสียงของหรุอิปล้นขาดห้วน นี่ถึงกับเป็นโอวาทมารดา!

ไต่ย่นมานานแล้วว่าจวนกั้วกงมีโอวาทมารดาเล่มหนึ่งที่สืบทอดให้
สะใภ้ไม่สืบทอดให้บุตรชาย ใครได้ไว้คนผู้นั้นก็คือนายหญิงในอนาคต
ของจวนแห่งนี้ นายหญิงใหญ่ถึงกับมอบให้หลวนอวี่นซู่ นั่นไม่ใช่
หมายความว่า...

หรุอิตื่นเต้น สีหน้าแดงระเรื่อ ดวงตาก็เจิดจ้าขึ้นมา

กำลังจะยื่นมือไปเก็บ เบื้องหน้าพลันมีใบหน้ายิ้มแย้มของเหยาหลัน
ผุดขึ้นมา ด้วยคำพูดเพียงประโยคเดียวของนางก็เกือบทำให้หลวนอวี่นซู่
ต้องจบชีวิตในศาลบรรพชนแล้ว ของสิ่งนี้อยู่ในมือหลวนอวี่นซู่ ไม่นานว่า
จะเป็นโชค!

พริบตาเดียวสีหน้าก็เปลี่ยนจากแดงเป็นขาว หรุอิเอาภาพสตรี
สูงศักดิ์ที่เพิ่งเก็บขึ้นมาโยนไปปิดโอวาทมารดาเอาไว้อย่างมิดชิด หันกลับไป
มองจูเออร์ด้วยใจเด่นรัว

48

"เฮ้" จูเออร์ไม่ได้สังเกตเห็นที่มีข้าวของระเกะระกะ สายตามองไปข้างหน้าด้วยความแปลกใจ "บนผนังมีช่องเก็บของ"

หูอื้อก็เงยหน้ามองไป ไม่ผิด ตรงตำแหน่งที่เคยแขวนภาพสตรีสูงศักดิ์มีช่องเก็บของ ประตูละเอียดๆ ยังลั่นไหวนอยู่ นางอดเบิกตากว้างไม่ได้

"เอาน้ำวางตรงนี้" หลวนอวี่นชูขึ้นไปพื้นฐานวางอ่างล้างหน้าห้าขาที่ทำจากไม้แดงแกะลายนูนเป็นลายเมฆม้วน แล้วสิ่งเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น "เจ้าออกไปเกิด"

"สะใภ้! ท่านพบช่องเก็บของในผนังข้างหลังภาพนี้ได้อย่างไรหรือเจ้าคะ"

เรื่องนี้ไม่ต้องถาม ภาพถูกกระชากลงมาย่อมต้องเห็น หลวนอวี่นชูมองสาวใช้โง่มผู้นี้แสบหนึ่ง ไม่ได้พูดอะไร เพียงยกเท้าเหยียบขึ้นไปบนม้านั่งทรงดอกเหมย แล้วคลำไปในช่องเก็บของ น่าจะต้องมีอะไรอยู่หาไม่

หีบใบนั้นจะเปิดอย่างไร

"สวรค์ ท่านระวังหนอยเจ้าคะ ประเดี๋ยวจะตกลงมา" เห็นหลนวนอินฐูปีนขึ้นที่สูง หรือรีบเข้าไปประคองนางไว้ "ท่านจะหาอะไร เพียงบอกมา คำเดียว บ่าวจะหาให้ท่าน!"

คล่าอยู่เป็นนานหลนวนอินฐูก็ไม่พบของอะไรอีก นางบัดฝุ่นที่มือเกาะหรือแล้วกระโดดลงมา ซ้ำไปที่ภาพสตรีสูงศักดิ์แล้วบอก

"เร็วเข้า ขวยโอกาสที่ยังไม่มีใครเห็น เอาภาพนี้แขวนขึ้นไปก่อน"

หรือเ็นมัตวลงเก็บภาพสตรีสูงศักดิ์ขึ้นมา พอเห็นโอวาทมารดาที่ถูกปิดทับไว้เมื่อครู่ก็รีบโยนภาพสตรีสูงศักดิ์ทิ้ง แล้วยื่นมือไปเก็บขึ้นมา ตบฝุ่นข้างบนออกอย่างระมัดระวัง

"นายหญิงใหญ่เรียกท่านไป เพื่อจะมอบของสิ่งนี้ให้ท่านหรือเจ้าคะ"

เห็นหรือตื่นตะลึง หลนวนอินฐูเกิดความสงสัยขึ้นมา

"มีอะไรหรือ"

"นายหญิงใหญ่ไม่ได้บอกหรือเจ้าคะ" หรือเ็นมองหลนวนอินฐูด้วยความแปลกใจ จากนั้นก็อธิบาย "ท่านลืมไปแล้ว นี่คือของล้ำค่าในจวนที่สืบทอดต่อกันมาหลายรุ่น ใครได้รับไว้ผู้นั้นก็คือนายหญิงในอนาคตของจวนแห่งนี้"

ที่แท้สมุดเล่มนี้ยังเป็นของที่แสดงถึงฐานะและอำนาจบารมีอีกด้วย หลนวนอินฐูยิ้มน้อยๆ มุมปากมีรอยเสียดสีผุดขึ้นมาจางๆ

เสียดาย ฐานะนายหญิงนั้น...ข้าไม่สนใจ

"สมุดเล่มนี้ก็เก็บไว้ที่เจ้าแล้วกัน รักษาไว้ให้ดี อย่าให้ใครเห็นอีก"

เห็นของกวนใจสิ่งนี้แล้วหลนวนอินฐูก็หงุดหงิดรำคาญใจ เอาไปไกลๆ

นางหน้อยก็ดี

"เจ้าคะ บ่าวจะเก็บรักษาไว้ให้ดี ไม่ให้ใครหาพบ!" หรุอี้แววดา
สิ้นไหว รับคำอย่างรวดเร็ว "ท่านกับสะใภ้ใหญ่ต่างเป็นสะใภ้สายตรง
ทั้งยังเป็น...เหมือนกัน เวลานั้นนางเป็นคนควบคุมดูแลงานต่างๆ ในจวน
คิดว่าคงรู้เรื่องโอวาทมารดาเล่มนี้มานานแล้ว ท่านได้ประโยชน์จากการ
เป็นญาติกับนายหญิงใหญ่ ได้เปรียบในเรื่องนี้ ถ้านางรู้เข้า ไม่น่าว่าจะ
ยอมเลิกรา ไม่รู้จะก่อเรื่องก่อราวขึ้นมากมายเพียงใด"

"อืม" หลวนอวินซุกก็ยิ้มๆ "เช่นนั้นเจ้าก็เก็บให้ดี อย่าให้ใครหาพบ!"

"สะใภ้ก็ดีแต่ล่อบ่าว"

"อันนั้นไม่ต้องรีบร้อนเก็บ" เห็นหรุอี้จะเดินออกไปข้างนอก หลวนอวินซุก
ชี้ไปที่ภาพสตรีสูงศักดิ์แล้วเรียกนางไว้ "เจ้าเอามาพนี้แขวนให้ดีกว่าก่อน เดี่ยวจะ
มีคนมาเห็นเข้า"

"ในนั้นมีของล้ำค่าอะไรหรือเจ้าคะ"

นัยน์ตาทั้งสองข้างของหรุอี้สว่างพร่างพราว มองหลวนอวินซุกด้วย
สีหน้าลึกลับราวกับเป็นโจรขโมย

หลวนอวินซุกหัวเราะพริต ซี้ไปที่ม้านั่งทรงดอกเหมย

"อยากรู้จักขึ้นไปดูเอง"

หรุอี้ฟังแล้วกวาดสายตาไปรอบหนึ่ง จากนั้นก็เอาโอวาทมารดา
ซ่อนไว้ในตู้เหล็กชั้นชัก แล้วหมุนตัวมาเหยียบขึ้นไปบนม้านั่งทรงดอกเหมย
ลองดูบลั่ลดู

"ไม่มีอะไรเลย!" น้ำเสียงเจือความผิดหวังซุ่มหนึ่ง หรุอี้หันไปมอง
หลวนอวินซุก "บ่าวยังเข้าใจว่าจะมีเงินทองของล้ำค่าอะไรซุกซ่อนอยู่เสียอีก"

พูดจบหรือก็หันตัวจะลงมา แต่ถูกหลนวนอินชูห้ามไว้ แล้วยื่นภาพสตรีสูงศักดิ์ให้นาง

"อย่าเพิ่งลงมา เอาภาพนี้แขวนขึ้นไป"

"สะใภ้! เชื้อกนี้ถูกตึงขาดแล้ว กรอบภาพก็หลวมแล้วเจ้าคะ" รับกรอบภาพมา หรือขยับอยู่พักใหญ่ "หรือไม่ บ่าวจะไปตามคนมา"

ตามคน?

มาเพื่ออะไร มาชมช่องเก็บของในผนังห้องหรือ

"ไม่ต้อง เจ้าผู้ใดแขวนขึ้นไปก็แล้วกัน"

"สะใภ้! ท่านว่าอยู่ดีๆ คุณชายสีท่าช่องเก็บของไว้ในผนังเพื่ออะไร หรือเจ้าคะ"แขวนภาพเสร็จ หรือหยิบผ้ามาปรนนิบัติหลนวนอินชูล้างหน้า บ้วนปาก "ข้างในไม่มีอะไรใส่ไว้" พลันนึกอะไรได้ ดวงตาก็วับขึ้นมา "สะใภ้! หรือว่าท่าน...ท่าน..."

ของล้ำค่าย่อมถูกนางเอาไปแล้ว

ยังดี นางหนูผู้นี้ยังไม่โง่จนหมดทางเยียวยา

หลนวนอินชูยื่นมือไปรับผ้ามา เช็ดมือไปถามไป

"เจ้าไปหาหลิวเออร์แล้วหรือ"

"ไปหาแล้วเจ้าคะ" หรือทำตามความคิดที่กระโดดไปมาของหลนวนอินชู ไม่ทันงงนอนอยู่พักหนึ่งถึงนึกได้ นางขมวดหัวคิ้ว "นายหญิงใหญ่จัดให้นางไปอยู่เรือนด้านหลัง บ่าวเข้าไปพบนางไม่ได้"

"เรือนด้านหลัง?" หลนวนอินชูกำผ้าในมือชะงักนิ่ง "เหตุใดที่นั่นจึงเข้าไม่ได้"

"วันนี้ท่านก็เห็นแล้ว เรือนอื่นยวนต่างจากเรือนอื่น ที่นั่นเป็น

เรือนคันสี* เรือนสามมีเพียงพวกที่มีชื่อขึ้นต้นด้วยตัวอักษรสีไม้ก็คนที่เข้าไปได้ แต่พอเป็นเรือนสีก็ไม่มีใครที่สามารถเข้าไปได้ เรื่องนั้นจึงไม่สะดวกจะถามสีจู้"

"แล้วคนที่อยู่ข้างใน..."

"ไม่รู้มีประตูอื่นหรือไม่ บ่าวไม่เคยเห็นคนที่อยู่ข้างในออกมาทางประตูหลักเลย"

หลวนอวินฐึกถึงสาวใช้ในเรื่องด้านหลังที่ท่าทางคล้ายซวงเออร์ผู้นั้น รู้สึกว่ามีบางอย่างไม่ถูกต้อง แต่นางยังจับจุดสำคัญไม่ได้ จึงก้มหน้าเช็ดมือต่อ

"บ่าวถามสวี่ฟางแล้ว นางก็ได้สังเกตว่ากาไบนั้นใครเป็นคนเอาเข้ามา กลับเป็นสีหลันบอกว่าวันนั้นพบกาไบนี้นตอนรับช่วงงานที่ห้องครัวเข้าพอดี ลู่หมั่มัวย่อนนี่อยู่เป็นนาน จำได้คลับคล้ายคลับคลาว่าสาวใช้คนหนึ่งไปต้มชา น้ำยังไม่ทันเดือด คุณชายสีก็สิ้นใจแล้ว สาวใช้ผู้นั้นตื่นตระหนกวิ่งไปที่เรือนด้านหน้า ทิ้งกาไบน้ำชาไว้ที่นั่น"

หลวนอวินฐย่นหัวคิ้ว

ห้องครัวไม่ใช่ส่วนหนึ่งของเรือนลู่ยวนหรือ หากจนทั่วแล้วก็เหลือเพียงที่ที่เดียวที่ไม่ได้ค้น

"สีหลันไม่รู้ถึงความสำคัญของกาไบนี้นี้ จึงเอามาวางไว้ในห้องเจียบๆ หรือ"

"พอกาไบน้ำชาไบนี้นปรากฏขึ้น สีหลันก็สีหน้าเปลี่ยน วางงานทุกอย่างลงจะไปรายงานนายหญิงใหญ่ แต่ถูกอิงตงขวางไว้เจ้าค่ะ" หรือรับฝ่ามาขยี้

* เรือนคันสี เป็นรูปแบบหนึ่งของเรือนสีปะสาน (ชื่อเหอเยวน) ซึ่งตัวบ้านจะหันหน้าเข้าสู่ลานกลางบ้านที่แบ่งเป็นสี่ลาน

ในอ่างน้ำ แล้วพาดไว้บนราวไม้ "นางบอกเรื่องนี้ใหญ่เกินไป ดีไม่ดีทุกคนจะพลอยถูกลงโทษกันหมด ยังคงดูท่าทีของสะใภ้ใหญ่ก่อนดีกว่า"

"ต่อมาเป็นอย่างไรเล่า"

"สะใภ้ใหญ่บอกนายหญิงใหญ่เพิ่งจะดีขึ้นบ้าง ถ้าเห็นกาน้ำชาใบนี้ก็จะเศร้าเสียใจอีก ในเมื่อไม่อาจเอาฝั่งไปพร้อมคุณชายสีได้แล้ว ไม่สู้เก็บไว้ในเรือนลู่วุ่นเจียบๆ แล้วแต่ท่านจะจัดการ สี่หลันจึงเอามาไว้ในห้องของท่าน ภายหลังพอท่านกลับมาถึงกึ่งโทษหฐเยิน ทุกคนต่างออกสันขั้วญแขวน นางจึงลืมนเรื่องนี้ไปสนิท"

เรื่องใหญ่เพียงนี้ก็ลืมนได้ ดูอย่างไรก็ไม่คล้ายอุปนิสัยของสี่หลัน ในใจเกิดความสงสัย แต่หลวงอินทฐไม่⁺ได้พูดออกมา หมุนตัวเดินไปนั่งหน้าคั่นช่องหวิมมแต่งตัว

หฐอื่เก็บกวาดพื้นไปรอบหนึ่ง แล้วตามมาปรนนิบัติหลวงอินทฐ

"ตอนไปหาหลิวเออร์ เจ้าได้พบขงเออร์หรือไม่" รับพู่กันเขียนคิ้วจากมือหฐอื่ หลวงอินทฐลงมือวาดด้วยตนเอง "วันนี้ตอนอยู่ที่เรือนด้านหลังของนายหญิงใหญ่ ข้าเห็นสาวใช้รุ่นเล็กคนหนึ่งคล้ายขงเออร์มาก"

"จริงหรือเจ้าคะ! บ่าวก็ได้ยินว่านางอยู่ที่เรือนด้านหลัง" หฐอื่ร้องขึ้นมาด้วยความตื่นเต้นดีใจ "นางยังมีชีวิตอยู่ก็ดีแล้ว บ่าวยังเข้าใจว่า..." เสียงพลันหยุดชะงัก หฐอื่ชี้ไปที่ทางคิ้วซ้ายของหลวงอินทฐ "ตรงนี้สูงกว่าหนอยเจ้าคะ"

"อืม เช่นนี้ก็เสมอกันแล้ว" มองหลวงอินทฐเดิมหางคิ้วตามที่ได้ยิน หฐอื่พยักหน้าด้วยความพอใจ "สะใภ้สี่ ท่านว่าในเรือนของนายหญิงใหญ่

มีสาวใช้หน้าตาสะสวยกว่าชาวเออร์มากมายเพียงนั้น เหตุใดนายท่าน กลับถูกใจนาง บ่าวรู้สึกมาโดยตลอดว่าเรื่องนี้จะมีอะไรแปลกๆ"

เดิมทีก็แปลกอยู่แล้ว หลวนอวิน⁺ชุมองหฺรู^๑ในคั่นช่องแวบหนึ่ง ไม่ได้พูดอะไร เปิดตลับขี้ผึ้งดอกเหมย คั่วออกมาเล็กน้อย ภูมือไปมา ผ่านไปพักใหญ่ก็เปลี่ยนเรื่องพูด

"หลายวันมานี้ลุงไต้เย็บมาก"

ความคิดไล่ตามหลวนอวิน⁺ไม่ทัน ครูใหญ่หฺรู^๑จึงหัวเราะขึ้นมาเบาๆ

"ลุงไต้บอกว่าวิธีการทำยาของท่านแปลกใหม่อิ่ง ถ้ามว่าท่านมีเวลารว่างเมื่อไร อยากจะเชิญท่านไปที่เรือนด้านหลังด้วยตนเองสักครั้ง"

หลวนอวิน⁺ชุมองหฺรู^๑ยกยมปาก

ในที่สุดปลาตัวนั้นก็ติดเบ็ดแล้ว ยอมเป็นฝ่ายเชิญเข้าไปที่สวนสมุนไพร เสียที

49

"สะใภ้สี่ อาหารจัดเสร็จแล้วเจ้าคะ" หลวนอวี่นชูกำลังจะอำปาก
หฐเยียนก็ผลัฏปะตฐเข้ามำ "จูเออร์เป็นอะไรไปหรือ ไฉนดูฉนวนออกไป"

"เจ้ารีบไปเถอะ" หลวนอวี่นชฎหฐดการเคลื่อนไหวในมือ ผลัฏหฐอู้
ทีหนึ่ง "สั่งกำซับนางสัฏค้ำ ออย่าเอาเรื่องในห้งนี้ไปพูด"

"เจ้าคะ"

หฐอู้รับค้ำ ยกเท้าจะออกเดิน แต่ถูหฐเยียนคว่ำตัวไว้

"เรื่องอะไรหรือเจ้าคะ" แล้วหันไปทางหลวนอวี่นชฎ "บ่าวเห็นนางถู
สัหลันเรียกไป หฐอู้บ่มบ่ามออกไปเช่นนี้ เกรงว่า..."

หฐอู้ก็มองไปทางหลวนอวี่นชฎ หลวนอวี่นชฎใคร่ครวญอยู่ครู่หนึ่ง
แล้วบอก

"หฐเยียนพูดถูจใจเกินไปก็ไม่ได้ เจ้าจำไว้แล้วหาโอกาสสั่งกำซับนาง
ก็ได้" ว่าแล้วหลวนอวี่นชฎก็ลุกขึ้นมำ "ไปกินข้าวเถิด"

"ระวังหน่อย อย่าทาหนาเกินไป" เหยาหลันจับตามองการเคลื่อนไหวของอิงตง แล้วกำชับไม่หยุดปาก "หรือไม่ ก็จุดเทียนเล่มยาวอีกสักสองเล่ม"

"ไม่เป็นไรเจ้าคะ ในห้องสว่างพอ" วางแปรงเล็กลง อิงตงก้มลงเป่า "เสร็จแล้วเจ้าคะ สะใภ้ใหญ่ท่านดู"

"ผู้ฉี่นี้เป็นสี่เนื้อที่ร้านไข่มุกทำขึ้นเป็นพิเศษ นายหญิงใหญ่มองไม่ออกแน่" เห็นมุปากเหยาหลันหยักยกเล็กน้อย อิงตงก็ระบายลมหายใจออกมา "โปร่งใสแวววาวเช่นนี้ดียิ่งนัก ถ้าแดงฉานเหมือนสะใภ้สามก็จะดูงามหยาดเยี่ยมเกินไป" แล้วเสริมขึ้นอีก "นายหญิงใหญ่เห็นแล้วก็ยื่นหัวคิว คุณชายสี่เพิ่งจากไปก็ไม่เลี่ยนหลบสักหน่อย พอรู้ห้องโถงที่ตั้งศพก็ทาเล็บอีกแล้ว"

"เจ้าก็พูดมาก" พินิจดูเล็บมือทั้งสิบนิ้วที่เพิ่งทาเสร็จภายใต้แสงเทียน "ตอนบ่ายไปหาสี่หมยมาหรือ"

"อ้อ พอได้ยินσύเสียงบอกนายหญิงใหญ่เรียกพบสะใภ้สี่ บ่าวก็ไปทันทีเจ้าคะ"

"เรื่องอะไรหรือ"

"ได้ยินว่าพาไปที่ศาลสตรีครองพรหมจรรย์"

"ศาลสตรีครองพรหมจรรย์!" เหยาหลันเงยหน้าขึ้นมา ในดวงตามีประกายเยียบเย็นพุ่งออกมาสองสาย "นายหญิงใหญ่พูดอะไรบ้าง"

"สี่หมยก็ไม่ทราบเจ้าคะ" อิงตงตัวสั่นเทา แล้วสิ้นศรัทธา "นายหญิงใหญ่เพียงพานางเข้าไปคนเดียว อยู่ในนั้นกว่าหนึ่งชั่ววาม"

"แล้ว..." ประกายเยียบเย็นไม่ลดลง เหยาหลันมองอิงตงอย่างบีบคั้น "ตอนออกมาไม่เห็นนางถืออะไรในมือหรือ"

"ดูเหมือนไม่มีเจ้าคะ" ย้อนนึกดูอย่างละเอียดอยู่นาน อิงตงค่อยพูดอย่างไม่ค่อยแน่ใจ "พรุ่งนี้บ่าวจะไปถามดูอีกครั้ง"

เหยาหลันพยักหน้า จ้องเล็บมือพลางครุ่นคิด

"สะใภ้ใหญ่กังวลว่านายหญิงใหญ่จะเอาโอวาทมารดาสืบทอดให้นางหรือเจ้าคะ" อิงตงถามอย่างหยิ่งเชิงคำหนึ่งแล้วแบ่ปาก "อย่างนางนะหรือ ชื่อเสียงฉาวโฉ่ว่าอำมหิตไร้เหตุผลไม่พูดถึง เพียงพูดถึงฝีมือในการใช้เงินของนางก็เทียบได้กับคุณชายสาม นายหญิงใหญ่ก็มีตำหนิมอบจวนแห่งนี้ให้นางจริง ไม่ทำให้บ่าวไพร่ในจวนหวาดกลัวหนีไปหมดเกรงว่าก็ต้องล้มละลายแล้ว"

เหยาหลันหัวเราะออกมา

"พวกต่ำช้ากับเท่าเล็ก เจ้านี้ปากจัดจริงเสีย จะอย่างไรนางก็เป็นสะใภ้คนหนึ่ง คำพูดนี้ระวังจะถูกคนได้ยิน"

"ด้วยความประพฤติและคุณธรรมเช่นนางก็สมควรเป็นนายหญิงของบ้านหรือ อีกทั้งคุณชายสี่ป่วยหนักจนเกินเยียวยาแล้ว ถึงได้ฝืนใจแต่งงานเข้ามา" เห็นเหยาหลันยิ้มแยม อิงตงก็ใจกล้าขึ้นมา "นี่ยังไม่ทันไรก็ตั้งดูดพวกกวีปัญญาชนมาจำนวนมาก กระทั่งคุณชายลูที่ไม่เคยมาเยือนก็กลายเป็นแขกประจำ ถ้าไม่ให้อยู่ในช่วงไว้ทุกข์ น่ากลัวคงวิ่งไปแต่งบทกวีคำขวัญกับผู้อื่นแล้ว ท่านดูเถิด นางครองพรหมจรรย์ไว้ได้ก็แปลกแล้ว!"

อิงตงพูดไปพลันนึกอะไรขึ้นได้จึงบอก

"จริงสิ บ่าวได้ยินสี่งีบบอก ตอนสะใภ้สี่ออกมา ภายได้แสงอาทิตย์สีหน้าของนางซีดขาวอย่างน้อยครั้งจะได้เห็น ตลอดทางไม่ได้พูดอะไรเลยถึงกับลืมหูลำอาลา หูเยียนต้องสะกิดนาง จึงได้กล่าวลานายหญิงใหญ่"

เหยาหลันพลันฉกคิด เงยหน้าขึ้น "เจ้าไม่ได้ไปถามสวี่ฟางหรือ"

"ถามก็ไม่ได้ความอะไร นางถูกส่งไปอยู่เรือนด้านหลังแล้วเจ้าคะ"

"เรือนด้านหลังหรือ" เหยาหลันชะงักจึ้ง "เพราะเหตุใด"

"นางก็ไม่รู้ อยู่ดีๆ ก็ถูกส่งไปเจ้าคะ" มุมปากปรากฏแว่ตากลาง

"ตอนนางเจอบ่าว ยังอ่อนวอนไม่หยุดขอมาปรนนิบัติท่านได้หรือไม่
น่าเสียดาย บ่าวเพิ่งให้กำไลประจำไม้หนานมู่ไป"

"นางเป็นบัณฑิตหญิง มีสวี่ฟางที่มีความสามารถด้านการประพันธ์
โดดเด่นอยู่กลับไม่ใช่ ไปใช้หนี้เยียนที่ไม่รู้หนังสือสักตัวเสียอย่างนั้น"
สายตาของเหยาหลันคล้ายมองมาที่อิงตง ทว่าไม่ได้เพ่งพินิจ "เจ้าว่า
เพราะเหตุใดนางจึงทำเช่นนั้น"

"ยังไม่ใช่เพราะต้องการลบล้างชื่อเสียงที่หมิ่นฉ้อหรือเจ้าคะ ก็แค่
ปิดหูขโมยกระดิ่ง*[†] อิงตงยิ้มหยัน "ท่านก็อย่าคิดอะไรซับซ้อนเกินไป"

"เมื่อก่อนไม่ว่านางคิดอะไร ข้าเพียงมองก็รู้[†] คล้ายไม่ได้ยินคำพูด
ของอิงตง เหยาหลันโบหน้าเต็มไปด้วยความฉงนใจ "ตอนนี้มันวันกลับ
ยิ่งมองไม่ออกแล้ว"

"เท่าที่ข้าดู คงเพราะนางอ่านหนังสือมากไปจนโง่ม" อิงตงเก็บ
ขี้ผึ้งทาเล็บ รินน้ำชาถ้วยหนึ่งยื่นส่งให้ "ในजनเดิมเล่าลือกันว่าที่นาง
กระโดดทะเลสาบก็เพื่อจะยั่วยวนจอมเสเพลเจียงเสียน นางยังพานักโทษ
ทางการชาวแคว้นหลี่เดินอวดโอ[†]ไปทั่ว เพียงต้องการจะยืนยันว่านาง
ไม่ได้ปฏิบัติต่อหญิงเยียนอย่างโหดร้ายทารุณ นี่ไม่ใช่อย่างยิ่งหากยิ่งดำ**"

* ปิดหูขโมยกระดิ่ง เป็นคำอุปมา หมายถึงหลอกหลวงตัวเอง จะขโมยกระดิ่งกลัวคนอื่นได้ยินจึงปิดหูตัวเองไว้
และเข้าใจว่าคนอื่นก็ไม่ได้ยินด้วย

** ยิ่งทากยิ่งดำ หมายถึงเรื่องไม่ดีเมื่อถูกเปิดโปงแล้วยิ่งอธิบายแก้ตัวก็ยิ่งไม่น่าฟัง และทำให้คนสนใจและรู้
ในเรื่องที่ไม่เคยรู้มากขึ้น

"เจ้าก็เอาใจใส่สักหน่อย ในเรือนลู่ย่นมีสาวใช้คนไหนได้รับความโปรดปราน ก็ไปตีสนิทไว้สักสองคน"

"บ่าวจับตาอยู่ตลอดเจ้าค่ะ" คำพูดถูกเหยาหลันตัดบท อึ้งตงงุนงงไปชั่วขณะ จากนั้นก็หัวเราะขึ้นมาเบาๆ "ท่านวางใจ ต่อให้นายหญิงใหญ่ ล้ำเอียงมอมโอบอ้อมมารดาให้กับนาง ด้วยร่างกายที่พอลมพัดมาก็ล้มของนาง คงไม่มีวาสนาจะได้เสวยสุข ตำแหน่งนายหญิงของจวนและป้ายสตุติประกาศเกียรติคุณลำดับที่หนึ่งร้อยล้านต้องเป็นของท่าน"

"ใครอยากได้ป้ายสตุติประกาศเกียรติคุณที่เย็นยะเยือกนั้นกัน เจ้าขอบเจ้าก็เอาไปนอนกอดเองเถิด" เหยาหลันทูปอึ้งตงไปทีหนึ่ง ต่อว่าด้วยใบหน้ายิ้มๆ "รีบไปปูเตียง"

เหยาหลันมองการเคลื่อนไหวที่คล่องแคล่วว่องไวของอึ้งตง รอยยิ้มพลันเลือนหาย

คำคืบยาวนาน ความเงิบเหงาอ้างว้างสุดจะทานทน ความโดดเดี่ยวเดียวดายที่ตามติดดังเงา จะมีสักกี่คนที่ทนได้

ในเมื่อทুমเหตุทุกสิ่งทุกอย่างที่มีอยู่ลงไปทั้งหมด ก็ไม่อาจแลกข้อหมกตที่อบอวนกลับมาได้ เช่นนั้นสิ่งที่ทุมเทไปก็ไม่อาจละลายกลายเป็นสายน้ำเด็ดขาด!

แววตาค่อยๆ แปรเปลี่ยนเป็นแปลกประหลาด

เทียนยาวบนโต๊ะเปลวเทียนสั้นไหวสงเสียดังฟู่ๆ รวากับรูปร่างพิชสองสะท้อนเงาร่างของเหยาหลันจนเกิดเป็นเงาทอดยาวบนช่องหน้าต่าง

ในคำคืบหนาวเหน็บแล่นาสะพริงกิ้วเป็นพิเศษ

"สะใภ้ใหญ่ท่านดูเร็วเข้า ชุดแต่งงานของคุณหนูสามทำเสร็จแล้ว"

เจ้าคะ" อิงซุนประคองห่อของห่อหนึ่งเดินเข้ามาด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม
"หลังจึ่งให้คนรับมาส่งให้เสียแต่ตอนค้า บอกให้ท่านดูก่อน ตรงไหนไม่เหมาะ
เขาจะได้รับแก้ไข ไม่ถึงกับต้องส่งกลับไปทำใหม่ จะได้ไม่เป็นการรบกวน
ถึงนายหญิงใหญ่"

"เร็วเพียงนี้เชียว" อิงตงวางงานในมือลง เดินเข้ามา "ไม่เสียที่ที่เป็น
ร้านได้ว่จันถึง ลำพังแค่คุณภาพผ้า ร้านผ้าแห่งอื่นก็เทียบไม่ได้แล้ว"

พูดพลางอิงตงก็เปิดห่อของออก

"สวรรค์! เป็นผ้าดีนอว่จันเดินเส้นทอง สะใภ้ใหญ่ท่านดูหงส์เยาว์วัย
ตัวนี้ราวกับมีชีวิตอย่างไรรอย่างนั้น ชุดแต่งงานของสะใภ้สามในตอนนั้น
ก็ยังไม่หรรหราเท่านี้"

อิงตงและอิงซุนเบิกตากว้างพร้อมกัน ลูบไล้ชุดแต่งงานผ้าอว่จัน
เดินเส้นทองสีแดงลายหงส์เยาว์วัยที่สีสดใสเป็นประกายแวววาวดูจ
ปูยเมฆ นุ่มลื่นดูจแพรวต่วน มือของเหยาหลั่นเองก็สั่นเทาอย่างน้อยครั้ง
จะเป็นเช่นนี้

เห็นนางควบคุมกิริยาไม่อยู่ อิงตงก็หยิกอิงซุนที่หนึ่ง หัวเราะคิกคัก
แล้วบอก

"ตอนนั้นสะใภ้สามไม่มีสิทธิ์จะสวมชุดลายหงส์ หาไม่คงต้องหรรหรา
กว่านี้"

อิงซุนงงจันอยู่ครู่หนึ่ง แล้วรีบคล้อยตาม

"หรือมิใช่เล่า แม่ทัพใหญ่เป็นผู้บัญชาการทหารสิบมณฑล เลือคคลุม
ชุดพิธีลายหงส์นี้ ผ่าบาทเป็นผู้พระราชทานสมรส ย่อมทรงอนุญาต
เป็นกรณีพิเศษ เป็นครั้งแรกที่ป่าวได้ลูบไล้กับมือตนเอง เพราะความ

อยากรู้ อยากเห็น"

เห็นเหยาหลันยังคงมองชุดแต่งงานอย่างใจลอย อิงซุนจึงขยับเข้าไปใกล้แล้วร้องเรียกคำหนึ่ง

"จริงสิ สะใภ้ใหญ่" เหยาหลันเงยหน้าขึ้นมา อิงซุนจึงพูดอย่างมีลับลมคมใน "เมื่อครู่ตอนบ่าวออกไปส่งคนของร้านโต้วจันถึง เจอสิ่งจู้ที่หน้าประตู"

"สิ่งจู้?" คิ้วเหยาหลันเลิกสูง "มีดคำปานนี้แล้ว นางไปทำอะไรที่นั่น"

"เพราะมีคนของร้านโต้วจันถึงอยู่ด้วย บ่าวจึงไม่กล้าเข้าไปใกล้" อิงซุนย่อนนิกอยู่ครู่หนึ่ง "มองไกลๆ เห็นนางไปส่งท่านหมอเจียง ทั้งยังสั่งกำชับอะไรอยู่หน้าประตูพักใหญ่"

"ท่านหมอเจียง?" เหยาหลันย่นหัวคิ้ว "เวลาในเรือนนายหญิงใหญ่มีคนป่วย ส่วนใหญ่จะหาท่านหมอเหยียน เหตุไฉนจู้ จึงเปลี่ยนแล้วเล่า"

"จริงสิ" อิงตงตอบมือ "สี่หมอยบอก หลายวันมานี้หลิวเอ๋อร์ไม่ค่อยสบายเจ้าค่ะ"

"หลิวเอ๋อร์?" เหยาหลันหัวเราะเยาะหยันออกมาคำหนึ่ง "นางยังไม่คู่ควรจะทำให้นายหญิงใหญ่ตกใจ!"

สามารถทำให้สี่จู้ไปส่งถึงหน้าประตูได้ นายหญิงใหญ่จะต้องเป็นคนสั่งแน่นอน

50

"ที่ท่านพูดก็ถูก" อิงตงหน้าแดง บิดผ้าเช็ดหน้าด้วยความขวยอาย
"บ่าวเพียงนึกถึงท่าทางหลบเลี่ยงของสี่เหมย จึงสงสัยไปถึงเรื่องนั้น"

"สี่เหมย?" อิงซุนงงเงยหน้าขึ้น "นางหลบเลี่ยงอะไรหรือ"

เหยาหลันเองก็มองมาที่อิงตง

"ตอนบ่าวคุยอยู่กับอิงซุน ก็มีสาวใช้รุ่นเล็กมารายงานบอกหรือ
ต้องการพบหลิวเออร์ สี่เหมยก็หลุดปากออกมาว่าหลิวเออร์ป่วยอยู่
ไม่ให้พบ...ตอนนั้นบ่าวแปลกใจมาก พอจะถามคุณางก็หลบเลี่ยงไม่ยอมพูด
แล้ว"

เหยาหลันแวตาสั่นไหว เงยหน้าขึ้นมองสาวใช้ทั้งสอง

"พวกเจ้าว่าเพราะเหตุใดนายหญิงใหญ่จึงให้หลิวเออร์เข้าไปอยู่ใน
เรือนด้านหลัง ไม่ให้คนพบ" เห็นทั้งสองคนสั่นศีรษะ เหยาหลันก็ซักถาม
อีกคำ "หรือไปหานางเพื่ออะไร"

"ไม่ทราบเจ้าคะ" อังตงสันต๊ะระอีก "นางไม่ได้รับกวนสี่เหมยสี่จู๋นางไปหาเงินจู้ พอได้ยีนว่าพบไม่ได้ก็หมุนตัวจากไป"

"พวุงนี้เจ้าออกจากจวนไปด้วยตนเอง" เหยาหลันครุ่นคิดอยู่พักใหญ่ มองอังตง "เอาเงินไปให้มากหน่อย ไปหาท่านหมอเจียง ถ้ามดูว่าคืนนี้เขามาที่เรือนใด ตรวจรักษาให้ใคร แล้วเป็นโรคอะไร!"

ปลายนิ้วลูบไล่ฝ้าดินที่นุ่มลื่นเบาๆ ในดวงตาของเหยาหลันมีประกายอำมหิตพาดผ่าน

"งานปักของร้านได้ว่จิ้นถึงไม่มีที่ติ" อังซุนส่งสายตาให้อังตงทีหนึ่ง แล้วปิดห่อของ "หรือไม่...เราก็กส่งกลับไปทั้งอย่างนี้"

เหยาหลันมองอังซุนแวบหนึ่ง นิ้วมือขยับเล็กน้อย ก่อนหยิบชุดแต่งงานออกมา หมุนตัวพลางหยิบชุดมาทาบกับร่าง

"สวรรค์! สะใภ้ใหญ่"

อังซุนและอังตงร้องขึ้นมาร่วมกัน

นอกจากเจ้าสาวแล้ว ชุดแต่งงานไม่อาจลงส่งเดช โดยเฉพาะเหยาหลันเป็นแม่ฝ่ายคนหนึ่ง ต้องหลบเลี่ยงยังแทบไม่ทัน หากนายหญิงใหญ่รู้เข้าจะต้องเห็ดอดเนื้อเถื่อนหนึ่งพวกนางแน่!

อังตงจะไปชั่วคราว อังตงก็รีบปิดประตู ดึงม่านหน้าต่างให้มืดชิด

กลัวมากกว่าจะทำเสีย อังซุนจึงปรนนิบัติเหยาหลันลงสวมชุดเจ้าสาวอย่างระมัดระวัง

ภาพเหยาหลันในคันฉ่องที่สวมชุดลายหงส์สีแดงดูแตกต่างจากปกติที่ภูมิสฐานสุภาพงดงาม เหยาหลันในยามนี้ดูงามหยาดเยี่ยมพริ้มเพราะหรรษาสง่างาม อังตงไปหาปิ่นมุกลายโบตันและผีเสื้อที่ไม่ได้ใช้มานานปี

จากในหีบเครื่องประดับออกมา บักไว้ที่ปลายมวยผม

"สะใภ้ใหญ่เหมาะกับสีแดงเป็นที่สุด" อิงซุนยืนอยู่ข้างหลัง มอง
ดวงหน้าอ่อนโยนมีชีวิตชีวาแววตาเปี่ยมไปด้วยอารมณ์ความรู้สึกของ
เหยาหลันแล้วอดทอดถอนใจไม่ได้ "สีน้ำเงินแม้จะสุภาพเรียบร้อย แต่ก็
ดูหดหู่อยู่หลายส่วน สู้สีแดงเช่นนี้ไม่ได้..."

เสียงขาดห้วนหาย อิงซุนลอบมองสีหน้าเหยาหลันในคันฉ่องอย่าง
ไม่สบายใจ นางนึกได้แล้ว สีแดงนี้ไม่ใช่ของเหยาหลันอีกแล้ว

เหยาหลันหัวเราะอย่างไร้ความหมาย ส่วนลึกในดวงตากลับมี
ประกายเย็นยะเยือก

ไม่มีสีสดชัด ไม่มีคนรักและการทะนุถนอม ให้งดงามเพียงใดก็ต้อง
ดูซีดเซียว

ถ้าได้เป็นดั่งนกน้อยตัวหนึ่งพึ่งพาอาศัยคน แอบอิงอยู่ข้างกายเขา
ถึงจะเป็นสีน้ำเงินที่สุภาพเรียบร้อย ก็สามารถเปล่งประกายความงามและ
ภาพทึ่งดงามออกไปได้รอบทิศ ถ้าเป็นไปได้นางก็ไม่มีวันไปช่วงชิง
ป้ายสฤติประกาศเกียรติคุณที่เย็นชืด หรืออำนาจสูงสุดอะไรนั้นหรอก

อ้อมกอดของคนรักย่อมอบอุ่นกว่าสิ่งเหล่านี้

เสียดาย ชีวิตนี้ถูกกำหนดไว้แล้ว...

เหยาหลันลูบไล้สองแก้มที่แดงระเรื่อดูจะไปไม่ที่ถูกน้ำค้างแข็งอาบย้อม
จนกลายเป็นสีแดง ส่วนลึกของดวงตามีประกายอ่อนโยนละมุนละไม
ผุดขึ้นมาจางๆ แต่แล้วก็ค่อยๆ ถูกความเคียดแค้นอย่างลึกซึ้งเข้ามา
แทนที่ กลายเป็นเปลวเพลิงทึ่งดงาม

"ฮือๆ ท่านแม่ ท่านแม่..."

เสียงร้องให้ดังกังวานขึ้น ทำลายความเงียบสงบภายในห้อง

ทั้งสามตะลึงงันไปชั่วขณะ ก่อนต่างคนต่างเคลื่อนไหวขึ้นมา
พร้อมกัน อิงตงรีบวิ่งไปที่ประตู อิงซุนก็วิ่งป้อนมูกลายโปต้นและผีเสื้อบน
ศีรษะเหยาหลันออก ช่วยนางถอดชุดเจ้าสาวสีแดง นำไปซุกไว้ในเตียง

เห็นอิงซุนตั้งมานเตียงดีแล้ว เหยาหลันก็ยกถ้วยชาขึ้นมาเหมือน
ไม่มีอะไร อิงตงเพิ่งยื่นมือไปถอดดาบประตู ก็เห็นต่งเนียนจงชวนเซฟ่ง
เข้ามา ปากก็ร้องเรียกไม่หยุด

"ท่านแม่ ฮือๆ ท่านแม่..."

"คุณชายน้อย ท่านระวังจะหกล้ม หัวหมัวหมัวเหตุใดจึง..." อิงตง
คว่ำต่งเนียนจงมาอุ้ม พอเงยหน้าขึ้นมาก็เห็นหัวหมัวหมัวซึ่งเป็นแม่นม
เดินตามเข้ามาด้วยใบหน้าที่บวมแดงไปครึ่งแถบ จึงอดตะลึงงันไม่ได้
"นี่ นี่มันเกิดอะไรขึ้น"

เหยาหลันวางถ้วยชาลง ต่งเนียนจงก็ดิ้นหลุดจากอิงตง โถมเข้าหา
อ้อมอกนาง

"ท่านแม่...ท่าน ท่านย่า...ตี...ตี..."

"จิงเออร์เด็กดี" เหยาหลันอุ้มต่งเนียนจงขึ้นมา ลูบหลังเขาเบาๆ
อย่างนุ่มนวลอ่อนโยน สายตากลับมองไปที่หัวหมัวหมัว "จิงเออร์ทำอะไรผิด
อีกแล้วหรือ ถึงถูกท่านย่าตี"

ต่งเนียนจงซุกหน้าอยู่กับอ้อมอกเหยาหลัน ไม่นานก็เสียบ เห็น
เหยาหลันถามถึงเงาหน้าขึ้นมองหัวหมัวหมัว อิงซุนจึงฉวยโอกาสนี้หยิบผ้ามา
เช็ดหน้าให้เขา

"เพื่อจะเร่งมือจัดเตรียมสินเดิม ทุกเรือนต่างทำงานตอนกลางคืน

คึกคักราวกับช่วงปีใหม่ คุณชายน้อยชอบความรื่นเริงสนุกสนาน จึงอยู่ที่เรือนนายหญิงใหญ่กับคุณชายห้าคุณชายเจ็ดไม่ยอมกลับ ประจวบเหมาะ กับที่สี่หมยชนผ้าโปร่งเยียนซา* เข้ามาหลายพับ จะเลือกมานำหน้าต่างให้คุณหนูสาม ต่างไม่มีใครทันระวัง คุณชายน้อยก็ลुบไปทีหนึ่ง มีรอย ห้านิ้วมือดิตตอยู่ นายหญิงใหญ่เปลี่ยนสีหน้าทันที

เหยาหลันสีหน้าเรียบนิ่งดุจผิวน้ำ

อิงซุนเบิกตากว้าง ผ้าเช็ดหน้าหยุดค้างอยู่บนไบหน้าต่งเนียนจง

"สวรรค์! นายหญิงใหญ่ตีคุณชายน้อยหรือ"

"เปล่าเจ้าคะ หลังจากดูว่าอยู่หลายคำ คุณชายน้อยก็ร้องไห้ไม่หยุด นายหญิงใหญ่จึงตีบ้าง เป็นสี่หมยที่อุ้มคุณชายน้อยออกมา" หลัวหมัวมัว ลูบคลำไบหน้าที่สวบร้อนไปครึ่งหนึ่ง หลัวหมัวมัวไม่อาจยอมรับได้ "สะใภ้ใหญ่ท่านว่า...เหตุไฉนนายหญิงใหญ่จึงทำเช่นนั้น ไม่พุดถึงว่าท่าน คอยเฝ้าติดตามปรนนิบัติ ไม่มีความดีความชอบก็มีความเหนื่อยยาก เพียงพุดถึงในลำดับศักดิ์ที่มีชื่อขึ้นต้นด้วยตัวอักษรเนียน คุณชายน้อย ก็ถือเป็นต้นกล้าล้ำค่าเพียงหนึ่งเดียว เห็นแก่คุณชายใหญ่ที่จากไป นายหญิงใหญ่ก็ไม่ควร..."

"จงเออร์เด็กดี ท่านย่าอาวมณไม่ตี" เหยาหลันแนบไบหน้ากับดวงหน้าน้อยๆ ของต่งเนียนจง น้ำเสียงนุ่มนวลแผ่วเบาเป็นพิเศษ "ช่วงนี้ จงเออร์ก็เล่นอยู่ในเรือนอียวนดีหรือไม่" แล้วเอ่ยเสริมขึ้น "หรือไม่ จงเออร์ ก็ไปเรือนเซวีย่วนเล่นกับพี่สาว"

"จงเออร์ชอบ...ท่าน...อา ไม่...ชอบ...พี่สาว"

* ผ้าโปร่งเยียนซา คือผ้าโปร่งที่บางดุจควันจางๆ

"เช่นนั้น...แม่จะหาเพื่อนเล่นให้เจ้าคนหนึ่ง ดีหรือไม่"

"ดี...ดี..."

ต่งเนียนจงเปลี่ยนจากร้องไห้เป็นหัวเราะ มือน้อยตบเข้าหากัน
เหยาหลันมองไปที่หัวหม่อม

"ได้ยินว่าลูกของหลานชายเจ้าก็อยู่ในวัยนี้"

"สะใภ้ใหญ่ยังอุตส่าห์จำได้ โทกว่าคุณชายน้อยสองปีเจ้าคะ เป็น
ฝาแฝดคู่หนึ่ง" หลัวหม่อมวังงั้น จากนั้นสองตาก็เป็นประกาย พยักหน้า
ติดๆ กัน "ยังไม่ได้เข้าสถานศึกษา วันๆ เทียววิ่งเล่นไปทั่วป่าเขา"

"อืม" เหยาหลันพยักหน้า "พรุ่งนี้พาเข้ามาให้ข้าดูหน่อย"

หลัวหม่อมหัวเราะหึๆ สองมือถูกันไปมา "ล้วนแต่เป็นคน
หยาบกระด้าง เกรงจะทำให้สะใภ้ใหญ่ตลกขบขัน"

"เด็กเลี้ยงดูอย่างยากจนเติบโตมาก็เข้มแข็ง เลี้ยงดูอย่างมั่งมีเติบโต
มาก็รู้หลักทำนองคลองธรรม ไม่จำเป็นต้องพูดอะไรมากมาย เจ้าพามา
ก็แล้วกัน" พุดพลางสีหน้าเยียบเย็นลง "พวกเจ้าฟังเอาไว้ ต่อไปถ้า
นายหญิงใหญ่ไม่เรียกหา ใครก็ห้ามพาคุณชายน้อยเหยียบย่างเข้าไปใน
เรือนอินย่วน!"

ทุกคนต่างตัวสั่นเทิ้ม มองหน้ากันไปมา ไม่กล้าพูดอะไร

ต่งเนียนจงร่างแข็งขึง อ้าปากจะร้องไห้

เหยาหลันตบตัวเขาเบาๆ

"จงเออร์เด็กดี ท่านยาอารมณี่ไม่ดี จงเออร์อยู่ให้ห่างหน่อย รอท่านยา
อารมณี่ดีแล้ว แม่ค่อยพาเจ้าไปเล่นที่นั่น"

หลัวหม่อมพาต่งเนียนจงออกไปแล้ว อิงตงก็ปฏิเสธไปพลาง

ถามไปพลาง "ซะใ้ใหญ่ท่านว่าเพราะเหตุใดจ้ะ นายหญิงใหญ่ก็ดูว่า
คุณชายน้อย ไซ่พบแล้วว้า..."

อิงตงพลันรู้สึกแผ่นหลังเย็นเยือก ตัวสั่นเทา คำพูดต่อไปติดค้าง
อยู่ในลำคอ นางหันหน้ามาอย่างแข็งทื่อ

แล้วก็เห็นบนใบหน้าของเหยาหลันคล้ายมีน้ำแข็งเกาะอยู่ชั้นหนึ่ง
อย่างไม่เคยเห็นมาก่อน ดวงตาทั้งสองสอดประกายเรื่อเรือง มองนางอย่าง
อึมครึมเยียบเย็น

"นายหญิงใหญ่เพียงอารมณ์ไม่ดี ไม่มีอะไรทั้งนั้น เรื่องนั้นปล่อยให้
เนาอยู่ในท้องของเจ้าเสีย ถ้าแพรงพรายออกไปข้าจะถลกหนังของเจ้า!"

อิงตงสองขาอ่อนยวบลงไป

"เจ้าคะ บ่าวไม่กล้าพูดส่งเดชอีกแล้ว"

"เจ้าออกไปเถิด"

อยู่เดียวดายตามลำพังกับโคมไฟในค่ำคืนยาวนานไร้ที่สิ้นสุด เียบ
จนทำให้คนหายใจไม่ออก เหยาหลันกระสับกระส่ายวุ่นวายใจขึ้นมา
จึงเปิดหน้าต่างออกไป จันทรเสี้ยวที่สอดขอบฟ้าคล้ายเรื่อน้อยลำหนึ่ง
ลอยล่องอยู่กลางปุยเมฆที่เบาบางดุจผ้าโปร่งบาง แสงจันทร์สุกสกาว
สอดส่องท้องฟ้ายามราตรีที่ดาดดาซไปด้วยดวงดาว เป็นแสงสีน้ำเงินจางๆ
ประดุจภาพในฝัน ชักจูงจิตใจที่เยียบเหงาอ้างว้างในค่ำคืนอันสงบเยียบ
ให้หลงเข้าไปในเส้นทางมืด

ท้องฟ้ากว้างจันทรเสี้ยว...คนงามหัวใจแหลกสลาย

สายลมบางเบาแสงจันทร์เย็นตา กัดกร่อนความมุ่งมั่นปรารถนา

ของคนให้หมดไปได้ง่ายที่สุด...ยังคงไม่ดูดีกว่า

เมื่อปิดหน้าต่างเข้ามาเบาๆ หลวนอวี่นชูขึ้นเงียบๆ อยู่ตรงหน้าต่าง
ครู่หนึ่ง ได้ยินเสียงลมหายใจส่ำเสมอดังมาจากห้องอู่่น นางจึงค่อยๆ
เดินย้อนกลับไปข้างเตียง ก็มั่วล้งหีบหีบลงรักที่ซ่อนไว้ใต้เตียง
เมื่อตอนกลางวันออกมา

51

หลวนอวิ้น[†]ชูถือหีบลงรักที่สีด้านราบเรียบ พลิกดูอยู่เป็นนานสองนาน กลับหาสายสนกลในไม้พบแม่แต่น้อย ความอดทนถูกใช้จนหมดแล้ว นางจึงเหวี่ยงหีบลงรักขว้างไปบนเตียง กลับได้ยินเสียง 'แกร๊ก' ดังขึ้นมาเบาๆ ท่ามกลางความเงียบ นางถึงกับสะดุ้งโหยง

พอหันไปมองหลวนอวิ้น[†]ชูก็ยิ้มออก

หลังจากหีบลงรักถูกนางเหวี่ยงออกไปอย่างแรง ไม่รู้ไปกระแทกถูกจุดไหนเข้า กลไกจึงเปิดออก เห็นที่ด้านข้างมีแผ่นโลหะบางสีเดียวกับหีบลงรักติดตัวขึ้นมาชั้นหนึ่ง เผยให้เห็นร่องเว้าเข้าไป ข้างในมีแม่กุญแจทองเหลืองที่ประณีตงดงามคล้อยอยู่

หลวนอวิ้น[†]ชูดูบลคลำแม่กุญแจทองเหลือง หัวคิ้วขมวดมุ่น

ลูกกุญแจอยู่ที่ใด

หลวนอวิ้น[†]ชูไม่ได้รับรื้อนไปรื้อค้นในทันที นางขบคิดอย่างละเอียด

รอบคอบ มีคำพูดว่า 'คนหนึ่งซ่อนของ คนร้อยคนหาไม่พบ' ในห้องใหญ่ ปานนี้ การจะหาถูกกุญแจดอกหนึ่งก็ไม่ต่างอะไรกับงมเข็มในมหาสมุทร ถ้าจะหาโดยไม่มีเบาะแสอะไรเลย เกรงว่าจนสว่างก็ยังหาไม่พบ

สายตากวาดผ่านโต๊ะลายเมฆมังกร ค้นช่องสำริด หีบหยก ม้านั่ง ทรงดอกเหมย ชั้นวางของ ฉากบังลม...สุดท้ายก็ไปหยุดอยู่ที่ด้านข้างของ ตู้หกล้นชักสี่ประตูสลักลายที่อยู่บนเตียงเตา หลวนอวี่นชูสันศีระชะ จุดต่างๆ เหล่านี้วันหนึ่งต้องเช็ดถูหลายรอบ โดยเฉพาะตู้หกล้นชักสี่ประตู ดูแล้วประตูมาก ล้นชักมาก แต่ก็จุดที่ดึงดูดความสนใจของคนมากที่สุด เว้นเสียแต่สมองมีปัญหา ต่งอ้ายต้องไม่ซุกซ่อนไว้ที่นั่นแน่นอน

ถอนสายตาลับมา หลวนอวี่นชูหันมาพิจารณาเตียงนอน นี่เป็นเตียงที่ทำจากไม้หวงฮวาหลี่ฝิงงาข้าง ขาตั้งแกะเป็นรูปทรงโค้ง ด้านบนมีม่านมุ้งที่ทับซ้อนกันเป็นชั้นห้อยลงมา นอกจากตู้เล็กสองชั้น สองประตูใบหนึ่งที่หัวเตียงแล้ว ก็ไม่มีที่ให้วางสิ่งของได้อีก รื้อค้นในตู้เล็ก อยู่พักใหญ่ก็ไม่พบอะไร หลวนอวี่นชูจึงมองไปที่เสาทั้งสี่ด้าน ตรงนี้จะมี ช่องลับหรือไม่

หลวนอวี่นชูเดินเข้าไปเคาะๆ ลูบๆ ดู ล้วนแต่ด้านในตัน ลูบคลำผ่นางของเตียงก็เรียบๆ นางนั่งลงไปอย่างงั้นๆ พอเงยหน้าขึ้นภาพสตรีสูงศักดิ์ก็อยู่ตรงหน้าพอดี ในใจเกิดประกายวาบหนึ่ง หลวนอวี่นชูพลิกตัวลงจากเตียง ยกม้านั่งทรงดอกเหมยมาตัวหนึ่งแล้วเหยียบขึ้นไป

ไม่ผิดจากที่คิด ด้านหลังภาพมีลูกกุญแจทองเหลืองดอกเล็กๆ ประณีตงดงามกลัดติดอยู่ดอกหนึ่ง

มือที่สั้นน้อยๆ จ่อไปที่ลูกกุญแจ มีเสียง 'กร๊าก' ดังขึ้น แม่กุญแจ

เปิดออกแล้ว หลวนอวินฐดีใจรีบปลดกุญแจออกมา จากนั้นแวตาก็
หม่นขมริมนง ไหนเลยจะมีตัวแลกเงิน ช้างในมีผ้าไหมหนาๆ อยู่กองหนึ่ง
พอยื่นมือไปตืดจึงรู้ว่าเป็นสมุดผ้าไหม ต้องหยิบออกมาทั้งเล่ม ผ้าไหม
บางมาก ถืออยู่ในมือเบาหวิว ช้างในมีรอยหมึกเป็นจุดๆ ถึงกับเขียน
ตัวอักษรเอาไว้

เห็นในหีบยังมีกระบี่เล่มเล็กอีกเล่มหนึ่ง หลวนอวินฐวางสมุดผ้าไหมลง
หยิบกระบี่เล็กขึ้นมา ฝักกระบี่ทำมาจากหนังฉลามฝังหยกแข็งสีเขียวเข้ม
แกะลายคางคาว อีกด้านหนึ่งก็เป็นหยกแข็งขึ้นหนึ่งเช่นเดียวกัน แต่แกะ
เป็นตัวอักษรจวนสองตัว แม้จะไม่มีความรู้เรื่องกระบี่ แต่ตืดอ้าขึ้นชื่อว่า
มือเต็บ สามารถทำให้เขาทะนุถนอม ทั้งเก็บซ่อนไว้อย่างลึกลับเช่นนี้ได้
ต้องไม่ใช่ของธรรมดาทั่วไปแน่

หลวนอวินฐชักกระบี่ออกมา ภาพเบื้องหน้าพลันพร่าพราย กระบี่เล็ก
ที่ยาวสามซุนกว่า ตัวกระบี่แวววาวสว่างไสว ไม่เป็นสนิมไม่มีคราบสกปรก
ดูคมกริบยิ่ง

เคยได้ยินคนพูดอยู่เสมอว่ากระบี่ดีที่แท้จริงล้วนตัดเหล็กเหมือน
ตัดดินเหนียว เป่าเส้นขนไล่ก็ขาด ไม่รู้จริงหรือไม่ ครั้นแล้วหลวนอวินฐ
จึงตืดปิ่นปักผมออก หยิบเส้นผมขึ้นมาปอยหนึ่ง จ่อเข้ากับคมกระบี่แล้ว
เป่าเบาๆ เส้นผมขาดปลิวว่อนลงมา หลวนอวินฐเห็นแล้วก็ดีใจ

เป็นกระบี่วิเศษเล่มหนึ่งจริงๆ ตอนออกจากจวนจะได้ให้ครูเยียนไว้
ป้องกันตัวพอดี

หลวนอวินฐเก็บกระบี่เข้าฝัก วางกลับเข้าไปในหีบ มองดูในหีบไม่มี
ของอื่นใดอีก ก็หยิบสมุดผ้าไหมขึ้นมา พลิกดูสองสามหน้า นางที่เพ่งเรียนรู้

ตัวอักษรเห็นแล้วอยากจะทำอะไรซะละคนกำแพงยิ่งนัก ตัวอักษรคล้ายหัวเต่าเป็นพืดไปหมด เพียงรู้จักอยู่ไม่กี่ตัว จะอาศัยตัวอักษรไม่กี่ตัวนี้คิดโยงความหมายก็ทำไม่ได้

เก็บซ่อนไว้ลึกลับเช่นนี้ ที่แท้แล้วต่งอ้ายเขียนอะไรไว้กันแน่

ลุงไปที่อับลักษณ์ สวนสมุนไพรระหลาด การตายอย่างน่าอนาถของชีวเออร์ ยังมีกาน้ำชาลึกลับใบนั้น...สิ่งต่างๆ เหล่านี้ยังคงเป็นความฉงนสนเท่ห์ที่วนเวียนอยู่ในใจหลวนวีนชูตลอดเวลา จะมีคำตอบอยู่ในนี้ทั้งหมดหรือไม่

คำตอบก็อยู่ตรงหน้านั้นแล้ว แต่นางกลับทำอะไรไม่ได้เลย!

หลวนวีนชูลุกขึ้นเดินมาที่หน้าประตู นางคิดจะเรียกหรู้อี้ กุมมือจับประตู ทว่านางกลับชะงักอยู่ตรงนั้น หรู้อี้ชิวอ้วนอ่อน ทั้งไม่สุขุมเยือกเย็นมากพอ เห็นของสิ่งนี้กลัวจะทิ่มทิ่มไปก่อนแล้ว ในใจก็จะแบกรับไม่ไหวอีก...

หลวนวีนชูคลายมือออกช้าๆ เดินย้อนกลับมา เอาสมุดผ้าไหมใส่คืนไปในหีบ คิดไปคิดมาก็หยิบออกมาใหม่ ปิดหีบจะคล่องแม่กุญแจ เอาวางกลับเข้าไปในช่องลับ

มองสำรวจตรวจตราอยู่รอบหนึ่ง สุดท้ายหลวนวีนชูก็เอาสมุดผ้าไหมใส่ไว้ในตู้เล็กที่หัวเตียง ขณะจะคล่องกุญแจพลันเปลี่ยนความคิดหยิบออกมาแล้วม้วนเป็นมัด ยัดไว้ในแจกันงาช้างสองหูแกะสลักเป็นรูปหมู่เซียนที่อยู่บนชั้นวางของ กวาดตามองในห้อง ดูว่าไม่มีอะไรผิดปกติไปจากเดิมแล้วจึงวางใจปิดฝุนบนมือ

เพราะในใจมีเรื่องให้ขบคิด หลวนวีนชูจึงนอนพลิกไปพลิกมา

ยากจะหวั่นไหวได้ ทั้งยังฝันทั้งคืน นางเอนร่างแอบอิงอยู่ในอ้อมกอดอบอุ่น ด้วยท่าทางอ่อนโยนละมุนละไม อ้อมกอดนั้นคล้ายเป็นของลู่อื่น และก็คล้ายไม่ใช่เขา ดวงหน้าพราหมณ์ดวงหนึ่งแปรเปลี่ยนไปมาไม่หยุด แยกไม่ออกว่าใครเป็นใคร รู้เพียงแค่ว่าเป็นคนหนึ่ง สิ่งเดียวที่ชัดเจนก็คือความรู้สึกที่ซึ่งในดวงตาคู่นั้น ความอบอุ่น อ่อนโยนไม่เคยเปลี่ยน...

อิงแอบอยู่ข้างกายเขา นางกำลังนับดวงดาวอย่างหวานชื่น ต่งอ้ายที่ท่าทางดุเดือดดุจปีศาจร้ายพลันปรากฏขึ้นตรงหน้า นางพยายามวิ่งหนีสุดชีวิต แต่สองขาคล้ายถูกรอกด้วยตะกั่วจนหนักอึ้ง ทำอย่างไรก็ออกแรงไม่ได้ ทันใดนั้นหูเธอก็ได้ยินเสียงอยู่ข้างหน้า นางจึงพยายามร้องตะโกนหวังให้หูเธอฟังนางหนีพอเข้ามาใกล้ ๆ หูเธอก็กลายเป็นต่งอ้าย แยกเขี้ยวกัดแกว่งกรงเล็บกระโจนเข้ามา นางคิดจะมองหน้าเขาให้ชัด กลับเห็นไม่ชัดเจนเสียอย่างนั้น กระนั้นความรู้สึกก็ยังบอกว่านั่นคือต่งอ้าย ใบหน้าสีเขียวยาว นึกกลัวเหมือนตอนล่าแดงฤทธิ์ในห้องโถงตั้งศพมิดิเพียน คำพูดวิงวอนขอร้องยังไม่ทันพูดออกมา กระบองในมือต่งอ้ายก็ฟาดลงกลางแสงหน้า...

หลวนอวี่นชูแสงเสียงหวีดร้องออกมาครั้งหนึ่ง พลันล้มตาค้าง กลับเห็นนอกหน้าต่างเริ่มมีสีขาว

"สะใภ้ไม่ต้องกลัว บ่าวอยู่นี่" หูเธียวกำลังเขย่าตัวหลวนอวี่นชูด้วยความร้อนใจ เห็นนางตื่นแล้วก็ช่วยเห็ดเห่งอให้ "ท่านฝันร้ายอีกแล้วหรือ"

หลวนอวี่นชูพลันตัวสั่น หลบมือของหูเธียวกตามสัญชาตญาณ

"สะใภ้ ท่านเป็นอะไรไปเจ้าคะ"

ในที่สุดก็กลับมาสู่สภาพความเป็นจริง หลวนอวี่นชูมองหูเธียวก

อย่างจนง ยังมีทำที่งนงงอยู่มาก

"เวลาใดแล้ว"

"เพ็งจะยามอิน⁺* เจ้าคะ" หรืออีกลุมเสื่อเดินเข้ามา "สะไ้สัเป็นอะไรไป
หรือ"

"ถูกผิ้อำ" หฐเยียนรินน้ำถ้วยหนึ่ง ยื่นส่งให้หลวนอินฐู "ยังห่างจาก
ยามเหม่าอีกมาก สะไ้สันอนตออีกสักหนอยเถิด บ่าวเห็นขอบตาท่าน
ค่อนข้างคล้ำ"

หลวนอินฐูรับน้ำมาดื่มคำหนึ่ง มองไปนอกหน้าต่างแล้วบอก
"ไม่ดีกว่า ถึงอย่างไรพวกเจ้าก็ตื่นขึ้นมาแล้ว เช่นนั้นก็เอาหนังสือมาเรียน
กันเถิด"

"เรียน...หนังสือ?"

มองสบตากันแวบหนึ่ง ดวงหน้าของหฐเยียนและหฐอู้มยุลงทันที

คารวะผู้ใหญ่เสร็จ หลวนอินฐูก็รีบกลับเรือนลุ่ม่วนมานอนชดเชย
เพ็งจะหลับก็ถูกหฐอู้เฆย่ำตัวปลุกด้วยความร้อนรน

"สะไ้สัรีบตื่น นายหญิงใหญ่ให้ท่านรีบไปที่เรือนอินย่วนเจ้าคะ"

หลวนอินฐูมองหฐอู้อย่างจ้วงเจียแวบหนึ่ง แล้วพลิกตัวนอนต่อ

"สะไ้สั"

หลวนอินฐูปล้นลิ้มตาโพล่ง ลูกพรวดขึ้นมานั่ง

"เมื่อครูเจ้าบอกว่านายหญิงใหญ่เรียก?"

"ใช่เจ้าคะ สะไ้สัรีบลุกขึ้นมาเถิด นายหญิงใหญ่บอกให้รีบไป"

* ยามอิน⁺ คือช่วงเวลา 03.00 น. ถึง 05.00 น.

ขณะจะถามต่อ สี่จี้ก็ยกน้ำเข้ามา หลวนอวี่นซู่จึงปิดปาก ปล่อยให้พวกนางปรนนิบัติ

สี่เหมยมือเดิวนไปวนมาอยู่หน้าประตูราวกับมดที่อยู่ในกระทะร้อน เหย่น้ำขึ้นเห็นเงาของหลวนอวี่นซู่หลุดลง สี่หน้าพลันผ่นคลาย รีบสาวเท้าเข้ามาเลิกม่านขึ้น

"ในที่สุตท่านก็มาแล้ว นายหญิงใหญ่เร่งรัดลงมาหลายครั้ง สะใภ้สี่รีบตามบ่าวเข้าไปเถิดเจ้าคะ"

พูดแล้วสี่เหมยก็ประคองหลวนอวี่นซู่ลงจากเกี้ยว

ที่ทำให้หลวนอวี่นซู่แปลกใจก็คือสี่เหมยไม่ได้พานางไปที่ห้องข้างด้านตะวันออก แต่พานางตรงไปที่ห้องข้างด้านตะวันตก เป็นครั้งแรกที่หลวนอวี่นซู่มาที่นี่ เห็นบนเตียงเตาหลังใหญ่ติดหน้าต่างมีฟูกสีเขียวเข้มปูอยู่ ตรงกลางมีตั้งเตียงทรงสี่เหลี่ยมผืนผ้าทำจากไม้แดงวางอยู่ตัวหนึ่ง บนตั่งมีชุดน้ำชา กับสิ่งล้ำค่าทั้งสี่ในห้องหนังสือ* วางอยู่ นายหญิงใหญ่นั่งอยู่หัวโต๊ะด้านตะวันตกสี่หน้าเครื่องขีมิ อีไท่ไท่ทั้งสี่กับเหยาหลันยืนอยู่อย่างสงบเสียม พอเห็นนางเข้ามา ต่างก็หันมามอง จงอีไ่มีสี่หน้าดีใจเผยปากแล้วหุบลง ส่งยิ้มน้อยๆ ให้นาง

เห็นนายหญิงใหญ่สี่หน้าไม่ค่อยดี หลวนอวี่นซู่ก็เพิ่มความระมัดระวังเป็นสิบสองส่วน นายหญิงใหญ่เห็นนางพาหุเรียนมาเพียงคนเดียวก็ย่นหัวคิ้วบอก

"บอกเจ้าที่ครั้งแล้ว ออกจากเรือนพาคนมามากหน่อย เจอเรื่องอะไร

* สิ่งล้ำค่าทั้งสี่ในห้องหนังสือ ตามค่านิยมของชาวจีนสมัยโบราณหมายถึงอุปกรณ์ล้ำค่าสี่อย่างในห้องหนังสือ ได้แก่ กระดาษ พู่กัน แท่งหมึก และจานฝนหมึก

• นมอณึ่งพลักรรรมหนัชม 2

เข้าจะได้มีคนช่วยดูแล แต่กลับไม่ฟัง" ซึ่ไปทีี่ด้านหล้งเหยาหลัน "ดูพวก
พีสะไร้ของเจ้า คนไหนบ้างออกจากเรือนไม่มีคนล้่อมหน้าล้่อมหล้ง
เป็นขบวน"

52

รู้ว่านายหญิงใหญ่เห็นหุเรียนแล้วขัดหูขัดตา หลวนอวิน⁺จึงตอบอย่างระมัดระวัง

"ท่านปากว่าถูกต้อง เพียงแต่ระยะนี้สี้จวี⁺และสี้หลันยุ่งอยู่กับการจัดเตรียมสินเดิมให้น้องชู ทั้งที่เรือนก็มีงานมาก ทุกเรื่องล้วนไม่อาจขาดหุอี้⁺ ที่เหลือก็ล้วนแต่เป็นคนใหม่ ไม่คุ้นเคยกับกฎระเบียบในจวน สะเก้งเกรงว่าพามาจะก่อเรื่องทำให้ท่านไม่พอใจ ช่วงนี้สี้หลันกำลังเร่งอบรมอยู่เจ้าคะ"

หลวนอวิน⁺พูดจบก็หลบมองสีหน้าของนายหญิงใหญ่ เห็นมุมปากอีกฝ่ายขยับคล้ายมีรอยยิ้มจางๆ ทว่าพริบตาเดียวก็จางหาย แล้วเงยหน้าขึ้นมองหุเรียนไม่พูดอะไร

หุเรียนถ่มมูกมองจนจิตใจไม่สงบ กลั่นหายใจยืนตัวแข็งอยู่ที่นั่น ช่วงเวลานั้นกระทั่งมือไม้ก็ไม่รู้จะวางไว้ที่ใด พักใหญ่⁺นายหญิงใหญ่จึงพูด

เสียงเย็นชา

"ต่อให้ยุ่งเพียงใดก็ควรพาคนที่เข้าท่าออกมา ย่อมไม่อาจพาคนที่
"ไม่อาจพบเจอผู้คนไปไหนมาไหนด้วยทุกวัน คนที่ไม่รู้จะเข้าใจว่าในจวน
ไม่มีเงินซื้อสาวใช้ให้เจ้า"

"ท่านป้าพุดตุก เพียงแต่ท่านไม่รู้ ในจวนต่างเล่าลือกันว่าสะใภ้
ปฏิบัติต่อทาสี้อย่างโหดร้ายทารุณ ที่พานางมาด้วยก็เพียงเพื่ออยาก
จะให้คนเห็นว่าสะใภ้ไม่ได้ปฏิบัติตนอย่างโหดร้ายทารุณ ท่านป้าดูสิ
เจ้าคะ สะใภ้บำรุงรักษานางจนมีน้ำมีนวลเพียงใด" หลวนอวิ้นชูพุดพลาง
หันไปทางทาสี้อย่าง "ต่อหน้าท่านป้าและทุกคน เจ้าพุดชื ข้าเคยโหดร้าย
ทารุณต่อเจ้าหรือไม่!"

ทาสี้อยืนพลันตัวสั่นเทาจนก่ตื้นธนู* คุณเข้าตึงลงกับพื้น โชกศีรษะ
แล้วบอก

"เรียนนายหญิงใหญ่ สะใภ้ใหญ่ อีไท่ไท่ทุกท่าน พี่สาว หม่อม
ทุกท่าน สะใภ้ไม่เคยโหดร้ายทารุณต่อป่าว หลายวันมานี้สะใภ้ให้ป่าว
นอนในห้องอุ่นมาโดยตลอด อบรมสั่งสอนป่าวด้วยตนเองทุกวัน ปฏิบัติ
ต่อป่าวเช่นสาวใช้รุ่นใหญ่ ป่าวซาบซึ้งใจยิ่งเจ้าคะ"

เพียงหลวนอวิ้นชูเอ่ยออกมาประโยคหนึ่ง ก็ทำให้นางหนูผู้รักใจ
เสียจนเป็นเช่นนั้นแล้ว เห็นชัดว่าเบื้องหลังไม่รู้ใช้การลงโทษที่โหดร้าย
ทารุณก็อย่างกัน!

เสียงทอดถอนใจทำลายความเงิบภายในห้องดีที่อยู่นางศรัทธาใหญ่
กันมาจนเคยชินแล้ว ผ่านการอบรมมาอย่างดี จึงไม่มีใครพูดอะไรออกมา

* ก่ตื้นธนู เป็นสำนวน ใช้เปรียบเทียบกับคนที่เคยผ่านเหตุการณ์ที่ไม่ดีมา และภายหลังเมื่อมีอะไรมา
กระทบเล็กน้อยก็จะตื่นกลัวอย่างมาก

แต่คำว่า 'ไร้ยางอาย' คล้ายถูกเอ่ยออกมาผ่านสีหน้าอย่างชัดเจนแล้ว

หลวงวีนชูผงกศีรษะด้วยความพอใจ แล้วหันมามองนายหญิงใหญ่ ด้วยสีหน้ายิ้มน้อยๆ

สีหน้านายหญิงใหญ่เปลี่ยนจากแดงมาเป็นขาว จากขาวเปลี่ยนเป็นเขียว ริมฝีปากขยับ ถึงกับพูดอะไรไม่ออก จงอีไท่ก้าวออกมาช่วยแก้สถานการณ์

"สะใภ้สี่อายุยังน้อย ทั้งสูญเสียความทรงจำ ทำอะไรออกนอกหลู่นอกทางไปบ้างก็เป็นธรรมดา นายหญิงใหญ่โปรดอย่าถือสาผู้เยาว์เลย"

นายหญิงใหญ่มองหลวงวีนชูที่สวมชุดไว้ทุกข์ด้วยสีหน้าไร้ความผิดแล้ว สีหน้าก็ค่อยๆ ผ่อนคลายลง เพียงเห็นว่านางเป็นคนที่จางหมั่มวับบอก อยากจะชำระล้างให้หลุดจากชื่อเสียงฉาวโฉ่เสียแต่โดยเร็ว ถึงได้พาหุเรียนเดินอวดโอ้ไปทั่ว จึงไม่พูดอะไรอีก

จงอีไท่ถือโอกาสนี้พูดขึ้น

"นายหญิงใหญ่ สะใภ้สี่มาแล้ว ท่านว่า..."

นายหญิงใหญ่มองหลวงวีนชูแวบหนึ่งแล้วกล่าวขึ้น

"จำได้ว่าหลายวันก่อนเจ้าบอกในท้องเหอเอ๋อร์มีหนอน...ตอนนั้นก็ได้สนใจ คิดไม่ถึงว่าเปลี่ยนหม่อมมาหลายคนแล้วยังรักษาไม่หาย กลับยิ่งปวดมากขึ้นทุกที วันนี้เจ้าลองตรวจละเอียดดูอีกสักครั้ง ดูว่ารักษาได้หรือไม่"

จงอีไท่ยอมพูดแทนเช่นนี้ ยังเข้าใจว่าตะวันขึ้นทางตะวันตกเสียอีกที่แท้ไม่มีผลประโยชน์ก็ไม่ตื่นเช้า* ปรายตามองสีหน้ากระตือรือร้นเร่าร้อน

* ไม่มีผลประโยชน์ก็ไม่ตื่นเช้า อุบัติถึงยอมลงมือทำบางสิ่งบางอย่างเพื่อหวังผลประโยชน์

ของจ้งอี่ไท่ หลวนอวีนชูก็ยี้มๆ ไม่หาเร่องหฺรฺเยินกัถี้แล้ว ตรวจโรคให้
ต่งเหอก็แคเร่องเล็กน้อย จะอย่งไรผู้่อ้นก็ชวฺยพุดจาแทนนาง

"ท่านป้า..."

"พอดี้หมอลหวงสวี่ก็อยู่ด้วย" ไม่รอให้หลวนอวีนชูได้เป็ดปาก
นายหญิงใหญ่ก็กล่าวต่อ "เจ้าเขียนใบสั่งยาออกมาก่อนแล้วให้เขาดู
ถ้าไม่มีปัญหาค่อยให้เหอเออร์ใช้"

ใบสั่งยาของข้าต้องให้หมอลหวงสวี่ตรวจดูก่อนจึงจะใช้ได้? ถือสิทริ
อะไรกัน

หากมีความสามารถหมอลหวงสวี่ก็รักษาต่งเหอให้หายเองสิ
มาควบคุมข้านับเป็นอะไรเล่า! โทสะชุมหนึ่งโหมทะลักเข้ามาในใจ
หลวนอวีนชูที่กำลังจะรับปากเปลี่ยนคำพูดทันที

"ท่านป้า ท่านก็รู้ สะไ้หาได้ถือกำเนิดในครอบครัวแพทย์เพียงเคย
อ่านหนังสือแพทย์มาไม่กี่เล่ม ไหนเลยจะกล้าพูดว่ารักษาโรคได้
โดยเฉพาะอย่งคุณชายเจ็ดร่างกายล้ำค่า จะปล่อยให้สะไ้ทำอะไร
สงเดชได้อย่งไร ได้ยินมานานแล้วว่าหมอลหวงสวี่เป็นหัวหน้าสำนัก
หมอลหวง ถูกเรียกว่าหมอทวดา มีเขาอยู่ สะไ้ไม่กล้าพุดจาสงเดชหรอก
เจ้าคะ"

ไม่ใช่เล่นตัว แต่คนเป็นหมอถือสาเร่องนี้เป็นที่สดุ ในเมื่อไม่เชื่อมัน
ในฝีมือการรักษาของนาง ยังจะให้นางตรวจรักษาไปเพื่ออะไร รักษาหาย
ถือเป็นความดีความชอบของหมอลหวงสวี่ รักษาไม่หาย นางก็เสียชื่อเสียง
เปล่าๆ

รักษาหฺรฺเยินนายอาจเป็นแคเร่องบังเอิญ...ส่วนลึกในใจของ

นายหญิงใหญ่ไม่เชื่อมั่นในตัวหลวงอินธุ ย่อมไม่ยอมให้หลวงอินธุ
ตรวจรักษาต่งเหอ ความเป็นความตายของต่งเหอไม่สำคัญ แต่หลวงอินธุ
เป็นหลานสาวแท้ๆ ของนาง ถ้ามีอะไรผิดพลาดนางก็ต้องถูกตำหนิไปด้วย
อีกทั้งหมดก็เป็นอาชีพเก๋ฐานะชั้นต่ำ นางก็ยังไม่ยอมให้หลวงอินธุ
ไปแต่ต้อง ทว่าจงอีไท่เอ๋ยขึ้นมาต่อหน้าทุกคน เรื่องเกี่ยวพันถึงชีวิตของ
ต่งเหอ นางก็ไม่สะดวกจะบอกปิด เห็นหลวงอินธุปฏิเสธ ในใจก็ยินดี
แต่ไม่ได้แสดงออกมาทางสีหน้า ทำที่เป็นป็นหน้าเคร่งขรึม

เห็นเรื่องทำท่าจะล้มเหลว จงอีไท่รีบยิ้มประจบพาลงพูดให้ลงเอย
ด้วยดี

"คุณพ่อกุณเจ้า สุภาชีวิตว่าไว้กลองดีไม่ต้องตีแรงก็ดัง ท่านเป็น
บัณฑิตหญิง ไม่ว่าเรื่องอะไรเพียงแต่กะรู้แจ้งตลอด ความรู้ด้านการแพทย์
ก็เช่นกัน คนอื่นศึกษามาก็ชั่วคราวก็ไม่ใช่ แต่กับท่านเพียงมองครั้งเดียว
ก็เป็นแล้ว" จากนั้นก็เปลี่ยนเรื่องพูด "ท่านเคยบอกว่าโรคของคุณชายเจ็ด
ถ้าไม่รีบรักษา หนอนนั้นก็จะผูกปมอยู่ในท้อง ขดตัวเป็นก้อน แล้วก็ป็น
เช่นที่ท่านพูดไว้จริง ช่วงหลังมานี้ท้องของคุณชายเจ็ดมักปรากฏก้อน
ขึ้นมาอยู่เสมอ เดี่ยวปรากฏเดี่ยวหายไป ปวดแทบเป็นแทบตาย เห็น
คุณชายเจ็ดต้องทนทุกข์ทรมาน ชีตเขียวผ่ายผอมลงทุกวัน หัวใจของ
ผู้น้อยแตกสลายลงแล้ว สะใภ้จะอย่างไรก็เป็นพี่สะใภ้ของเขา อย่างน้อย
ก็ไปดูเขาสักหน่อยเถิด"

จงอีไท่พูดชัดเจนเพียงนี้แล้ว นายหญิงใหญ่ก็ไม่สะดวกจะคล้อยตาม
ที่หลวงอินธุกล่าวปฏิเสธไปด้วย หลังจากใคร่ครวญอยู่ครู่หนึ่ง ก็มอง
หลวงอินธุแล้วว่า

"เจ้าเป็นคนที่ย้ำเห็นมาตั้งแต่เล็กจนโต ตอนเด็กก็ไม่เคยเห็นเจ้า
ศึกษาวิชาการแพทย์ จึงไม่เชื่อว่าเจ้ารักษาโรคได้ หลายวันก่อนเจ้าเอ่ยถึง
อาการป่วยของเหอเออร์ ข้าก็เป็นห่วงว่าเกิดรักษาไม่ดีจะกลายเป็นไข้ปากคน
บอกข้าส่งเสริมคนทางบ้านเดิมจนทำลายเลือดเนื้อเชื้อไขของนายท่าน
จึงไม่ได้ให้เจ้ารักษา วันนี้เป็นเพราะจงใจให้บอกว่ายูเรียนที่เหลือเพียง
ลมหายใจรววยริน เพียงเวลาชั่วคืนเดียวเจ้าก็รักษาจนหายดีแล้ว เห็นชัด
ว่าเจ้าพอมีฝีมืออยู่บ้างจริง...เห็นแก่ที่นางเฝ้าวิงวอนขอร้อง เจ้าก็ไปดู
สักหน่อยเถอะ มีหมอลหวงสวีคอยตรวจสอบเฝ้าดูอยู่ หายแล้วหรือ
มีปัญหาอะไรก็โยนความผิดให้เจ้าไม่ได้"

นายหญิงใหญ่มีเจตนาพูดว่าจงใจให้ 'เฝ้าวิงวอนขอร้อง' ออกมา
อย่างชัดเจน ไม่ว่าใครฟังแล้วก็เข้าใจ ถ้ารักษาต่งเหอแล้วมีปัญหา นั่นก็
ไม่ใช่ความผิดของนางแล้ว

เพียงไม่กี่ประโยคก็พูดได้รอบคอบรัดกุมจนน้ำหยดเดียวก็รั่วไหล
ออกไปไม่ได้ แม้แต่คำพูดที่บอกไม่เชื่อถือนักพูดออกมาได้อย่างสง่าผ่าเผย
เช่นนี้ หลวอนอวินซู่เพียงรู้สึกอึดอัดขึ้นมาในใจ มองหุรเยียนแวบหนึ่ง
แล้วบอก

"จะเอาหุรเยียนมาเปรียบกับคุณชายเจ็ดได้อย่างไร นางแค่สาวใช้
คนหนึ่ง สะใภ้ย่อมไม่มีอะไรต้องห่วงพะวง รักษาหายก็เป็นความบังเอิญ
สะใภ้ไม่กล้าเอาคุณชายเจ็ดมาทดลองดู ขอให้ท่านป้าเข้าใจและเห็นใจด้วย"
แล้วก็หันไปทางจงอู่ไท่ "ท่านก็ไม่ต้องกังวล คุณชายเจ็ดไม่ได้ป่วยร้ายแรง
มีหมอมเหวตาสวีอยู่ ย่อมรักษาให้หายได้"

จงอู่ไท่สรวนหน้าหม่นเศร้า ทอดถอนใจออกมาที่หนึ่งแล้วบอก

"ขอบอกกับท่านตามตรง หมอหลวงสวี่เขียนใบสั่งยามาให้กินไปหลายทีียบแล้ว เฮอเออร์ไม่ดีขึ้นไม่พุดถึง อาการกลับยิ่งหนักขึ้นทุกที มาบัดนี้เขาก็หมดหนทาง ไม่กล้าเขียนใบสั่งยาแล้ว ตอนนี้อยู่ในห้องโถงรับแขกกับนายท่าน"

พุดไปเสียงของจงอีไท้ก็เบาลง มองเหยาหลันกับอีไท้คนอื่นอย่างขอความช่วยเหลือ หวังว่าจะมีคนก้าวออกมาช่วยพุดแทนนางลักคำ

ทุกคนต่างมองไปที่พื้นโดยไม่ได้นัดหมาย ประหนึ่งจู่ๆ ก็มีบุปผาออกขึ้นมาจากพื้นดอกหนึ่ง แม้แต่คนฉลาดรู้จักวางตัวอย่างเหยาหลันยังเอาแต่จ้องพื้นนิ่ง ไม่ยอมเมยหน้า

จงอีไท้รู้สึกท้อด้วยรู้ว่าทุกคนกลัวต้องแบภาระความรับผิดชอบ จึงได้แต่มองนายหญิงใหญ่ตาปริบๆ

"นายหญิงใหญ่ ท่านว่า..."

"ในเมื่อจงอีไท้เชื่อถือเจ้า เจ้าก็ลองดูเถอะ" นายหญิงใหญ่อุบจนปัญญา มองหลวนอวินชูแล้วเอ่ยขึ้น "เฮอเออร์เป็นน้องสามีของเจ้า เจ้าก็ไม่ต้องห่วงพะวงอะไรมากมาย รักษาหายไม่หายจงอีไท้ก็ไม่ตำหนิเจ้าหรอก"

"เอ่อ..." น้ำเสียงนายหญิงใหญ่ไม่เปิดโอกาสให้โต้แย้ง หลวนอวินชูก็ไม่กล้ายืนกราน "ท่านบ้ำสั่ง สะไ้ไม่กล้าไม่เชื่อฟัง เพียงแต่..."

"เจ้ามีอะไรจะพุดก็พุดมาเถิด"

"ใบสั่งยาที่สะไ้เขียน ถ้าหมอหลวงสวี่บอกไม่อาจใช้ก็แล้วไปเถิด แต่ถ้าใช้ได้จริง เมื่อใช้ยาตามใบสั่งยาของสะไ้แล้ว ก็ต้องรับรองว่า คุณชายเจ็ดจะไม่ใช้ยาตามใบสั่งยาอื่นได้อีก!"

น้ำเสียงเยียบเย็นชัดถ้อยชัดคำ บ่งบอกว่าไม่อาจโต้แย้ง จะให้นาง
รักษาก็ต้องยอมรับการวินิจฉัยของนางแต่เพียงผู้เดียว!

ใบหน้าของนายหญิงใหญ่ดำคล้ำทันที

หลวงวีนฐผู้⁺นี้อ่านหนังสือมากจนใจงมไปแล้วจริงๆ ไม่รู้ดีชั่ว
นางพยายามช่วยอีกฝ่ายปิดความรับผิดชอบทุกวิถีทาง หลวงวีนฐกลับ
โอบกอดภรรยาเข้าหาตัว ถ้าทำเช่นนั้นจริง เกิดรักษาต่งเหอไม่หาย
ความรับผิดชอบโยมิใช่ล้นตกอยู่ที่พวกนางแม่สามีลูกสะใภ้สองคน
หรือหรือ

เรื่องนี้นางไม่อาจรับปากเด็ดขาด!

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3ddBub1>